Ἡ Νεολαία

Ἀρ. Φυλ. 11 (114)
14 ΔΕΚΕΜ. 1940-Ε'

Ἡ Νεολαία

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΣΗΜΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΕΘΝΙΚΗΣ ΟΡΓΑΝ. ΝΕΟΛΑΙΑΣ
(Νόμος 334)

Νομικοῦ Προσώπου Δημοσίου Δικαίου, διοικουμένου ὑπὸ τῆς Α. Ε. τοῦ Ἀρχηγοῦ τῆς Κυβερνήσεως κ. ΙΩΑΝΝΟΥ ΜΕΤΑΞΑ, ὅστις καὶ τὸ ἐκπροσωπεῖ, ἀναπληρούμενος ὑπὸ τοῦ Κυβερνητικοῦ Ἐπιτρόπου κ. ΑΛΕΞ. ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΥ

ΕΤΟΣ Γ'. — ΠΕΡΙΟΔΟΣ ΔΕΥΤΕΡΑ
ΑΘΗΝΑΙ

ΓΡΑΦΕΙΑ:
Δ/ΣΕΩΣ, ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ & ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
Ὁδὸς Λεωχάρους 19
Ἀριθ. Τηλεφ. Διευθύνσεως 32-094
» » Συντάξεως 34-425
» » Ἀρχισυντάκτου 593-830

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ: Περιοδικὸν «ΝΕΟΛΑΙΑ»
Ὁδὸς Λεωχάρους 19

Ἀριθ. Τεύχ. 11—14 Δεκεμβρίου 1940
ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. ΤΕΣΣΑΡΕΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

		Μελῶν καὶ μὴ μαθητῶν μελῶν
ΕΤΗΣΙΑ (Ἐσωτερικοῦ) Δρ.	160	— 200
ΕΞΑΜΗΝΟΣ »	80	— 100
ΤΡΙΜΗΝΟΣ »	40	— 50
ΕΤΗΣΙΑ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Λίρ. Ἀγγλίας		1
Ἀμερικῆς Δολ.		6
Αἰγύπτου Λίρ.		1

Διὰ Νομικὰ Πρόσωπα Δημοσίου καὶ Ἰδιωτικοῦ Δικαίου (Δήμους, Κοινότητας), Σχολικὰς Ἐφορείας καὶ ἐπιχειρήσεις ἐν γένει ΕΤΗΣΙΑ Δρχ. 300

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ «ΝΕΟΛΑΙΑ»
ἢ ΣΠ. ΡΟΥΒΑΛΗΝ, Γεν. Γραμματέα Ε.Ο.Ν.

Διὰ πᾶσαν πληρωμὴν πρέπει νὰ λαμβάνητε ἀπόδειξιν φέρουσαν τὴν ὑπογραφὴν τοῦ Γεν. Γραμματέως τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Σ. ΡΟΥΒΑΛΗ Συνταγματάρχου ἐ. ἀ. καὶ τὴν σφραγῖδα τῆς Ε.Ο.Ν.

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός

Ἀπὸ τὸ ξεχείλισμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἐνθουσιασμοῦ

ΠΡΩΤΟΙ ΣΤΟΝ ΒΩΜΟ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ

Στὶς 4 Νοεμβρίου ψηλὰ «κάπου» πάνω ἀπὸ τὴν Πίνδο, ἕνα ἑλληνικὸ ἀεροπλάνο παρατηρήσεως μὲ ἀποστολὴ τὴν προσβολὴ ἐχθρικῶν στρατευμάτων καὶ πλήρωμα τὸν Ἀνθυποσμηναγὸ Κατάσον καὶ τὸν Ἀρχισμηνία Σαρβάνη, ἐνεπλάκη σὲ σκληρὸ ἀγῶνα μὲ πολυάριθμα ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα καταδιώξεως. Στὸν ἄνισο αὐτὸν ἀγῶνα, ἀγωνιζόμενοι σὰν πραγματικοὶ Ἕλληνες, λιοντάρια, σὰν γνήσιοι ἀπόγονοι τοῦ Λεωνίδα, τὰ δυὸ παλληκάρια ἔπεσαν ἡρωϊκὰ ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς τιμῆς καὶ τοῦ καθήκοντος.

Εἶναι δυὸ ἀπὸ τοὺς πρώτους ἥρωες τῆς Ἀεροπορίας μας. Μὰ συγχρόνως εἶναι κι' ὁ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ὁ π ρ ῶ τ ο ς Φαλαγγίτης ποὺ ἔπεσε μαχόμενος στὴν Ἀεροπορία μας γιὰ τὴν πατρίδα.

Ὁ Ἀρχισμηνίας Σαρβάνης.

Ἡ καλύτερα ὁ λοχίτης τῆς 138ης Φάλαγγος Θεσσαλονίκης Σαρβάνης.

Ἕνα τίμιο καὶ σεμνὸ παλληκάρι.

Ἕνας ἀγωνιστὴς θαρραλέος. Ἕνας ἰδεολόγος σταθερὸς κι' ἁγνός.

Ὅλοι οἱ παληοὶ συναγωνισταί του τῆς μαθητικῆς Φάλαγγος Θεσσαλονίκης, θὰ θυμοῦνται τὸν λοχίτην τοῦ λόχου Β' Γυμνασίου Ἀρρένων. Θὰ θυμοῦνται τὸν ἔφηβο ποὺ πάντα πρῶτος ἔμπαινε σὲ κάθε ἀγῶνα. Ἀπὸ τοὺς πρώτους ἔτρεξε νὰ γραφτῇ στὴν Ε.Ο.Ν. τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1937. Κι' οἱ ἀνώτεροί του νοιώθοντας τὴν δύναμίν του καὶ τὸν πόθον του νὰ ὑπηρετήσῃ τὴν πατρίδα καὶ τὸν Ἀρχηγὸν τὸν ἔκαναν σχεδὸν ἀμέσως λοχίτην τῆς 138ης Φάλαγγος (τότε μαθητικῆς Φάλαγγος).

Κι' ἔτσι σιγὰ - σιγὰ ἡ δύναμις τοῦ λόχου τοῦ Σαρβάνη ἔγινε τάγμα, γιὰ ν' αὐξηθῇ τέλος σὲ δύναμι δύο ταγμάτων, σὰν ἀποκορύφωμα τοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς δουλειᾶς αὐτοῦ καὶ τῶν συνεργατῶν του.

Τὴν ὄμορφη αὐτὴ δημιουργία του, ἦρθε νὰ διακόψῃ πάλι ἡ πατρίδα. Ἔπρεπε νὰ κάνῃ τὴν θητεία του. Τὸν Μάρτη τοῦ 1939 πῆγε στὴ Σχολὴ Ἐφέδρων Ἀξιωματικῶν στὴ Σύρα. Τελειώνοντας ἀπὸ ἐκεῖ ζήτησε νὰ ὑπηρετήσῃ στὴν Ἀεροπορία. Πράγματι δὲ ἐστάλη γιὰ ἐκπαίδευσι στὸ Τατόϊ.

Στὶς 27 Ὀκτωβρίου ἡ πατρίδα τὸν κάλεσε μαζὶ μὲ τοὺς ἄλλους νὰ τὴν ὑπερασπίσῃ.

Καὶ στὶς 4 Νοεμβρίου ἔπεσε γενναῖα γι' αὐτὴν μαζὶ μὲ τὸν Κατάσον.

Ἡ Ε.Ο.Ν. εἶναι ὑπερήφανη γι' αὐτόν, ποὺ μὲ τὸν θάνατόν του ἔδειξε πὼς αὐτὴ κοντὰ στὶς ἄλλες της ὑπηρεσίες γιὰ τὴν πατρίδα δίνει καὶ τὸ αἷμα της.

Ὅλες οἱ Φάλαγγες ζηλεύουν τὴν 138ην ποὺ ἔκλεινε μέσα στὰ στελέχη της αὐτὸν τὸν πρῶτον ἥρωα τῆς Ε.Ο.Ν. στὴν Ἀεροπορία.

Ἕνα τέτοιο παλληκάρι δὲν πρέπει νὰ τὸ κλαῖμε. Μαζὶ μὲ τὸν Σακελλαρίου, τὸν Γιάνναρη, τὸν Παπαδόπουλο, τὸν Κατάσον καὶ τοὺς ἄλλους ἥρωας τοῦ Στρατοῦ καὶ τοῦ Ναυτικοῦ γράφουν σήμερα τὴν πιὸ ὄμορφη σελίδα τῆς Ἑλληνικῆς Ἱστορίας. Τὰ ὀνόματά τους θὰ γραφοῦν μὲ ὁλόχρυσα γράμματα στὴν ἔνδοξη αὐτὴν σελίδα.

ΑΡΧΕΛΑΟΣ ΑΝΤΩΝΑΡΟΣ
Ἐθελοντὴς Δ. Τ. Ε.

Η ΕΛΛΑΣ ΘΑ ΝΙΚΗΣΗ!

Τοὺς ξέρουμε καλά. Τὸν ἀρχαῖο καιρὸ ἦσαν βάρβαροι, ἄξεστοι καὶ ἀγροῖκοι. Ὁ Ρωμαῖος στρατηγὸς Μούμμιος, ποὺ κατέλυσε ὁριστικὰ τὴν ἐλευθερία τῆς Ἑλλάδος, ἀφοῦ κατέστρεψε τὴν Κόρινθο τὸ 146 π. Χ., αὐτὴν τὴν ἴδια Κόρινθο ποὺ χτυπῆσαν ἀνοχύρωτη, τώρα ἀπὸ τὸν ἀέρα οἱ γενναῖοι ἀπόγονοί του, ἔλεγε στοὺς στρατιῶτες του, ποὺ μετέφεραν στὰ καράβια τους, γιὰ νὰ πᾶνε στὴν Ἰταλία, τὰ ἀγάλματα τῶν ἑλληνικῶν ναῶν, τὰ ἀθάνατα αὐτὰ ἀριστουργήματα τῆς ἀρχαίας ἑλληνικῆς τέχνης, τοὺς ἔλεγε νὰ προσέξουν νὰ μὴ τὰ σπάσουν, γιατὶ θὰ τοὺς βάλῃ νὰ τὰ ξαναφτιάσουν μόνοι τους!

Τοὺς ἐξεπολιτίσαμε. Τὸ ὡμολόγησαν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι μὲ τὸ στόμα ἑνὸς μεγάλου ποιητοῦ των, τοῦ Ὁρατίου: Λέγει αὐτός: «Grecia capta ferum victorem cepit», δηλαδή: ἡ Ἑλλὰς ἡττηθεῖσα ἐνίκησε (διὰ τοῦ πολιτισμοῦ της) τὸν ἄγριον νικητήν.

Ἀλλὰ στὸ πέρασμα τῶν αἰώνων ἐξεφυλίσθησαν καὶ ξέπεσαν ἠθικὰ καὶ ψυχικὰ στὸ βόρβορο τῆς ἀκολασίας τῶν Βοργιῶν καὶ τῆς σκοτεινῆς δολιότητος τοῦ καταχθονίου πολιτικοῦ διδασκάλου των, τοῦ Μακκιαβέλη.

Σκληροὶ μέχρις ἀνηκούστου θηριωδίας. Στὰ τείχη τοῦ Μεγάλου Κάστρου τῆς Κρήτης, — τοῦ Ἡρακλείου — χτίζουν οἱ Βενετοὶ ὁλοζώντανους τοὺς Κρητικοὺς ἐργάτες, ποὺ διὰ τῆς βίας ἀναγκάζονται νὰ τὰ ἀνεγείρουν, ὅταν οἱ φοβεροὶ ἀφέντες τους νομίζουν πὼς οἱ σκλάβοι δὲν ἐργάζονται πρόθυμα.

Ὕπουλοι καὶ ἄνανδροι. Ὁ Ἰταλὸς ἄρχοντας τῶν Χανίων Μολῖνος, μὴ μπορῶντας νὰ νικήσῃ μὲ τὰ ὅπλα τοὺς ἀδάμαστους ἥρωας τοῦ γέρο - ἄρχοντα Καντανολέου, προσφέρει τὴν κόρη του γιὰ νύφη στὸ γυιὸ τοῦ Κρητικοῦ ὁπλαρχηγοῦ, — πού, ἀλλοίμονο! τὴν ἀγαποῦσε, — κι' ἀπάνω στὸ γαμήλιο συμπόσιο μεθάει μὲ ναρκωτικὸ τοὺς ἀνδρείους μας καὶ κατορθώνει ἔτσι μὲ ἀπαίσιο δόλο νὰ συντρίψῃ τὴν ἐπανάστασι, ποὺ τὰ παλληκάρια τῆς Βενετιᾶς δὲν εἶχαν τολμήσει νὰ πολεμήσουν κατὰ πρόσωπο. Διαβάστε τοὺς «Κρητικοὺς γάμους» τοῦ Σπ. Ζαμπελίου καὶ θὰ ἰδῆτε.

Καὶ τώρα στὴν Δωδεκάνησο, μὲ μεθόδους πρωτόγονες καὶ ἀφόρητα τυραννικές, ζητοῦν νὰ ἐξιταλίσουν νησιὰ ἑλληνικὰ ἐδῶ καὶ 3 χιλ. χρόνια!

Μὰ ἡ θεία δίκη ἐπαγρυπνεῖ. Ἡ ὥρα τῆς τιμωρίας ἔφτασε, οἱ ὧρες τους εἶναι μετρημένες. Ἡ πύρινη ρομφαία θὰ πέσῃ στὸ κεφάλι τους πολὺ γλήγορα, τιμωρία φοβερή, παράδειγμα στοὺς αἰῶνες.

Φοβεροὶ ἐκδικητές, οἱ σταυραετοὶ τῆς Ἠπείρου, τῆς Μακεδονίας, τῆς Θράκης καὶ τῆς Ρούμελης, τὰ ξεφτέρια τῆς Στερεᾶς καὶ τῆς Πελοποννήσου, τὰ ὀνομαστὰ τῆς Κρήτης καὶ τῆς Μάνης παλληκάρια, οἱ ἀνίκητοι τῶν νησιῶν μας ναύαρχοι, θὰ δείξουν στοὺς φτεροστολισμένους βερσαλιέρους τοῦ Μπενίτο ὅτι ξέρουν καλύτερα ἀπ' αὐτοὺς τὸ λατινικὸ ρητό: Nemo me impune lacessit. Κανένας δὲν μὲ ὕβρισεν ἀτιμωρητί. Ναί! Οἱ Ἕλληνες ξέρουν νὰ τιμωροῦν σκληρὰ τὰς ὕβρεις.

Ἑνωμένοι γύρω ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἀρχηγούς μας, τὸ Βασιλέα μας καὶ τὸν Ἐθνικό μας Κυβερνήτη, ὅλοι, ὁ ἡρωϊκὸς κι' ἀνίκητος στρατός μας καὶ ὁ καρτερόψυχος λαός, ὅλο τὸ Ἔθνος, ἄνδρες, παιδιά, γυναῖκες, γέροι, ὅλοι μὲ μιὰ καρδιὰ καὶ μὲ μιὰ ψυχή, ἀποφασιστικοὶ κι' ἀτάραχοι, ὑπομονητικοὶ καὶ θαρραλέοι, ἀλύγιστοι καὶ ἄφοβοι, περιφρονώντας κάθε κίνδυνο, ὑπομένοντας ἀγόγγυστα κάθε θυσία, στέρησιν καὶ λύπη, θὰ βαδίσουμε ὅλοι ἐμπρός, μὲ θέλησι ἀκλόνητη ἕως τὴν νίκη καὶ τὸ θρίαμβο.

Κ. Δ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΣ

ΟΦΕΙΛΕΤΕΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ

Όλες οἱ εἰδήσεις ποὺ φθάνουν ἀπὸ τὸ μέτωπο, οἱ διηγήσεις τῶν ἀνθρώπων ποὺ γυρίζουν ἀπὸ τὶς προχωρημένες γραμμὲς τοῦ στρατοῦ μας, τὰ ἴδια τὰ γράμματα τῶν πολεμιστῶν καὶ τῶν τραυματιῶν, οἱ σύντομες καὶ θαυμαστὲς ἱστορίες ποὺ τὶς μεταφέρουν ἀπὸ στόμα σὲ στόμα καὶ τὶς ἐπαναλαμβάνουν ὅλες οἱ πόλεις καὶ ὅλα τὰ χωριὰ τῆς Ἑλλάδος δίδουν ἀναλλοίωτη σ' ὅλες τὶς ἄπειρες παραλλαγές της τὴν ἴδια περιγραφὴ τοῦ πνεύματος ποὺ ἐκυριάρχησεν ἐκεῖ ἐπάνω ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμὴ κι' ἔδωκε τὴν μία καὶ τελειωτικὴ σφραγῖδα στὸ σημερινὸ μας πόλεμο, πού, ἂν ἔχῃ ὅλα τὰ στοιχεῖα τῆς πανάρχαιης, τῆς κλασσικῆς — γιὰ νὰ μεταχειρισθοῦμε κι' ἐμεῖς τὴν λέξι ποὺ τόσο συχνὰ τὴν ἔχουν χρησιμοποιήσει αὐτὲς τὶς ἡμέρες οἱ ξένοι ραδιοφωνικοὶ σταθμοὶ κι' ὁ παγκόσμιος τύπος — ἑλληνικῆς ἀντρειοσύνης, ξεχωρίζει ὅμως ἀνάμεσα σ' ὅλους τοὺς ἄλλους, τοὺς πολλοὺς καὶ δυσκόλους ἀγῶνες ποὺ ἐπεχείρησε κατὰ τὴ νεώτερή του ἱστορία ὁ Ἑλληνισμός, μὲ τὴν ὑπέροχη ἁπλότητα καὶ τὴν τελετουργικὴ θὰ ἐλέγαμε καὶ ἤρεμη ἀποφασιστικότητα μὲ τὴν ὁποία γίνεται. Αὐτὴν τὴν ἀνεπιτήδευτον ἁπλότητα ποὺ ἡ ἀπήχησίς της ἡ ἄμεση, στὴ δωρικὰ λιτὴ καὶ ἐπιγραμματικὰ περιεκτικὴ σύνταξι τῶν καθημερινῶν ἀνακοινωθέντων τοῦ Γενικοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατηγείου, τόσον ἐθαυμάσθη καὶ ἐξυμνήθη ἀπὸ τὸν ξένο Κόσμο. Ὅπως εἰς τὰ ἀνακοινωθέντα αὐτά, ἔτσι καὶ εἰς τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο πολεμᾷ καὶ νικᾷ ὁ στρατός μας κι' ἀκόμη περισσότερο, εἰς τὸν τρόπο μὲ τὸν ὁποῖο μιλοῦν καὶ ἐκφράζονται γιὰ τὸν ἐχθρό, γιὰ τὸν ἑαυτό τους, γιὰ τὸν πόλεμο οἱ στρατιῶτες μας, δὲν ὑπάρχει τίποτε ποὺ νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ τὸ ψέξῃ ὡς περιττόν, ὡς φιλολογίαν, ὡς ρητορείαν.

Ὅσοι εἶχαν τὴν εὐτυχία νὰ ξεμοναχιάσουν κανένα ἀπὸ τὰ παλληκάρια τῶν λόχων καὶ τῶν συνταγμάτων μας, ποὺ ἐδρασκέλισαν φαράγγια ἀπρόσιτα κι' ἀνέβασαν σὲ κορφὲς δύο χιλιάδων μέτρων ὕψους τὰ κανόνια τους, ποὺ ἐξεπόρθησαν πέτρα μὲ πέτρα καὶ βῆμα μὲ βῆμα τὶς μόνιμες ὀχυρώσεις τοῦ ἐχθροῦ ἐπάνω σὲ χιονισμένους ὀρεινοὺς ὄγκους καὶ ποὺ ἔμειναν νὰ πολεμοῦν μέρες χωρὶς φαγὶ καὶ ἑβδομάδες δίχως νὰ βροῦν μιὰν ὥρα γιὰ ξαπόσταμα καὶ γιὰ ὕπνο — γιατὶ ἦτο ἀδύνατο νὰ τοὺς παρακολουθοῦν μὲ τὴν ἴδια γρηγοράδα οἱ ὑπηρεσίες τῆς ἐπιμελητείας καὶ γιατὶ ἦτο ἀνάγκη νὰ μὴν διακόπτεται οὔτε νὰ χαλαροῦται ἡ ἐπαφὴ μὲ τὸν καταδιωκόμενον ἐχθρό — ὅσοι εἶχαν τὴ χάρι νὰ τοὺς μιλήσουν, τοὺς ἄντρες ποὺ ἔστησαν ἄθλους καὶ τρόπαια, ποὺ δὲ θὰ σβήσουν ποτὲ τὴ λάμψι τους οἱ αἰῶνες, ἔχουν νὰ λὲν γιὰ τὴ σεμνότητα, γιὰ τὴν ἁπλότητα καὶ γιὰ τὴν καλόκαρδη ἀνθρωπιά τους. Τὶς νῖκες τους τὶς ἱστορίζουν σύντομα, μὲ λίγα καὶ σεμνὰ λόγια. Γιὰ τὸν ἐχθρὸ δὲν ἔχουν παρὰ ἕνα αἴσθημα θυμόσοφου οἴκτου καὶ ἄκακης εἰρωνείας περισσότερο, παρὰ μίσους. Τὰ κατορθώματά τους, τὶς δάφνες καὶ τὴ δόξα τους τὰ ἀναθέτουν στὴν Παναγία καὶ στὸ Θεό. Μὲ αὐτὸν τὸν τρόπο δίνουν στοὺς ἄλλους καὶ στὸν ἑαυτό τους πρῶτα πρῶτα τὴν ἐξήγησι γιὰ ὅσα ἀληθινὰ ὑπεράνθρωπα ἔχουν πραγματοποιήσει.

Ἡ Οἰκουμένη ὁλάκαιρη, οἱ λαοὶ τῶν δύο ἡμισφαιρίων, ποὺ τοὺς δύο τελευταίους μῆνες ἔχουν μεταθέσει σὲ δεύτερο πεδίο ἐνδιαφέροντος ὅλα τὰ ἄλλα θέατρα τῆς γιγαντιαίας πάλης τῶν μεγάλων αὐτοκρατοριῶν, ποὺ πολεμοῦν γιὰ τὴν κυριαρχία τοῦ Κόσμου, γιὰ νὰ παρακολουθοῦν μὲ συγκρατημένη ἀγωνία τὸ ἔπος ποὺ γράφουν τὰ παιδιὰ τῆς Χώρας αὐτῆς στὶς ἀλβανικὲς βουνοκορφές, αὐτὴν τὴν σεμνότητα κι' αὐτὴν τὴν ἁπλότητα θαυμάζει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλο. Τὴν αὐτοκυριαρχία τοῦ πνεύματος, ποὺ ἦταν τὸ μυστικὸ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ μὲ τὴν πανάρχαιη ἱστορία, τοῦ λαοῦ ποὺ τρεῖς χιλιάδες χρόνια τώρα ὁ νοῦς, ἡ φαντασία καὶ τὰ ἔργα του ἐστάθησαν πηγὲς τῶν ὑψηλοτέρων ἐμπνεύσεων καὶ πυρσοὶ τῶν φωτεινοτέρων ὀνείρων γιὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Καὶ τὴν ἐξήγησι τῆς ξεχωριστῆς γοητείας, ποὺ ἀσκοῦν οἱ μάχες καὶ οἱ νῖκες τοῦ στρατοῦ μας, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀμάχου λαοῦ μας ἡ στάσις σ' αὐτὸν τὸν πόλεμο θὰ ἔκαμνε λάθος ὅποιος θὰ τὴν ἀναζητοῦσε μόνο στὴν λάμψι τῆς παλαιότερης ἱστορίας τῆς Χώρας αὐτῆς. Ὄχι. Αὐτὴν τὴν φορὰν κι' ὁ Ὅμηρος καὶ ὁ Αἰσχύλος καὶ τῶν μηδικῶν πολέμων τ' ἀθάνατα ἀνδραγαθήματα καὶ τῶν μαρμάρων τοῦ Παρθενῶνος τὸ ἀγέραστο φῶς ἔπαυσαν νὰ εἶναι πηγὲς καὶ ἔχουν γίνει πλαίσια τοῦ θάμβους, ποὺ ἔχει καταλάβει τὸν Κόσμο ἀπὸ τὸ σύγχρονο ἑλληνικὸ θαῦμα. Πηγὴ τοῦ θάμβους αὐτὴ τὴ φορὰ εἶναι ἡ ζωντανή, ἡ σημερινὴ Ἑλλάδα κι' ὁ σημερινός, ὁ ζωντανὸς λαὸς τῶν Ἑλλήνων. Γιατὶ ὁλοζώντανα αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ Λαὸς αὐτός, μὲ ἀνδραγαθήματα ἰσάξια, γιὰ νὰ μὴ ποῦμε ἀνώτερα, τῶν ἀρχαίων του προγόνων ἐβεβαίωσε πῶς ζῇ καὶ αἰσθάνεται καὶ ἀντιδρᾷ, ἀντιμετωπίζοντας τὰ ἴδια μὲ ἐκείνους προβλήματα ζωῆς καὶ τιμῆς κατὰ τὸν ἴδιο ὑπερήφανο καὶ ἄξιο ἀνδρῶν ἐλευθέρων τρόπον. Ὅσοι ἀγαποῦν ν' ἀνατρέχουν εἰς τὴν ἱστορία, γιὰ νὰ παραβάλλουν καὶ νὰ συγκρίνουν, δὲν ἔχουν νὰ κάμουν τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ μεταθέσουν τὶς χρονολογίες καὶ τὰ ὀνόματα. Θὰ βροῦν ἀμέσως, χωρὶς προσπάθεια, τοῦ Λεωνίδα τὴν ἀγέρωχη ἀποκοτιὰ στὴν ἀπόκρισι ποὺ ἔδωκε ὁ σημερινὸς ἡγέτης τοῦ λαοῦ αὐτοῦ στὸ τελεσίγραφο τοῦ σύγχρονου Ξέρξη. Θὰ βροῦν καὶ τῶν τριακοσίων τὴν ἀτάραχη πορεία πρὸς τὴν εὐθανασία νὰ ἐπαναλαμβάνεται ὄχι μιὰ φορὰ στὰ περάσματα τῆς Ἠπείρου. Θ' ἀναγνωρίσουν καὶ τῶν μαραθωνομάχων τὶς νῖκες τὶς πολυΰμνητες. Θὰ βροῦν στὰ λόγια καὶ στὶς πράξεις, στὶς πράξεις περισσότερο παρὰ στὰ λόγια, τῶν γυναικῶν τῆς Ἑλλάδος τῆς σημερινῆς, τὴν θλιμμένα συγκρατημένην ἐγκαύχησιν τῶν γυναικῶν τῆς ἀρχαίας Σπάρτης γιὰ τὴν θυσία τῶν ἀκριβῶν τους. Θὰ βροῦν καταπληκτικὸν καὶ καταπληκτικὰ πηγαῖον καὶ ὥριμον καὶ βαθύ, μεγαλειωδῶς ἐνεργὸν καὶ πλούσιον τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας, ποὺ ἐθαυματούργει τότε καὶ θαυματουργεῖ καὶ σήμερα. Τὴν ἤρεμον ἀπόφασιν τοῦ θανάτου, ποὺ δὲν τὴν κινεῖ οὔτε ἡ ὁμαδικὴ μέθη οὔτε ὁ οἶστρος κανενὸς πάθους, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ συσκοτίζουν τὰς φρένας καὶ ἀφιονίζουν τὸν νοῦν, ἀλλὰ ἡ ψυχρὰ ὑπολογισμένη καὶ ἐλεύθερα ἀποφασισμένη θυσία, ποὺ τὴν ἀποδέχεται κανεὶς χωρὶς δισταγμόν, σχεδὸν μὲ χαράν, ὅταν ἐκεῖνο ποὺ πρόκειται νὰ περιφρουρηθῇ καὶ νὰ σωθῇ μὲ τὸν θάνατον εἶναι τιμιώτερον καὶ ἁγιώτερον καὶ ὡραιότερον ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν ζωή.

Ἀλλὰ τὴν Οἰκουμένη, ποὺ ἐδέχθη μὲ αἴσθημα ἀγωνίας πρῶτα καὶ μὲ ἰαχὴν λυτρώσεως κατόπιν, τὰς νίκας τῆς μεγάλης γενεᾶς τῶν σημερινῶν Ἑλλήνων, γοητεύει καὶ κάτι ἄλλο ἀκόμη. Καὶ εἶναι τὸ ἄλλο αὐτὸ ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον ἐκατάφεραν νὰ τὸν ἐξανθρωπίσουν τὸν πόλεμο. Νὰ τοῦ ἀφαιρέσουν τὴν στυγνὴν μηχανικήν του μάσκαν καὶ νὰ τὸν μεταβάλουν ἀπὸ σύγκρουσιν μηχανικῶν μέσων καὶ στοιχείων τεχνικῆς εἰς ἀντιμέτρησιν ἀνθρωπίνου θάρρους καὶ ὁρμῆς καὶ δεξιότητος, εἰς ἀντιμέτρησιν δηλαδὴ ὅλων ἐκείνων τῶν ἀρετῶν ποὺ ἀπαρτίζουν τὴν ἀνθρωπίνην ἀνδρείαν. Καὶ δὲν εἶναι μονάχα αἰσθητικὸς οὔτε μονάχα ρωμαντικὸς ὁ λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο ἡ ἀνθρωπότης ἐπερίμενε νὰ δῇ ἂν θ' ἀποκατασταθῇ πάλι ἡ ἀξία τοῦ ἀνθρωπίνου παράγοντος εἰς τὸν σύγχρονον πόλεμον. Εἶναι πρὸ παντὸς ἡ ἀνάγκη ποὺ εἶχαν οἱ περισσότεροι λαοί, ποὺ ἡ τεχνική τους καθυστέρησις καὶ τὰ φτωχὰ μηχανικὰ τους μέσα τοὺς ἔκαμαν νὰ νοιώθουν βαθύτατα κλονισμένη τὴν ἀσφάλειά τους καὶ ἐκτεθειμένην τὴν ἐλευθερία καὶ τὴν ἀνεξαρτησία τους εἰς τὴν βίαν τῶν τεχνικῶς πανόπλων Κρατῶν νὰ ἰδοῦν ἂν ἔχῃ τελειωτικὰ ἀχρηστευθῆ ὁ παράγων τῆς ἀνθρωπίνης εὐψυχίας μὲ τὸν μηχανικὸν πόλεμον. Ἡ λύσις ποὺ ἔδωκεν εἰς αὐτὸ τὸ πρόβλημα τὸ πεζικὸν τῆς Ἑλλάδος ἦταν μία καινούργια ἀποκάλυψις. Εἰς τὴν Ἀλβανίαν οἱ φαντάροι μας καὶ οἱ εὔζωνοι ἐβεβαίωσαν καὶ ἐστερέωσαν τὰς ἐλπίδας ποὺ ἐγεννήθησαν εἰς τὴν Δουγκέρκην. Κατέρριψαν τὴν πλάνην καὶ διέλυσαν τὸν φόβον ποὺ ἐπήγαινε νὰ κυριέψῃ καὶ ν' ἀσχημίσῃ τὸν Κόσμον. Τὴν πλάνην γιὰ τὸ ἀκαταμάχητον τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τὸ δέος γιὰ τὸ ἀκατάβλητο τῆς τεχνικῆς πανοπλίας. Καὶ ἡ ἀξία τοῦ κέρδους ἀπὸ τὴν κατάρριψιν αὐτῆς τῆς πλάνης καὶ ἀπὸ τὴν διάλυσιν αὐτοῦ τοῦ φόβου γιὰ τὸν Κόσμο, καὶ πρὸ παντὸς γιὰ τὰ μικρὰ ἐλεύθερα Ἔθνη, εἶναι ἀνυπολόγιστα μεγάλη. Καὶ δὲν θὰ ἔλεγε ὑπερβολὴν ἐκεῖνος ποὺ θὰ ὑπεστήριζε, πὼς ἔπειτα ἀπὸ τὸ πείραμα τοῦ ἑλληνοϊταλικοῦ πολέμου ἡ Κοινωνία τῶν μικρῶν λαῶν αἰσθάνεται περισσότερον ἐλευθέρα καὶ περισσότερον ἀσφαλὴς καὶ ἀντικρύζει μὲ φωτεινότερο μάτι τὸ μέλλον. Γι' αὐτὴ τὴν ἐλευθερία καὶ γι' αὐτὴν τὴν ἀσφάλεια, γιὰ τὸ φῶς αὐτῶν τῶν ἐλπίδων ἡ αὐριανὴ ἀνθρωπότης καὶ τὰ Ἔθνη τῆς γῆς θὰ εἶναι εἰς τοὺς αἰῶνες ὀφειλέτες τῶν παιδιῶν τῆς Ἑλλάδος.

Η ΕΛΛΑΔΑ ΜΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΙ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ

Ὁμιλία ποὺ γράφτηκε καὶ εἰπώθηκε γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ Νεολαία ἀπὸ τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ Ἀθηνῶν, στὶς 20 τοῦ Νοέμβρη 1940, κι' ἀπ' τὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῆς Ε.Ο.Ν. στὶς 26 τοῦ ἴδιου μῆνα, ἀπ' τὸν πρωταγωνιστὴ τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου Αἰμίλιο Βεάκη.

Ἑλληνόπουλα,

Ἡ Μεγάλη Μητέρα μας τὴν ἱερὴ τούτη στιγμή, βουτώντας τὴν πέννα της μ' ἄτρεμο χέρι στὸ αἷμα τῶν ἀδελφῶν μας, ποὺ γεμίζουν τοὺς κόσμους μὲ ἡρωϊκὰ κατορθώματα, συνεχίζει τὴν ἱστορία της. Καὶ πάλι ἀπὸ Ἀνατολὴ σὲ Δύσι, ἀπὸ Βοριᾶ σὲ Νότο, ὅλου τοῦ κόσμου τὰ βλέμματα στηλώνονται πάνω μας μ' ἀνείπωτο θαυμασμό. Καὶ πάλι μιὰ μαγικὴ λέξι βρίσκεται σ' ὅλων τὰ χείλη: «Ἑλλάδα».

Ἀπ' τὰ ἀπέραντα βάθη τῶν αἰώνων ἡ ἱστορία τῆς Γῆς εἶναι γεμάτη ἀπὸ τούτη τὴ λέξι, τὴ μαγική. Κι' ὅπου ἀκουστῆ ἡ ψυχὴ ἀπαλύνεται, γλυκὰ κτυποῦν οἱ καρδιές, καὶ τὰ πρόσωπα λάμπουν ἀπ' τὸ φῶς τῆς ἀγάπης, τῆς καλωσύνης, τοῦ θαυμασμοῦ. Γιατὶ τίποτα σκοτεινό, σκαιὸ καὶ βάρβαρο, τίποτα μαῦρο κι' ἀπαίσιο δὲ θυμίζει στοὺς ἀνθρώπους τούτη ἡ λέξι. Οὔτε βάρβαρες ὀρδὲς ἐπιδρομέων, οὔτε Καλιγοῦλες καὶ Νέρωνες, οὔτε στίβους ματωμένους μονομάχων, οὔτε Χριστιανῶν σπλάγχνα σπαραγμένα ἀπὸ τίγρεις, οὔτε μαρτυρικὲς κατακόμβες, οὔτε δήμιους ἱεροεξεταστές, οὔτε δηλητήρια Βοργιῶν, οὔτε δολοφονίες κι' αἱμομιξίες ρηγάδων. Ἀγῶνες ἱεροὺς θυμίζει μόνο γιὰ λευτεριά, ἀγῶνες γιὰ τὸ ξάπλωμα τοῦ ὡραίου καὶ τοῦ καλοῦ, ἀγῶνες καὶ θυσίες γιὰ τὴν ἀνύψωσι τοῦ ἀνθρώπου σὲ ρόδινους ὁρίζοντες πνευματικούς.

Κι' εἶναι ἡ μεγάλη μας Μητέρα, μητέρα ὅλου τοῦ κόσμου. Γιατὶ ἀπ' αὐτὴ γεννήθηκε τὸ πνεῦμα κι' ἀπ' αὐτὴ σκορπίστη στοὺς λαοὺς τῆς γῆς τὸ θεῖο τοῦτο δῶρο, τὸ μοναδικό, ποὺ φτέρωσε τὸν ἄνθρωπο νὰ δρασκελίσῃ τὰ πλάτη τ' οὐρανοῦ καὶ νὰ σταθῆ κοντήτερα στὸ Θεό. Γι' αὐτὸ ἡ μεγάλη μας Μητέρα εἶναι ἡ Μητέρα ὅλου τοῦ κόσμου. Καὶ γι' αὐτὸ ἐκεῖνος ποὺ σηκώνει χέρι ἀνόσιο, μὲ δολοφονικὸ μαχαίρι ἁρματωμένο, νὰ τὴ χτυπήσῃ, ὁποιας φυλῆς κι' ἂν εἶναι γέννα, σ' ὅποιο κράτος κι' ἂν ἀνήκῃ, δὲν εἶν' τίποτ' ἄλλο παρὰ μητροκτόνος.

Στὰ χρόνια τὰ παλιά, οἱ λαοὶ ποὺ ζοῦσαν στὸ σκοτάδι, ξαφνιασμένοι ἀπ' τὴ λάμψι τῆς θείας δάδας — σὰν τὰ θεριὰ ποὺ τὰ τρομάζουν στὸ σκοτεινὸ κρησφύγετό τους — χυμοῦσαν μανισμένοι νὰ τὴ σβήσουν. Μὰ οἱ βάρβαρες ὀρδὲς τσακίζονταν στὰ χείλη τὰ πνευματικὰ ποὺ ἔζωναν τὴν Ἑλλάδα, καὶ παραξενεμένες, σαστισμένες, ξέφρενες, ξαναγυρνοῦσαν στὶς σκοτεινές τους χῶρες. Πάσκιζαν μάταια νὰ νοιώσουν πῶς αὐτοὶ νικήθηκαν — ἀμέτρητα μιλιούνια — ἀπὸ μιὰ δράκα ἀνθρώπων. Δὲν ἤξεραν πόσο τὸ πνεῦμα εἶναι ἄτρωτο, χαλυβδωμένο στὸν ἀδιαπέραστο θώρακα τῆς Πίστης. Κι' οἱ Ἕλληνες εἶχαν Πίστι. Πίστι στὴν ἰδέα τους. Πίστι στὸ ἔργο τους. Πίστι στὴν ἱερότητα τοῦ ἀγῶνος τους. Δὲν πολεμοῦσαν γιὰ ν' ἁρπάξουν ξένη γῆ, μόνο γιὰ νὰ σφετερισθοῦν τ' ἀγαθά της. Πίστευαν στὴν ἀνωτερότητα σκοποῦ μεγάλου: νὰ φωτίσουν, νὰ ἐκπολιτίσουν, νὰ δώσουν καὶ στοὺς ἄλλους τὸ μεγάλο δῶρο, ποὺ πρωτοχάρισε σ' αὐτοὺς ἡ Θεὰ Μοῖρα.

Ἔτσι ἦταν πάντα ἡ Θεία μας Μάνα. Μητέρα τοῦ Φωτός, τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς Τέχνης. Μητέρα τῆς Σοφίας καὶ τῆς Εἰρήνης. Πνευματικὴ ὁδηγήτρα ὅλου τοῦ κόσμου. Ἀσκληπιοί, Ἱπποκράτες, Φειδίες, Ἀπελλῆδες, Ὅμηροι, Πίνδαροι, Σωκράτες, Πλάτωνες, Θουκιδίδες, Πλούταρχοι, Αἰσχύλοι, Σοφοκλῆδες, Εὐριπίδιδες. Φάροι, ποὺ θὰ φωτίζουνε τοὺς κόσμους στοὺς αἰῶνες τῶν αἰώνων. Μὰ κι' οἱ μεγάλοι στρατηγοί μας, Μιλτιάδηδες, Θεμιστοκλῆδες, Λεωνίδες, ποὺ ἀπόμειναν τὰ ὀνόματά τους, ἡρωϊσμοῦ μετέωρα φωτεινά, δὲν ἦταν οὔτε Ἀττίλες οὔτε Ταμερλᾶνοι. Μέσα στὶς φιλοσοφικὲς στοὲς γνώρισαν πρῶτα τὸ Πνεῦμα τοῦ Καλοῦ καὶ τοῦ Ὡραίου καὶ δὲ ζώστηκαν τὸ σπαθί, παρὰ μονάχα γιὰ νὰ γλυτώσουν τὴ μητέρα, νὰ ὑπερασπίσουν τοὺς βωμοὺς καὶ τὶς ἑστίες, τ' ἀθάνατα μνημεῖα Σοφίας καὶ Τέχνης.

Ἀκόμα καὶ στὰ χρόνια τῆς δουλείας τὰ σκοτεινά, τὸ τὸ Πνεῦμα τῆς Μεγάλης μας Μητέρας οὔτε μιὰ στιγμὴ δὲν εἶδε τὴ λάμψι του νὰ λιγοστεύῃ. Τὰ παιδιά της, σπαρμένα σ' ὅλη τὴ γῆ, ἀκούραστοι λαμπαδοφόροι, ἐφώτιζαν τοὺς λαοὺς μὲ τὴν Ἀπολλώνια δᾶδα.

Δὲν ἦταν πολεμόχαρη ποτὲ ἡ πατρίδα μας. Ὁ Θεὸς τὴν ἔχει πλάσει παράδεισον ἡλιόλουστο γαλήνης. Τὰ γαλανά της ἀκρογιάλια, οἱ ὁλοπράσινες πλαγιὲς καὶ τὰ μνημεῖα της, μονάχα γιὰ Ὀμορφιὰ μιλοῦν καὶ Ἀγάπη. Ὁ ἥλιος της ὁ χρυσός, τὸ καθαρὸ τὸ φῶς τοῦ γαλανοῦ οὐρανοῦ της δὲν μπορεῖ νὰ γεννήσῃ στὴν ψυχὴ μαύρους στοχασμοὺς αἱμάτων καὶ φόνων. Δυναμώνει μόνο τὰ μάτια γιὰ νὰ θωροῦν ἀθάμπωτα τὸ Ἀπολλώνιο θαῦμα. Μέσα ἀπ' τὸ ἱερό της χῶμα, ποὺ τὸ πανάρχαιο Κάλλος ζῆ αἰώνια ἀγκαλιαστὸ μὲ τῆς ἐλιᾶς τὴ ρίζα, ξεπηδοῦν ὕμνοι ἀπ' τοὺς αἰῶνες γιὰ μιὰ σοφὴ καὶ εἰρηνεμένη ζωή.

Ὡστόσο ὑπάρχουν στιγμὲς φοβερές, τόσο στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων, ὅσο καὶ στὴ ζωὴ τῶν ἐθνῶν. Στιγμὲς ἀνώτερες ἀπὸ κάθε στοχασμὸ κι' ἀπὸ κάθε ἀνθρώπινη θέλησι. Στιγμὲς ποὺ μοιάζουν μὲ πρόσταγμα θεϊκῶν σαλπίγγων, στιγμὲς κεραυνοί, ποὺ σταματοῦν μὲ μιᾶς τὴν πορεία τοῦ σύμπαντος. Κι' εἶναι τούτη μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὶς στιγμές, ποὺ χτυπάει κατάστηθα τὴ Μεγάλη μας εἰρηνικὴ Μητέρα.

Ξαφνικὰ ἕνας βάρβαρος — ὁ ὠμότερος βάρβαρος τῶν παλιῶν χρόνων — ὁμογάλακτος ἀδελφός μας, ἀφοῦ κι' αὐτὸς ἀπὸ τὴ Μεγάλη μας Μητέρα βύζαξε τὸ γάλα τῆς Γνώσης — ὕπουλα καὶ προδοτικά, μέσα στὴ νύχτα, σήκωσε χέρι δολοφόνο γιὰ νὰ κτυπήσῃ στὴ ράχη τὴ Μητέρα. Ὁμογάλακτος ἀδελφός μας! Τί τάχα; Μήπως κι' ὁ Ἄβελ δὲν εἶχε ἀδερφό του τὸν Κάϊν; Ὁμογάλακτος ἀδερφός μας, ποὺ δὲν μπόρεσε ὅμως νὰ φανῆ ἄξιος γυιὸς τῆς Μεγάλης Μητέρας, γιατὶ δὲν μπόρεσε ποτὲς νὰ ὠφεληθῆ ἀπ' τὴ μεγάλη κληρονομιά.

Θέλοντας νὰ μιμηθῆ τὸν Ἑλληνικὸ πολιτισμό, ἔφτιασε Κολοσσαῖα ἀντὶ Παρθενῶνες κι' ἄλλαξε τὴ θυμέλη σὲ αἱματόβρεχτο στίβο μονομάχων καὶ σπαραγμῶν ἀνθρώπινων κορμιῶν ἀπὸ πεινασμένες τίγρεις, προσφέροντας ἔτσι στὸ λαό του, ἀντὶς τὴ θεία πνοὴ τῶν Αἰσχύλειων στίχων, τὴ φριχτὴ μυρωδιὰ τοῦ ἀνθρώπινου αἵματος. Τί τάχα κι' ἂν γεννήθηκαν στὴ γῆ του Δάντηδες, Πετράρχες καὶ Καρντούτσηδες. Τόσα τὸ χειρότερο γι' αὐτόν, ἂν οὔτε αὐτὰ τὰ πρᾶα πνευματικὰ γεννήματα, σὰν παραστράτημα τῆς Φύσης γεννημένα ἀπὸ τὰ σπλάχνα του, οὔτε κι' αὐτὰ δὲν μπόρεσαν νὰ τὸν κάνουν νὰ ξεχάσῃ πῶς εἶναι γυιὸς τοῦ Λύκου.

Κι' ἀκούστηκε, μέσα στὴ νύχτα, τῆς εἰρηνικῆς μας Μητέρας ἡ φωνή, καὶ μέσ' στὴ νύχτα τρέξανε γύρω της τὰ εἰρηνικὰ παιδιά της ἁρματωμένα ὄχι μὲ τὸ δολοφόνο πελέκι τοῦ Μουσσολίνικου Φασισμοῦ, ἀλλὰ μὲ τὴν ἀτσαλένια ψυχὴ τῶν Μαραθωνομάχων, τῶν ὑπερασπιστῶν βωμῶν καὶ ἑστιῶν.

Φανατικὸς εἰρηνόφιλος ἦταν καὶ τώρα ὁ Ἀρχηγὸς ποὺ βροντοφώνησε στὸ πρόσταγμα μέσα στὴ νύχτα. Εἶναι κι' αὐτὸς στρατηγὸς σὰν ἐκείνους ποὺ ἀνάφερα πρίν. Γνώρισε πρῶτα τὸ εἰρηνικὸ τὸ πνεῦμα τὸ Ἑλληνικὸ μέσα στὶς φιλοσοφικὲς στοὲς καὶ δὲ ζώστηκε τὸ σπαθὶ παρὰ μόνο γι' ἀγῶνες ἀπολευθερωτικούς.

Εἶναι στιγμὲς στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἐθνῶν, ποὺ τὰ πάντα ἀλλάζουν ὕστερα ἀπὸ μιὰ σύντομη πάλη, λιγόστιγμη ἀλλὰ ἔντονη καὶ τραγική, ποὺ γίνεται μέσα μας. Ἀρχές, πεποιθήσεις, σκοποὶ ἀπὸ πρὶν χαραγμένοι, σταματοῦν μὲ μιᾶς κάτω ἀπὸ τὸ πελέκημα τῆς ἀνάγκης. Ἡ εἰρηνικὴ διάθεσι γιὰ τὴν ἥρεμη ἀναζήτησι τῆς δίκαιης λύσης, παίρνει μὲ μιᾶς τὴ μορφὴ τῆς ἀπόφασης ποὺ πέφτει σὰν καταπέλτης. Ἡ καλωσύνη τοῦ γαληνεμένου στοχασμοῦ ξεσπᾶ σ' ἀπότομη δρᾶσι, βίαιη κι' ὁρμητική, κι' ὁ πρᾶος καὶ πειστικὸς Λόγος, αὐτὸ τὸ θεῖο γέννημα τοῦ Πνεύματος, γίνεται περιττὸς καὶ ἄχρηστος καὶ πισωδρομάει γιὰ νὰ δώσῃ θέσι στὴ γοργὴ καὶ δυνατὴ χειρονομία.

Κι' ἡ χειρονομία ἔγινε γοργὴ καὶ δυνατή.

Τῆς μυσαρῆς Μητροκτονίας τὸ καταχθόνιο σχέδιο, ποὺ εἶχε στρωθῆ συνωμοτικὰ ἀπ' τὴ Φασιστικὴ Μαφία τοῦ

* ΓΙΑΤΙ ΝΙΚΟΥΜΕ *

Εἶχα τὴν εὐκαιρία νὰ διαβάσω τὶς τελευταῖες ἡμέρες ἕνα βιβλίο ποὺ θὰ συνιστοῦσα σὲ κάθε Ἑλληνόπουλο νὰ διαβάσῃ: Τὶς ἐντυπώσεις τοῦ βασιλόπαιδος τῆς Ἑλλάδος Πέτρου, ἀπὸ τὸ ταξίδι ποὺ ἐπραγματοποίησε πέρυσι, ξεκινώντας ἀπὸ τὴν Ἀθήνα καὶ φθάνοντας ὣς τὴν Καλκούτα τῶν Ἰνδιῶν.

Δὲν εἶναι μόνο ἕνα ἐνδιαφέρον αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ βιβλίον, ἀλλὰ καὶ μιὰ φωτεινὴ πηγὴ ὑπερηφανείας καὶ ἐθνικῆς ἐγκαυχήσεως καὶ μιὰ εὐκαιρία γιὰ ὅποιον διάβασε τὸ βιβλίο νὰ νοιώσῃ γιατὶ μιὰ χούφτα ἐμεῖς ἄνθρωποι σηκωθήκαμε ὅταν μᾶς ὑποχρέωσαν καὶ ξεκαθαρίζομε μὲ τὶς Νίκες σύντροφο λογαριασμοὺς μὲ μιὰ Δύναμι σαράντα πέντε ἑκατομμυρίων, ποὺ ἐμεῖς θέλαμε νὰ ρίξουμε στὴ λήθη καὶ ν' ἀφήσουμε νὰ κοιμῶνται στὸ χρονοντούλαπο. Θὰ τὸ νοιώσουμε καὶ ἡ χαρὰ θὰ πλημμυρίσῃ τὴν καρδιά μας.

Σ' ὅλα, ἀνεξαιρέτως, τὰ ἔθνη, τὰ Κράτη δίνουν τὶς κατευθύνσεις καὶ οἱ λαοὶ ἀναμένουν ὁδηγίες καὶ κατευθύνσεις. Στὸν ἑλληνικὸ λαὸ συμβαίνει κάτι ἐντελῶς διαφορετικό: κάθε Ἕλλην εἶναι καὶ μιὰ Ἑλλάδα. Γι' αὐτό, ἄλλωστε βλέπουμε καὶ τὸν πιὸ ταπεινὸ Ἕλληνα, ὁπουδήποτε τῆς γῆς κι' ἂν βρίσκεται, μὲ ἕνα Ὄλυμπο πατριωτισμοῦ, μιὰ ἑλληνικὴ ἑστία, ποὺ ἐκπέμπει τὴ θερμουργό της δύναμι πρὸς κάθε κατεύθυνσι. Γι' αὐτὸ καὶ βλέπουμε τὴν περηφάνεια τῆς φυλῆς ἀποτυπωμένη σὲ πράξεις καὶ ἔργα, ἀκλόνητη σ' ὅλα τὰ ἀτυχήματα, ποὺ ἔπεσαν κατὰ καιροὺς στὸν Ἑλληνισμό. Γι' αὐτὸ καὶ βρίσκουμε τὰ ἀνεξάλειπτα ἴχνη τοῦ περάσματος τῆς φυλῆς σὲ ἄπειρες χῶρες. Ἐδιάβαζα πρὶν χρόνια πῶς ὅταν ὁ Βασιλιᾶς μας ἔκανε ἕνα ταξίδι στὶς Ἰνδίες, παρουσιάστηκαν σ' Αὐτὸν ἡγεμόνες καὶ φύλαρχοι ποὺ διεκδικοῦσαν τὴν τιμὴ νὰ λέγωνται ἀπόγονοι τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Λαοὶ ὁλόκληροι ἀκόμη ζητοῦσαν τὴν ἴδια τιμή. Τώρα πάλι βρίσκω στὸ βιβλίο τοῦ βασιλόπαιδος Πέτρου χαρακτηριστικὲς καὶ συγκινητικὲς σελίδες γιὰ τὴ μορφὴ ποὺ ἀποτύπωσε στὶς Ἰνδίες ἡ Ἑλληνικὴ εἴσδυσις, γιὰ τὰ ζωντανὴ ἴχνη ποὺ ἀφῆκε τὸ ἑλληνικὸ πνεῦμα. Οἱ Ἰνδοί, ποιὸς λίγο, ποιὸς πολύ, θέλουν νὰ παρουσιάζωνται ὅτι κατάγονται ἀπὸ Ἕλληνες καὶ ἀξίζει ἀληθινὰ ν' ἀναφέρω τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ ποὺ ἀναφέρεται στὸ ὡραῖο βιβλίο, ἀφοῦ σημειώσω πρῶτα, ὅτι ὁ τόπος ποὺ διεδραματίσθη δὲν εἶναι οἱ Ἰνδίες, ἀλλὰ τὸ Ἀφγανιστάν, ὅπου ἐπίσης καυχῶνται ὅτι κατάγονται ἀπὸ Ἕλληνας.

Στὸ Καφιριστὰν τοῦ Ἀφγανιστὰν ὑπάρχει ἕνα μικρὸ Κράτος, τοῦ ὁποίου ὁ λαὸς ἰσχυρίζεται ὅτι κατάγεται ἀπὸ τοὺς στρατιῶτες τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου. Οἱ ἀνθρωπολόγοι δὲν παραδέχονται αὐτὸν τὸν ἰσχυρισμό, πόσο ὅμως εἶναι ριζωμένη ἡ πεποίθησις στὴν ψυχὴ τοῦ λαοῦ, ἀποδεικνύει τὸ ἀκόλουθο συμβάν. Ὅταν πρὶν λίγο οἱ κάτοικοι τοῦ Καφιριστὰν — ποὺ λέγονται καφίριοι, δηλαδὴ ἄπιστοι — ἐπαναστάτησαν κατὰ τῶν Ἄγγλων καὶ συνῆψαν πολλὲς μάχες καὶ ἔπιασαν πολλοὺς αἰχμαλώτους, ἦταν καὶ ἕνας Ἕλλην, ποὺ εἶναι ἄγνωστο πῶς βρέθηκε στὸν πόλεμο μέσα. Ὁ ἀρχηγὸς ὅμως τῶν Καφιρίων μόλις ἔμαθε ποιὸς ἦταν ὁ αἰχμάλωτός του, εἶπε χαρακτηριστικά:

— Αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο κανεὶς νὰ μὴ τὸν πειράξῃ γιατὶ εἶναι Ἕλλην. Κατάγεται ἀπὸ τὴν χώρα τῶν στρατιωτῶν τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου, τῶν ὁποίων εἴμεθα ἀπόγονοι. Ἄρα εἶναι φίλος καὶ συμπατριώτης μας!..

Ἕνας ἄλλος Ἰνδὸς ἡγεμὼν διαρκῶς ἔλεγε στοὺς ἄλλους πῶς κατάγεται ὄχι μόνο ἀπὸ Ἕλληνας, ἀλλὰ κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὸν Μέγαν Ἀλέξανδρο. Εἶχε μάλιστα ἀναρτήσει μιὰ εἰκόνα τοῦ Ἕλληνος δορυκτήτορος, στεκόταν δίπλα καὶ ἔλεγε:

— Κυττάξτε πῶς τοῦ μοιάζω!

Θάθελα τώρα νὰ βγάλω καὶ τὸ συμπέρασμα: Ὅταν μιὰ φυλὴ εἶναι τόσο δυνατὴ ποὺ ν' ἀφήνῃ ἀνεξίτηλα τὰ ἴχνη τῆς διαβάσεώς της σὲ τόσο μεμακρυσμένες χῶρες, ὅταν τὸ κάθε μέλος τῆς φυλῆς αὐτῆς εἶναι ἕνας ὁλόκληρος πατριωτικὸς κόσμος, ὑπερήφανος γιὰ τὴν καταγωγή του, γιὰ τὴν προέλευσί του, γιὰ τὴν εὐτυχία νὰ γεννηθῇ Ἕλλην, πῶς μπορεῖ ἡ φυλὴ αὐτὴ νὰ χαθῇ καὶ νὰ κύψῃ τὸν αὐχένα σ' ἕνα εὐτελὲς τελεσίγραφο καὶ στὴ βάρβαρη βία; Ὁ Ἑλληνισμὸς σ' ὅλη τὴ μυριόχρονη ὕπαρξί του πολέμησε μὲ τὴν ποιότητα καὶ ὄχι μὲ τὴν ποσότητα καὶ τώρα ὀρθώθηκε σὰν ἕνας ἄνθρωπος ἀποφασισμένος γιὰ ὅλα.

Γι' αὐτὸ ἡ Νίκη ἀκολουθάει τὰ ὅπλα μας, γι' αὐτὸ ὁ θρίαμβος εἶναι ὁ σύμμαχός μας, γιατὶ ποτὲ δὲν ἀκούσθηκε ἡ ὠμὴ βία νὰ νικήσῃ τὴν Ἰδέα καὶ ἡ δολιότης τὴν Τιμὴ καὶ τὴν Ἀξία.

Χρ. Ἐμμ. Ἀγγελομάτης

Μουσσολίνι μέσα στὸ Παλάτσο Βενέτσια, τὸ ἄντρο τῆς λιμασμένης Λύκαινας τοῦ Καπιτωλίου, ἀναποδογυρίστηκε μὲ μιᾶς. Τὸ χέρι τοῦ μητραλοία ἔπεσε παράλυτο, καὶ μέσα στὴν εἰρηνικὴ ψυχὴ τοῦ πράου Κυβερνήτη εἶχε στηλωθῆ γίγαντας ὁ ὑπερασπιστὴς τῶν Θερμοπυλῶν. Κι' ἡ ἀθάνατη φράσι τοῦ Λεωνίδα ἀκούστηκε πάλι στὴ δοξασμένη μας Χώρα:

«Θέλω δέσμια τὴν Ἑλλάδα», τόλμησε νὰ πῇ ὁ συμμορίτης τῆς Φασιστικῆς Καμόρας.

«Ἔλα νὰ τὴν πάρῃς», τοῦ ἀποκρίθηκε θαρρετὰ ὁ ἀπόγονος τοῦ Λεωνίδα.

Καὶ σὲ λίγο ἡ φωνή του ἀντήχησε, ἐγερτήρια σάλπιγγα, γιὰ νὰ τὴν ἀκούσουν μέσα στὸν ἀνάλαφρο ὕπνο τους, στὸ λαγοκοίμισμά τους, οἱ γενναῖοι μας Ἀκρῖτες στὰ σύνορα. — «Στὰ ὅπλα παιδιά μου!» Καὶ στὴν Ἑλλάδα ὅλη ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη σὰν ἑωθινὴ μουσικὴ πολεμικοῦ παιᾶνα, χύνουνταν τοῦτα τὰ λόγια τῆς ὑπέρτατης ἀνάγκης:

«Θ' ἀγωνισθῶμεν μέχρις ἐσχάτων διὰ νὰ περισώσωμεν τὴν ἐλευθερίαν μας, τὰς ἑστίας, τοὺς βωμοὺς καὶ τὴν τιμήν μας, ὡς ἄνθρωποι καὶ ὡς Ἔθνος, καὶ ἡ Νίκη θὰ στέψῃ τελικῶς τὸν Μεγάλον καὶ τίμιον ἀγῶνα μας!».

Ἡ Ἑλλάδα μας συνεχίζει τὴν ἱστορία της. Τὰ παιδιά της μὲ ξέφρενο ἐνθουσιασμὸ τῆς δίνουν τὸ αἷμα τους πρόθυμα, γιὰ νὰ γράψῃ νέες σελίδες ἡρωϊσμοῦ κι' αὐτοθυσίας, στὸν ὑπερδίκαιο ἀγῶνα ὑπὲρ βωμῶν καὶ ἑστιῶν.

Καὶ τὴν ἱερότητα τοῦ ἀγῶνα μας ἀναγνωρίζει ὁλόκληρος ὁ πολιτισμένος κόσμος. Τὸ φανερώνουν οἱ ὁλόθερμες ἐκδηλώσεις ἀγάπης καὶ θαυμασμοῦ ποὺ μᾶς ἔρχονται ἀπὸ παντοῦ σὲ κάθε στιγμὴ ποὺ περνᾶ.

Ἡ ἡρωϊκὴ ἄμυνα τοῦ στρατοῦ μας — ποὺ τόσο γρήγορα, καὶ πρὶν ἀκόμα προφτάσῃ νὰ συγκεντρωθῇ ὅλος στὰ σύνορά μας, ἔγινε πέρα γιὰ πέρα νικηφόρα ἐπίθεσι καὶ μὲ μόνη τὴ λόγχη καὶ τὴ χειροβομβίδα, στῆθος μὲ στῆθος, κατώρθωσε νὰ τρέψῃ σὲ ἄταχτη φυγή, νὰ διαλύσῃ καὶ νὰ συλλάβῃ ὁλόκληρες μηχανοκίνητες μεραρχίες — τὰ θαυμαστὰ κατορθώματα τῶν ἀεροπόρων μας, ἡ δρᾶσι τοῦ μικροῦ μὰ τρισένδοξου ναυτικοῦ μας, κάνουν φίλους καὶ ἐχθροὺς νὰ στηλώνουν ὀρθάνοιχτα ἀπὸ κατάπληξι τὰ μάτια τους ἀπάνω μας.

Εἴμαστ' ἐμεῖς οἱ ἥρωες τῆς ἰδέας. Εἴμαστε μεῖς τὸ ζωντανὸ παράδειγμα, ποὺ σκορπίζει τὶς τύψεις στὶς καρδιὲς τῶν λαῶν ἐκείνων, ποὺ ἄφησαν νὰ τοὺς λυγίσῃ μιὰ στιγμὴ λιγοψυχιᾶς. Εἴμαστε ἐμεῖς ἐκεῖνοι, ποὺ τοὺς ἀναγκάζουν τώρα νὰ σκέφτουνται πῶς δὲν εἶναι ἀργὰ γιὰ νὰ συνεφέρουν καὶ νὰ ξεσηκωθοῦν. Εἴμαστε ἐμεῖς ἐκεῖνοι, ποὺ θὰ ἐμπνεύσουμε τὸ θάρρος στοὺς τρομοκρατημένους ἀντιφασίστες τῆς Ἰταλίας νὰ τινάξουνε ἀπὸ πάνω τους τὸ ζυγὸ τὸν ἐπαίσχυντο τοῦ Μουσσολίνι. Εἴμαστε ἐμεῖς ἐκεῖνοι, ποὺ θὰ δώσουμε τὸ τέλος σ' αὐτὸ τὸ νέο πανευρωπαϊκὸ μακελιό. Εἴμαστε ἐμεῖς ἐκεῖνοι, ποὺ θὰ φτιάξουμε τὸ νέο κόσμο τῆς Δικαιοσύνης καὶ τῆς Ἀγάπης.

Ὁ ἀγῶνας μας εἶναι δίκαιος καὶ ἡ νίκη δική μας! Ἑλληνόπουλά μου, ἐλᾶτε, ἂς ἀπαγγείλουμε μαζὶ τὸν ἀρχαῖο πολεμικό μας παιᾶνα, ποὺ φτέρωνε τὶς καρδιὲς τῶν προγόνων μας στοὺς ἱεροὺς των ἀγῶνες καὶ ποὺ ψάλλοντάς τον τώρα ἡ Νέα Ἑλλάδα, ἑτοιμάζει τὸ λάκκο, ποὺ θὰ σκεπάσῃ γιὰ πάντα τὸ φριχτὸ ἄγος τοῦ Φασισμοῦ.

«Ὦ παῖδες Ἑλλήνων ἴτε
ἐλευθεροῦτε πατρίδ' ἐλευθεροῦτε δὲ
παῖδας, γυναῖκας, θεῶν τε πατρώων ἕδη,
θήκας τε προγόνων. Νῦν ὑπὲρ πάντων ἀγών».

Αἰμίλιος Βεάκης

Στό περιθώριον

ΤΟ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟΝ

Τὸ προχθεσινὸν παραλήρημα τοῦ ἐνθουσιασμοῦ τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ, μὲ τὴν κατάληψιν τοῦ Ἀργυροκάστρου, πρέπει νὰ ἀποδοθῇ βέβαια εἰς τὴν ὑπερτάτην ἀγαλλίασιν τῆς Ἐθνικῆς ψυχῆς διὰ τὰς συνεχιζομένας νίκας τοῦ στρατοῦ μας, ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ ὅτι αἱ ἀπελευθερούμεναι πόλεις — τὸ Ἀργυρόκαστρον, ἡ Πρεμετή, ἡ Μοσχόπολις, ἡ Κορυτσά—ὑπῆρξαν ἀπ' αἰώνων ἑστίαι Ἑλληνικαί, φωλεαὶ ἐθνικοῦ πνεύματος καὶ δράσεως, πατρίδες τῶν Ἀρσάκηδων, τῶν Σιναίων καὶ τόσων ἄλλων ἐκλεκτῶν φορέων τοῦ Ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ αἱ ὁποῖαι δὲν ἔπαυσαν ποτὲ νὰ εἶναι Ἑλληνικαὶ—πόλεις μαρτυρικαί, τῶν ὁποίων τὴν Ἑλληνικότητα δὲν ἴσχυσε εἰς τὸ διάστημα τοῦ χρόνου νὰ κάμψῃ καμμιά σκλαβιά.

ΕΓΓΥΗΣΙΣ

Εἶναι ἀδύνατον ν' ἀναφερθοῦν καὶ νὰ ἐξαρθοῦν ὅσον ἀξίζει ὅλαι αἱ εἰσφοραὶ ἱδρυμάτων, ταμείων, ἐπιχειρήσεων καὶ ἀτόμων εἰς τὸν μεγάλον πολεμικὸν ἔρανον, ποὺ κατακλύζουν ἀπὸ τῆς πρώτης ἡμέρας τοῦ πολέμου τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων. Ἠμπορεῖ νὰ λεχθῇ ἀδιστάκτως ὅτι δὲν ὑπάρχει ἄλλο παράδειγμα λαοῦ εἰς τὸν Κόσμον ποὺ νὰ ᾐσθάνθη τόσον βαθειά καὶ νὰ ἐξεδήλωσε μὲ τόσην προθυμίαν καὶ γενναιότητα τὴν ἀλληλεγγύην του πρὸς τὸν μαχόμενον στρατὸν καὶ πρὸς τὰς οἰκογενείας τῶν στρατευθέντων ἀδελφῶν του. Τὸ πνεῦμα τῆς θυσίας, ποὺ τόσον πλούσιον καὶ τόσον θαυματουργὸν ἐξεπορεύθη ἀπὸ τὸ μέτωπον καὶ ἀπὸ τὰ βουνὰ τῆς Ἠπείρου, ἔχει κυριεύσει ὁλόκληρον τὸν λαόν, ὅλα τὰ στρώματα τοῦ Ἔθνους, ἰδιαιτέρως δὲ — καὶ τοῦτο εἶναι τὸ συγκινητικώτερον — τὰ ὀλιγώτερον εὔπορα. Τὸ πνεῦμα καὶ τὸ φρόνημα τοῦ λαοῦ τῆς Ἑλλάδος ἀπεδείχθη ἀντάξιον τοῦ ἀγωνιζομένου στρατοῦ της. Καὶ εἶναι τὸ πνεῦμα τοῦτο μία ἐγγύησις ἀπαρασάλευτος τῆς νίκης.

ΟΙ ΠΙΟ ΠΡΟΣΧΑΡΟΙ ΜΑΧΗΤΑΙ

«. . . Ποτὲ δὲν εἶδα στρατιώτας οἱ ὁποῖοι «νὰ γλεντοῦν» τὸν πόλεμον καὶ τὰς κακουχίας του, ὅσον αὐτοὶ οἱ μικροκαμωμένοι ζωηροὶ Ἕλληνες. Εἶναι οἱ πιὸ πρόσχαροι μαχηταὶ ποὺ σᾶς εἶναι δυνατὸν νὰ φαντασθῆτε. . . Εἶναι ἄνδρες μὲ σιδερένιους μῦς καὶ θερμὴ καρδιὰ αὐτὰ τὰ ἀνεπίδεικτα παιδιὰ τῆς Ἑλλάδος καὶ κατακτοῦν τὴν καρδιά σας τόσον μὲ τὸ θάρρος των ὅσον καὶ μὲ τὸν αὐθορμητισμόν των. . .»

Εἶναι ἕνα ἐπιγραμματικὸ γιὰ τὸν στρατό μας ἀπόσπασμα ἀπὸ τὰς ἐντυπώσεις τοῦ Ἀμερικανοῦ κ. Στόου, πολεμικοῦ ἀπεσταλμένου στὸ Μέτωπο.

ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ὁ «φοβερὸς» ἀεροπορικὸς στόλος τῆς Ἰταλίας, ποὺ θὰ ἐκάλυπτε τὸν οὐρανόν, κατὰ τὸν ἴδιον ἀπαράλλακτα τρόπον μὲ τὰς λόγχας τοῦ Ξέρξη ποὺ θὰ ἐσκέπαζαν τὸν ἥλιο, ἑβδομάδες τώρα δὲν κάμνει τίποτε ἄλλο ἀπὸ τοῦ νὰ βομβαρδίζῃ καὶ νὰ πολυβολῇ γυναῖκες καὶ παιδιὰ καὶ γέροντας ἀμάχους εἰς τὰ πλέον ἀπομονωμένα σημεῖα τῆς δυτικῆς Ἑλλάδος καὶ ἰδιαιτέρως τῶν νήσων τοῦ Ἰονίου, καὶ ἐκ τούτων κατὰ προτίμησιν τῆς Κερκύρας. Ἡ Ἰταλικὴ ἀεροπορικὴ ἰσχύς, ὅπως καὶ ὅλη ἡ ἄλλη ἡ σκηνοθετημένη αὐτοκρατορία τοῦ ἀρχικαμποτίνου τοῦ Παλάτσο Βενέτσια ἀπεδείχθη καὶ αὐτὴ κατάλληλος νὰ διαφημίζεται εἰς τὰς παρελάσεις καὶ εἰς τὰ πανηγυρικὰ τεύχη τῶν φασιστικῶν ἐκδόσεων. Ἡ ποιότης τῶν μηχανῶν καὶ ἡ μαχητικότης τοῦ ἀνθρωπίνου της πληρώματος ὅπως ἦτο ἑπόμενον, δὲν ὑπερέβη τὸν μέσον ὅρον τῶν ἰταλικῶν πολεμικῶν ἱκανοτήτων τοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ ναυτικοῦ. Ἀπεναντίας θὰ ἠμποροῦσε νὰ πῇ κανεὶς ὅτι τὸ νέον ὅπλον, μὲ τὸ ὁποῖον ἠπείλει ὁ Μουσσολίνι τὸν κόσμον, ἀπεδείχθη μᾶλλον ὑστερημένον ἔναντι καὶ αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ ἰταλικοῦ στρατοῦ καὶ τοῦ ναυτικοῦ. Εἰς ὅλας τὰς συγκρούσεις ποὺ ἔλαβον χώραν ἀπὸ τῶν ἀρχῶν τοῦ ἑλληνοϊταλικοῦ πολέμου μεταξὺ ἑλληνικῶν καὶ ἰταλικῶν καὶ μεταξὺ βρεττανικῶν καὶ ἰταλικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων, οἱ Ἰταλοὶ ὑπερεῖχον καταπληκτικῶς κατ' ἀριθμόν. Εἰς οὐδεμίαν ὅμως ἐξ αὐτῶν ἐπέτυχον νὰ σημειώσουν μίαν νίκην. Κάθε φορὰν ἐτρέποντο εἰς φυγὴν καὶ ποτὲ σχεδὸν αἱ ἀπώλειαί των δὲν ἦσαν μικρότεραι τοῦ τριπλασίου τῶν ἀντιπάλων των. (Πρόσφατος βρεττανικὴ ἀνακοίνωσις, ἀνασκοποῦσα τὸ σύνολον τῶν ἀπωλειῶν εἰς ἀεροπλάνα τῆς Μεγάλης Βρεττανίας καὶ τῆς Ἰταλίας εἰς τὰ μέτωπα τῆς Μεσογείου καὶ τῆς Ἀνατολῆς συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς Ἀλβανίας σημειώνει 300 ἰταλικά, ἔναντι 55 βρεττανικῶν, πρᾶγμα ποὺ ἀναβιβάζει τὴν ἀναλογίαν εἰς ἓν βρεττανικὸν ἔναντι πέντε ἰταλικῶν).

Φαίνεται λοιπόν, ὅτι ἐκδικούμενοι δι' αὐτὴν τὴν καταισχύνην — ὅπως ὅλοι οἱ σημαδιακοὶ — οἱ Ἰταλοὶ ἀεροπόροι ἀφήνουν τὸ τραυματισμένον αἴσθημα τῆς ἀνθρωπίνης καὶ ἐπαγγελματικῆς των κατωτερότητος νὰ ἐκσπᾷ εἰς ἐσκεμμένας δολοφονίας ἐναντίον ἀμάχων. Ἄλλην ἐξήγησιν δὲν ἠμποροῦμε νὰ δώσωμε εἰς τοὺς ἐπιμόνους βομβαρδισμοὺς ἀνοχυρώτων καὶ ἐστερημένων τελείως στρατιωτικῆς σημασίας πόλεων καὶ χωρίων, ἀπὸ τοὺς ὁποίους δὲν ἐννοοῦν νὰ παραιτηθοῦν οἱ Ἰταλοί. Διότι πέραν αὐτῆς τῆς ἐξηγήσεως μία μόνον ἀπομένει ἀκόμη, καὶ αὐτὴ εἶναι ὅτι οἱ Ἰταλοὶ ἀεροπόροι, φοβούμενοι νὰ ἐκτελέσουν τὰς ἐντολὰς ποὺ λαμβάνουν ἀπὸ τὰ ἀρχηγεῖα των καὶ νὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον στρατιωτικῆς σημασίας στόχων, σπεύδουν νὰ κενώσουν τὰς βόμβας μὲ τὰς ὁποίας τοὺς ἐφοδιάζουν οἱ ἀρχηγοί των ὅπου τύχῃ, εἰς τὴν θάλασσαν ἢ εἰς τὴν ξηράν, καὶ ἐκλέγουν φυσικὰ πρὸς τοῦτο τὰ μᾶλλον ἀπομεμακρυσμένα καὶ ἑπομένως ὀλιγώτερον ἐπικίνδυνα δι' αὐτοὺς σημεῖα τῆς χώρας μας. Φυσικὰ εἴτε τὸ ἓν συμβαίνει εἴτε τὸ ἄλλο τὸ αἶσχος τῆς πολεμικῆς ἰταλικῆς ἀεροπορίας παραμένει τὸ ἴδιον. Ὁ φασισμὸς δὲν τὸ ἀπέκρυψεν ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς του εἰς τὴν σκηνὴν τῆς ἱστορίας, τοὐναντίον ἐκαυχήθη μάλιστα μὲ τὸν στόμφον καὶ τὴν ἠχηρὰν ρητορείαν ποὺ τὸν διέκριναν, ὅτι ἀνανεώνων τὴν παράδοσιν τοῦ ἀρχαίου Λατίου ἦλθε ν' ἀναθρέψῃ τοὺς Ἰταλοὺς ὡς λύκους. Κατὰ τὴν ἰδικήν μας καὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων τὴν ἀντίληψιν βεβαίως ὁ λύκος δὲν κατέχει καθόλου ἀξιοζήλευτον θέσιν εἰς τὴν ἱεραρχίαν τῶν θηρίων, ὁπωσδήποτε ὅμως, ἀφοῦ οἱ Ἰταλοὶ μετριοφρόνως τὸν ἐξέλεξαν ὡς πρότυπον διὰ τὴν φυλήν των, κανεὶς δὲν θὰ εἶχε δικαίωμα νὰ τοὺς μεμφθῇ διὰ τὴν ἐκλογήν. Τὸ κακὸν εἶναι ὅτι τὰ φυσικὰ ποὺ ἐπιδεικνύουν οἱ μαχηταὶ τῆς Ἰταλίας καὶ ἰδίως οἱ ἀεροπόροι των ἐνθυμίζουν ὀλιγώτερον τὸν λύκον καὶ περισσότερον τὸ τσακάλι. Ὁπωσδήποτε εἶναι καιρὸς ν' ἀκούσῃ καὶ νὰ τὸ σημειώσῃ καλὰ ὁ ἰταλικὸς λαός, ὅτι αἱ συνέπειαι τῆς ἀνανδρίας τῶν ἀεροπόρων του θὰ τοῦ καταλογισθοῦν μὲ ὅλην τὴν αὐστηρότητα καὶ θὰ πληρωθοῦν μέχρι κεραίας.

Στό περιθώριον

Η ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΟΧΑΡΗΣ

Οἱ θερμότατοι καὶ γεμάτοι εὐλάβειαν συγκίνησιν λόγοι, τοὺς ὁποίους εὗρεν ὁ Ἀρχηγὸς διὰ νὰ τονίσῃ καὶ ἐξάρῃ τὴν ἀπόφασιν τῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Πανελληνίου Ἱεροῦ Ἱδρύματος Εὐαγγελιστρίας καὶ τοῦ τηνιακοῦ λαοῦ, ὅπως καταθέσουν εἰς τὸν βωμὸν τῆς ἀγωνιζομένης Πατρίδος τὰ ἀφιερώματα τοῦ πανσέπτου ναοῦ τῆς θαυματουργοῦ Θεομήτορος, ἀπηχοῦν θαυμασίως τὸ Πανελλήνιον αἴσθημα. Ἀσχέτως πρὸς τὴν ὑλικὴν ἀξίαν τῶν ἀναθημάτων, τὸ ἀγωνιζόμενον Ἔθνος συγκλονίζεται ἀπὸ τὴν προσφορὰν τοῦ Ἱεροῦ ἐθνικοῦ προσκυνήματος, εἰς τὴν ὁποίαν διαβλέπει ὑλοποιημένην τὴν εὐλογίαν καὶ τὴν παράστασιν εἰς τὸν ἀγῶνα του τῆς Ὑπερμάχου Στρατηγοῦ, ὑπὸ τὴν ἀπροσμάχητον σκέπην καὶ προστασίαν τῆς Ὁποίας ἔθεσε πλῆρες ἐλπίδος καὶ πίστεως τὸν ὑπέρτατον ἀγῶνα, τὸν ὁποῖον μὲ τὴν ἐνίσχυσίν Της διεξάγει καὶ θὰ φέρῃ εἰς νικηφόρον τέλος.

Η ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΙΣ

Ὁ Νόμος περὶ πνευματικῆς ἐπιστρατεύσεως ἐπισημοποιεῖ καὶ καθιερώνει τὸν πνευματικὸν συναγερμόν, τὸν ὁποῖον ἐκήρυξεν ὁ Ἀρχηγὸς μὲ τὸν θαυμάσιον λόγον του εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Ἀθηνῶν κατὰ τὴν 11ην Νοεμβρίου καὶ ὁ ὁποῖος ἀνταπεκρίθη βαθύτατα εἰς τὸ γενικὸν αἴσθημα τοῦ πνευματικοῦ κόσμου τῆς χώρας, ὁ ὁποῖος ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἐθνικοῦ ἀγῶνος συνησθάνθη βαθύτατα τὸ πνευματικὸν καὶ ἐθνικόν του καθῆκον καὶ ἐτάχθη πρόθυμα καὶ ἀποφασιστικὰ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του. Ὅπως τόσον ὡραῖα καὶ χαρακτηριστικὰ εἶπεν εἰς τὸν λόγον του ὁ Ἀρχηγός, ὁ σημερινὸς ἀγὼν τῆς Ἑλλάδος εἶναι «καθαρῶς ἀγὼν πνευματικός, ἀγὼν ὑπὲρ τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν ἰδανικῶν ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἡ ἡμετέρα Φυλὴ ἐξεπροσώπησε καὶ ὑπερήσπισεν ἀπὸ μακρῶν χιλιετηρίδων». Καὶ ὁ πνευματικὸς κόσμος τῆς χώρας, συναισθανόμενος τὴν ὑπέροχον τιμήν, ἀλλὰ καὶ τὴν βαρυτάτην εὐθύνην ποὺ τοῦ δημιουργεῖ ὁ πνευματικὸς προορισμός του, θὰ κάμῃ ἀσφαλῶς τὸ καθῆκον του.

ΑΙ ΕΙΚΟΝΕΣ ΤΟΥ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

Ἡ πρώτη: Ὁ τσολιᾶς μὲ τὴ λόγχη του βαδίζει πάντα ἐμπρὸς τρέποντας εἰς φυγὴν τὰ φοβερὰ μηχανικὰ μέσα τοῦ ἐχθροῦ. (Σύνθεσις τοῦ καλλιτεχνικοῦ συνεργάτου μας κ. Α. Κοντοπούλου).

Ἡ Δευτέρα: Ἕνα ἀπὸ τὰ «χαλύβδινα πουλιά» μας ἐφοδιάζεται μὲ σφαῖρες πρὶν ξεκινήσῃ γιὰ τὸ κυνῆγι τοῦ ἐχθροῦ.

Η ΝΕΟΛΑΙΑ ΠΟΥ ΟΡΓΩΝΕΙ

Ἐγέμισαν τὰ χωράφια ἀπὸ νέους γεωργούς. Ἐπῆραν ἄλλοι στὰ χέρια τὶς ἀξῖνες, ἄλλοι τὰ φτυάρια, τὰ δικέλια καὶ ἄλλοι ἔζεψαν τὰ βόδια ἢ τὰ ἄλογα στὸ ἀλέτρι. Παιδιὰ ἀπὸ δέκα χρόνων καὶ ἐπάνω ἔγιναν ἔξαφνα γεωργοί. Ὁ πόλεμος ποὺ ἐπῆρε τὰ μεγαλείτερά των ἀδέλφια, τοὺς γονεῖς, τοὺς θείους, καὶ ἡ πατρὶς ποὺ ἐκάλεσε τὴν στρατευομένην Ἑλλάδα εἰς τὰ βουνὰ τῆς Ἠπείρου καὶ τῆς Μακεδονίας, ὑπεχρέωσε τοὺς πιὸ μικροὺς νὰ ἐργασθοῦν εἰς τὰ χωράφια. Αὐτὸς ὁ στρατὸς τῆς Ἑλληνικῆς Νεολαίας, ποὺ ἀναπληρώνει τοὺς μεγάλους εἰς τὴν γεωργικὴ δουλειά, εἶναι ἀπὸ τὰ συγκινητικώτερα πράγματα ποὺ ἀναφέρει ἡ ἱστορία τῆς Ἑλλάδος. Πανστρατιὰ γεωργικὴ παιδιῶν, γερόντων καὶ γυναικῶν. Πανστρατιὰ ἀνδρῶν διὰ τὴν ὑπεράσπισιν τῶν συνόρων καὶ διὰ τὴν διάσωσιν τῆς πατρίδος. Πανστρατιὰ παιδιῶν, γυναικῶν, γερόντων γιὰ τὴν καλλιέργεια τῆς γῆς. Εὐτυχῶς ὅτι ἡ Ἐθνικὴ Νεολαία εἶχεν ἀπὸ καιρὸ ἑτοιμασθῆ καὶ διὰ τὸν ρόλον αὐτόν. Εἰς πολλὰ μέρη τῆς πατρίδος μας ἡ Νεολαία εἶχε πάρει ὡς ἔργον τὴν γεωργικὴν προσπάθειαν καὶ κίνησιν. Ἐμπόλιαζαν δέντρα, ἐφύτευαν δέντρα, ἐδημιούργουν φυτώρια, κατεδίωκαν τὶς κάμπιες ἀπὸ τὰ πεῦκα, ἐκαθάριζαν τὰ χωράφια ἀπὸ τὰ ζιζάνια, ἐβοηθοῦσαν εἰς τὸ ράντισμα τῶν ἐλαιοδέντρων ἢ τῶν ἀμπέλων. Ἄλλα τμήματα τῆς Νεολαίας ἵδρυαν κήπους ὑποδειγματικοὺς διὰ διαφόρους καλλιεργείας. Αὐτὴ ἡ γεωργικὴ προσπάθεια ποὺ εἶχεν ἐκδηλωθῆ ἀπὸ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς συστάσεως τῆς Νεολαίας, ἐνετείνετο καθημερινῶς, τώρα δὲ ἔφερε τοὺς μεγαλειτέρους καρπούς. Εἰς τὰ χωριὰ ἕνα μέγα μέρος τῶν γεωργικῶν ἐργασιῶν γίνεται ἀπὸ τοὺς Φαλαγγῖτες, ὄχι μόνον ἀπὸ τὰ ἀγόρια, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ κορίτσια. Γεωργικαὶ φάλαγγες ἀπὸ τὰς φάλαγγας τῆς Νεολαίας. Ἡ γῆ ὀργώνεται, σκάπτεται, ἀνασκάπτεται ἀπὸ παιδιὰ δώδεκα χρόνων. Δὲν πρέπει νὰ μείνη σπιθαμὴ ἀκαλλιέργητη. Αὐτὸ εἶναι τὸ κήρυγμα καὶ ἡ προσταγὴ τῆς πατρίδος. Ὅλοι πειθαρχοῦν εἰς τὴν μεγάλην αὐτὴν φωνήν. Ἀλλὰ ἰδίως πειθαρχοῦν τὰ παιδιὰ τῆς Νεολαίας. Γιατὶ αὐτὰ εἶναι ὠργανωμένα καὶ γιατὶ δὲν εὑρέθηκαν ἀπροετοίμαστα καὶ ἀνέτοιμα. Εἶχαν ἀπὸ καιρὸ πολὺ προπαιδευθῆ.

Ἡ γεωργία εἶναι ἡ μητέρα καὶ ἡ τροφὸς ὅλων τῶν ἐπιστημῶν καὶ τῶν τεχνῶν, ἔλεγαν οἱ πρόγονοί μας Πρέπει νὰ ἀρχίζωμεν ἀπὸ μικροὶ νὰ τὴν γνωρίζωμεν. Ἀλλὰ τὸ ἀλέτρι καὶ ἡ σκαπάνη εἶναι συγχρόνως ἡ μεγαλειτέρα ἄσκησις. Συνηθίζουν τὸν ἀσχολούμενον εἰς τὸν τραχὺν δρόμον, εἰς τὸ κρύο, εἰς τὴν ζέστη, εἰς τὴν βροχήν, εἰς τὴν δίψαν, εἰς τὴν πεῖναν. Οἱ γεωργοὶ καὶ οἱ ποιμένες θεωροῦνται οἱ περισσότερον ἀντέχοντες εἰς τὰς κακουχίας. Καὶ εἰς ὅλους τοὺς πολέμους καὶ εἰς τὸν πόλεμον αὐτὸν ἐθαυμάσθησαν καὶ πάλιν τὰ παιδιὰ τῆς ὑπαίθρου διὰ τὴν ἀντοχήν των. Ἐπήδησαν μεγάλα χαντάκια, ἀνέβηκαν βουνά, ἐσκαρφάλωσαν βράχους, ἐκρεμάσθησαν εἰς κρημνούς, ἐπέρασαν ποτάμια καὶ χειμάρρους μὲ μεγάλην εὐκολίαν καὶ ἀποφασιστικότητα. Τὸ ὕπαιθρο ἀτσαλώνει τὰ κορμιὰ καὶ δίνει πτερὰ στὰ πόδια καὶ ἀνεβάζει ὑψηλὰ τὴν ψυχή. Ὁ ἄνθρωπος πλησιάζει τὴν φύσιν. Γίνεται καλός, καλοδεκτικός, ὠφέλιμος. Παρατηρεῖ τὸ πᾶν μόνος του, καὶ προσλαμβάνει ἰδικάς του ἀμέσους ἐντυπώσεις. Καὶ ὅταν τὸν χρειασθῆ ἡ πατρὶς δὲν εἶναι μαλθακός, ἀρρωστιάρης, καχεκτικός. Προσφέρει ὑπηρεσίας ἀνυπολογίστους εἰς τὸ σύνολον ποὺ ἀποτελεῖ τὴν πατρίδα. Ἡ Νεολαία ἐπεστρατεύθη ὁλόκληρος. Τὰ παιδιὰ τῶν πόλεων βοηθοῦν εἰς τὸ κάθε τί. Συλλέγουν ἐράνους, κάνουν βάρδειες τὴν νύκτα διὰ νὰ προσέχουν τὸ σβήσιμο τῶν φώτων, ἀπασχολοῦνται ὡς ἀγγελιαφόροι. Εἰς τὴν ὕπαιθρον τὰ παιδιὰ τῆς Νεολαίας ἐβοήθησαν καὶ βοηθοῦν εἰς τὰς γεωργικὰς καὶ ποιμενικὰς ἐργασίας. Ἕνας στρατὸς ἑνάμισυ ἑκατομμυρίου παιδιῶν καὶ νέων εἰς τὴν διάθεσιν τῆς πατρίδος. Τὸ ψωμὶ ποὺ τὸ ἐρχόμενο καλοκαίρι θὰ βγῆ ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν γῆν, θὰ ἔχη σπαρῆ κατὰ ἕνα μέγα μέρος ἀπὸ τὰ χέρια τῶν παιδιῶν τῆς Νεολαίας. Τὸ κήρυγμα τῆς Διοικήσεως τῆς Ε.Ο.Ν. «ὅλοι οἱ νέοι εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς» ἀντηχεῖ ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον τῆς πατρίδος μας.

Κ. Φαλτάϊτς

Μὲ χαρὰ οἱ Φαλαγγῖτες μας ὀργώνουν τὴ γῆ.

ὁ Γυιός μου

—Ἔξω βουΐζει ὁ ἀέρας ἄγρια καὶ τὸ χιόνι στροβιλίζεται δαιμονισμένα.

Σὲ μιὰ φτωχικὴ καλύβα, κοντὰ στὸ θαλασσοδαρμένο ἀκρογιάλι, ὁ μπάρμπα-Ἀργύρης, ἕνας γεροθαλασσόλυκος, ψηλὸς ξερακιανός, μὲ τὸ μουστάκι παχὺ καὶ ἄτακτο καὶ μὲ μιὰ πίπα πάντα στὸ στόμα, πλέκει μὲ τὴ σαΐτα του τὰ δίχτυα, ποὺ ψὲς ἀργὰ τὸ ἄγριο ξέσπασμα τοῦ βοριᾶ τάσκισε. Δίπλα του πρόσχαρη καὶ καλόκαρδη μὲ τὰ χιονᾶτα μαλλιά της, κάθεται ἡ κυρὰ-Διαμάντω, ἡ γυναῖκα του, καὶ γνέθει.

Ἡ φωτιὰ στὸ μικρό τους τζάκι φουντώνει, πετώντας κόκκινες φλόγες καὶ τὰ ξύλα τριζοβολοῦν.

—Χειμῶνας ἄγριος, λέει σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ μπάρμπα-Ἀργύρης, στήνοντας τὸ αὐτὶ στὸ βουητὸ τοῦ ἀνέμου. Βιάσου λίγο θειὰ-Ἀργύραινα. (Ἔτσι ἔλεγε χαϊδευτικὰ ὁ γέρος στὴ γρηά του). Γνέθε γιατὶ ὁ χειμῶνας μᾶς πλάκωσε βαρύς. Πρέπει νὰ ἑτοιμάσης τὶς φανέλλες τοῦ παιδιοῦ. Γιατὶ ἐκεῖ πάνω κάνει κρύο πολύ, χιόνια μιὰ φορά. Ἀμ δά, τί θαρρεῖς πῶς εἶναι ὁ πόλεμος παιχνιδάκι; Ρώτα μένα ποὺ πολέμησα στὰ 97.

Καὶ ἡ γρηὰ γνέθει, γνέθει... ἐνῶ ἕνα χαμόγελο ἁπλώνεται στὰ στεγνωμένα χείλια της.

Ἡ πίπα ἔσβησε τὴν ὥρα ποὺ καὶ τὸ διόρθωμα τῶν διχτυῶν τελείωσε. Ὁ γέρος σηκώθηκε, πῆγε σ' ἕνα παληὸ ἑρμάρι, ποὺ πάντα ἐκεῖ ἔκρυβε τὰ πιὸ πολύτιμά του πράματα, ἔβγαλε ἕνα μάτσο ἄσπρα χαρτιὰ γραμμένα, τὰ φίλησε καὶ τὰ πῆρε κοντά του. Ἦταν τὰ γράμματα τοῦ γυιοῦ του, τοῦ μονάκριβου παιδιοῦ του, ποὺ πολέμαγε ἐκεῖ πάνω γιὰ τὴ δόξα τῆς Πατρίδας.

Ξαναγέμισε τὴν πίπα του, τὴν ἄναψε, ἔβαλε τὰ γυαλιά του κι' ἄρχισε νὰ διαβάζη μεγαλόφωνα.

Καὶ τί δὲν ἔγραφε τὸ καλὸ τὸ παλληκάρι!

Τὶς μάχες, τὶς στερήσεις, τὶς κακουχίες, τοὺς ἡρωϊσμούς. Ἔδινε στὰ γράμματά του μιὰ πιστὴ εἰκόνα τῶν ὅσων συνέβαιναν ἐκεῖ πάνω. Στὸ τελευταῖο μάλιστα γράμμα ἔγραφε πὼς ὕστερα ἀπὸ ἕνα ἀξιόλογο κατόρθωμά του, τὸν πρότειναν γιὰ τὸν πολεμικὸ σταυρό.

Ἀργὰ κυλοῦσαν τὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ γέρο-θαλασσόλυκου, ὅσο προχωροῦσε στὸ διάβασμα.

—Ὁ γυιός μου μὲ πολεμικὸ Σταυρό! Ἀμέ, τίνος θὰ μοιάση; Τοῦ πατέρα του. Κι' ἐτόνισε τὶς τελευταῖες αὐτὲς λέξεις μὲ μιὰ ἀσυγκράτητη ὑπερηφάνεια...

Καὶ ὅπως πάντα, ἔτσι καὶ τώρα, μετὰ τὸ διάβασμα τῶν ἐπιστολῶν μιὰ φωνὴ ποὺ πάλλονταν ἀπὸ ἐγωϊσμό, βγῆκε ἀπὸ τὸ στόμα του:

—Ὁ γυιός μου! Ὁ γυιός μου!

Καὶ ὁ γέρος ἀφήνοντας τὸ βλέμμα του νὰ πλανηθῆ ἀκαθόριστα στὸ ταβάνι τῆς καλύβας, στάθηκε συλλογισμένος.

Ἔκανε τὶς σκέψεις του γιὰ τὸ μέλλον τοῦ παιδιοῦ, τὶς ἴδιες, ποὺ ἔκανε κάθε μέρα γι' αὐτόν.

—Σὰν γύριζε μὲ τὸ καλό, θὰ τὸν στεφάνωνε μὲ τὴν ὄμορφη τὴ Χάϊδω, τὴν ἀρραβωνιαστικιά του, θὰ τοὔδινε καὶ τὴν τράτα του γιὰ προικιό, θὰ ζοῦσε κοντά τους καὶ ἡ ζωή τους, ὅπως τὴν ὠνειρεύτηκε, θὰ κύλαγε ἥσυχα καὶ γλυκὰ κι' ὅλοι τους θἆταν εὐτυχισμένοι.

—Ἔ! γρηά, φώναζε ὁ γέρος χαρούμενος ἀπὸ τὶς σκέψεις του, γνέθε λοιπόν! Τὸ παιδὶ ζητάει φανέλλες. Ἀμ δά, τί νομίζεις πὼς εἶναι ὁ πόλεμος; παιχνιδάκι; Ρώτα μένα ποὺ πολέμησα στὰ 97.

Καὶ χαμογελώντας πρόσθεσε μὲ φωνὴ γεμάτη περηφάνεια τὴν ταχτική του ἐπωδό.

—Ὁ γυιός μου! Ὁ γυιός μου!

Ἄξαφνα δυνατὰ χτυπήματα ἀκούστηκαν στὴν πόρτα τῆς καλύβας.

Ὁ γέρος ἄνοιξε κι' ὁ ταχυδρόμος τοὔδωσε ἕνα φάκελλο. Ἀπ' ἔξω εἶχε σφραγῖδες κόκκινες κι' ἔγραφε μὲ γράμματα τοῦ τύπου: 43 Σύνταγμα Πεζικοῦ. Διοικητής.

Δίπλα του κάθεται ἡ κυρὰ Διαμάντω.

—Ἔχει γοῦστο, σκέφτηκε ὁ γέρος, νὰ μὲ εἰδοποιοῦν πὼς ὁ γυιός μου πῆρε τὸν πολεμικὸ Σταυρὸ ποὺ μοὔγραφε!

Καὶ γεμᾶτος ἀπὸ χαρούμενη προσδοκία ἔσχισε νευρικὰ τὸ φάκελλο, ἄνοιξε τὸ χαρτὶ κι' ἄρχισε νὰ διαβάζη.

Ἡ γρηὰ ἄφησε τὴ ρόκα της καὶ μὲ μιὰ ἀνήσυχη χαρὰ πρόσμενε ν' ἀκούση. Καὶ διάβασε ὁ γέρος μεγαλόφωνα:

«Ἀξιότιμε κύριε,

Σᾶς ἀναγγέλλω τὸν ἡρωϊκὸ θάνατο τοῦ γυιοῦ σας Γεωργίου...».

Τὰ τρεμουλιασμένα χέρια τοῦ γέρου ἄφησαν ἄθελά του τὸ φοβερὸ χαρτὶ νὰ πέση κάτω, κι' ἕνα βαρὺ ἀναφυλλητὸ βγῆκε ἀπὸ τὰ στήθια του.

Γύρισε ὕστερα στὴ γρηά του, ποὺ στὸ τρομερὸ μήνυμα εἶχε σωριαστῆ κατὰ γῆς, ἐκύτταξε μὲ πόνο τὸ μισογνεσμένο μαλλὶ καὶ τὴν πεταμένη ρόκα, ἀκούμπησε κι' αὐτὸς στὴ γωνιὰ τοῦ τζακιοῦ γιὰ νὰ μὴν πέση, καὶ μουρμούρισε μὲ τρεμάμενη φωνή, ποὺ τὴν ράϊζε ὁ μεγάλος πόνος:

—Ὁ γυιός μου! Ὁ γυιός μου!

Ἔξω ὁ ἀέρας βούϊζε ἄγρια...

Κι' ὁ γέρο πατέρας ἔγειρε τὸ λευκό του κεφάλι στὸ πλατύ του στῆθος κι' ἔμεινε συλλογισμένος.

Πᾶνε τὰ ὄνειρα...

Τὸ μόνο του στήριγμα στὰ γηρατειά του, ὁ μελλούμενος καπετάνιος τῆς ὄμορφης τρατούλας του, ὁ γυιός του, δὲν ὑπάρχει πιά.

Μὰ ξαφνικὰ τὸ πρόσωπό του φωτίστηκε ἀπὸ μιὰ περίεργη λάμψι.

Μάζεψε τὸ τρομερὸ χαρτὶ ἀπὸ τὴ γῆ ποὺ εἶχε πέσει κι' ἄρχισε νὰ τὸ ξαναδιαβάζη. Σὲ κάθε λέξι του ποὺ ἦταν κι' ἕνας ὕμνος γιὰ τὸ χαμένο του παιδί, τὸ γέρικό του πρόσωπο ὅλο κι' ἔπαιρνε μιὰ ἔκφρασι ἱκανοποιήσεως, ἐνῶ στὰ γηρασμένα χείλια του ἄνθιζε ἕνα χαμόγελο χαρᾶς.

Μέσα του πάλευε ὁ πατέρας καὶ ὁ πατριώτης Ἕλληνας, ποὺ ἔστειλε τὸ γυιό του γιὰ τὴν Πατρίδα, τὴν ἴδια Πατρίδα ποὺ κάποτε κι' αὐτὸς στὰ νειᾶτα του ὑπερασπίστηκε.

Ἡ πάλη στάθηκε δυνατὴ κι' ἀμφίβολη. Μὰ στὸ τέλος νίκησε ὁ Ἕλληνας, ὁ πατριώτης, ὁ σταυραετὸς τοῦ Βελεστίνου, ὁ παληὸς πολεμιστής.

Κι' ὤρθωσε ὁ γέρος τώρα περήφανα τὸ πονεμένο του κορμί, σκούπισε τὰ δάκρυα, ποὺ αὐλάκωσαν τὸ λεπτὸ καὶ τίμιο πρόσωπό του, καὶ μιὰ φωνὴ ὅμοια σὰν καὶ πρῶτα, γεμάτη περηφάνεια καὶ ἱκανοποίησι, ἐπανέλαβε πάλι τὴ συνηθισμένη του ἐπωδό:

—Ὁ γυιός μου! Ὁ ἥρωας ὁ γυιός μου!

Ἔξω ὁ ἀέρας ἔδειχνε νὰ καλμάρη κι' ἡ ἀγριεμένη θάλασσα ἡμέρωσε, ἐνῶ στὸν οὐρανὸ ἄρχισε ν' ἀντιφεγγίζη μιὰ καλωσύνη, ἕνα προμήνυμα γλυκύτερης αὐγῆς...

Στέλιος Ρουσάκης

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ ΚΑΙ Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

15ΗΣ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

Εὐαγγέλιον (Λουκᾶ ιδ´ 16—24)

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην. Ἄνθρωπός τις ἐποίησε δεῖπνον μέγα καὶ ἐκάλεσε πολλούς· καὶ ἀπέστειλε τὸν δοῦλον αὐτοῦ τῇ ὥρᾳ τοῦ δείπνου εἰπεῖν τοῖς κεκλημένοις· ἔρχεσθε, ὅτι ἤδη ἕτοιμά ἐστι πάντα. Καὶ ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες. Ὁ πρῶτος εἶπεν αὐτῷ· ἀγρὸν ἠγόρασα, καὶ ἔχω ἀνάγκην ἐξελθεῖν καὶ ἰδεῖν αὐτόν· ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρῃτημένον. Καὶ ἕτερος εἶπε· ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε, καὶ πορεύομαι δοκιμάσαι αὐτά· ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρῃτημένον. Καὶ ἕτερος εἶπε· γυναῖκα ἔγημα, καὶ διὰ τοῦτο οὐ δύναμαι ἐλθεῖν. Καὶ παραγενόμενος ὁ δοῦλος ἐκεῖνος ἀπήγγειλε τῷ κυρίῳ αὐτοῦ ταῦτα. Τότε ὀργισθεὶς ὁ οἰκοδεσπότης εἶπε τῷ δούλῳ αὐτοῦ· ἔξελθε ταχέως εἰς τὰς πλατείας καὶ ῥύμας τῆς πόλεως, καὶ τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀναπήρους καὶ χωλοὺς καὶ τυφλοὺς εἰσάγαγε ὧδε. Καὶ εἶπεν ὁ δοῦλος· κύριε, γέγονεν ὡς ἐπέταξας, καὶ ἔτι τόπος ἐστί. Καὶ εἶπεν ὁ κύριος πρὸς τὸν δοῦλον· ἔξελθε εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ φραγμοὺς καὶ ἀνάγκασον εἰσελθεῖν, ἵνα γεμισθῇ ὁ οἶκός μου. Λέγω γὰρ ὑμῖν ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν κεκλημένων γεύσεταί μου τοῦ δείπνου.

Ἀπόστολος (Πρὸς Τιμόθεον Β´, α´ 8—18)

Τέκνον Τιμόθεε, μὴ ἐπαισχυνθῇς τὸ μαρτύριον τοῦ Κυρίου ἡμῶν μηδὲ ἐμὲ τὸν δέσμιον αὐτοῦ, ἀλλὰ συγκακοπάθησον τῷ εὐαγγελίῳ κατὰ δύναμιν Θεοῦ, τοῦ σώσαντος ἡμᾶς καὶ καλέσαντος κλήσει ἁγίᾳ, οὐ κατὰ τὰ ἔργα ἡμῶν, ἀλλὰ κατ᾿ ἰδίαν πρόθεσιν καὶ χάριν, τὴν δοθεῖσαν ἡμῖν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ πρὸ χρόνων αἰωνίων, φανερωθεῖσαν δὲ νῦν διὰ τῆς ἐπιφανείας τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καταργήσαντος μὲν τὸν θάνατον, φωτίσαντος δὲ ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν διὰ τοῦ εὐαγγελίου, εἰς ὃ ἐτέθην ἐγὼ κῆρυξ καὶ ἀπόστολος καὶ διδάσκαλος ἐθνῶν. Δι᾿ ἣν αἰτίαν καὶ ταῦτα πάσχω, ἀλλ᾿ οὐκ ἐπαισχύνομαι· οἶδα γὰρ ᾧ πεπίστευκα, καὶ πέπεισμαι ὅτι δυνατός ἐστι τὴν παραθήκην μου φυλάξαι εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν. Ὑποτύπωσιν ἔχε ὑγιαινόντων λόγων ὧν παρ᾿ ἐμοῦ ἤκουσας, ἐν πίστει καὶ ἀγάπῃ τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Τὴν καλὴν παραθήκην φύλαξον διὰ Πνεύματος Ἁγίου τοῦ ἐνοικοῦντος ἐν ἡμῖν.

Οἶδας τοῦτο, ὅτι ἀπεστράφησάν με πάντες οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὧν ἐστὶ Φύγελλος καὶ Ἑρμογένης. Δῴη ἔλεος ὁ Κύριος τῷ Ὀνησιφόρου οἴκῳ, ὅτι πολλάκις με ἀνέψυξε καὶ τὴν ἅλυσίν μου οὐκ ἐπαισχύνθη, ἀλλὰ γενόμενος ἐν Ρώμῃ σπουδαιότερον ἐζήτησέ με καὶ εὗρε· δῴη αὐτῷ ὁ Κύριος εὑρεῖν ἔλεος παρὰ Κυρίου ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ· καὶ ὅσα ἐν Ἐφέσῳ διηκόνησε, βέλτιον σὺ γινώσκεις.

ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ἐνῷ βρισκόταν στὴ Ρώμη φυλακισμένος, ἔγραψε τὴν ἐπιστολήν του πρὸς τὸν Τιμόθεον στὴν ὁποία μεταξὺ τῶν ἄλλων συμβουλῶν του τοῦ λέγει ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἐντρέπεται, ἀλλὰ μὲ θάρρος καὶ ἐπιμονὴ νὰ διαδίδῃ τὴν ἀλήθεια τοῦ Εὐαγγελίου. Τοῦ συνιστᾷ ν᾿ ἀκολουθήσῃ τὸ δικό του παράδειγμα, ποὺ ἐνῷ οἱ ἄνθρωποι τὸν ἐχλεύαζαν καὶ τὸν περιφρονοῦσαν, αὐτὸς μὲ πιὸ πολὺ θάρρος ἀντίκρυζε κάθε κίνδυνο. Ἦταν ἀπόλυτα πεπεισμένος ὅτι δίδασκε τὴν πιὸ μεγάλη ἀλήθεια καὶ αὐτὴ τὸν ἐνεψύχωνε καὶ τὸν ἐνίσχυε.

Ὁ Παῦλος λοιπὸν γράφοντας τὴν ἐπιστολή του αὐτὴ πρὸς τὸν Τιμόθεο σκοπὸ εἶχε νὰ τὸν ἑδραιώσῃ στὴν πίστι του πρὸς τὸ Εὐαγγέλιο, μαζὶ δὲ μ᾿ αὐτὸν καὶ κάθε χριστιανό. Ἡ ἀξία τῆς βαθειᾶς πίστεως στὶς ἀλήθειες τοῦ Εὐαγγελίου εἶναι ἀνεκτίμητη. Εἶναι ὁ πιὸ μεγάλος θησαυρὸς κάθε χριστιανοῦ. Ἂς προσέχωμεν λοιπὸν πάντα νὰ μὴ νοθεύωμε καὶ νὰ μὴ κάνωμε καμμιὰ ἀβαρία στὴν πίστι μας πρὸς τὸν Χριστό, γιατὶ ἡ ζημία ποὺ θὰ κάνωμε στὸν ἑαυτό μας θἆναι ἀνυπολόγιστη.

Η ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΣ ΒΑΡΒΑΡΑ

Μιὰ ἀπὸ τὶς σεπτὲς μορφὲς γυναικῶν ποὺ στολίζουν τὸ Πάνθεο τῆς Χριστιανωσύνης εἶναι κι᾿ ἡ Μεγαλομάρτυς Βαρβάρα. Γεννήθηκε κι᾿ ἔζησε σὲ χρόνια ποὺ ἡ εἰδωλολατρεία ἦταν ἀκόμη ἐπίσημη θρησκεία, καὶ ποὺ οἱ χριστιανοὶ κατεδιώκοντο καὶ ἐβασανίζοντο ἀπὸ τοὺς Ρωμαίους αὐτοκράτορας καὶ διοικητὰς μὲ βασανιστήρια φρικτὰ καὶ ἀπάνθρωπα. Ποταμοὶ αἱμάτων μαρτυρικῶν ἐχύνοντο καὶ μυριάδες πιστοὶ τοῦ Ἐσταυρωμένου, ποὺ ἔμεναν ἀφωσιωμένοι στὴν ἱερή τους πίστι, ἐσπαράσσοντο ἀπ᾿ τὰ νύχια τῶν θηρίων ἢ ἐσφάζοντο ἀπάνθρωπα στὰ ἀμφιθέατρα τῶν Ρωμαίων. Ἦταν μεγάλος, πολὺ μεγάλος ἡρωϊσμός, νὰ εἶναι κανεὶς χριστιανός.

Αὐτὸ ὅμως δὲν ἐμπόδισε τὴ Βαρβάρα νὰ γίνῃ χριστιανή. Ὅταν διδάχθηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὰ χριστιανικὰ διδάγματα καὶ ἐκατάλαβε τὸ ὕψος καὶ τὸ μεγαλεῖο τῆς νέας θρησκείας, ἀμέσως πῆρε τὴν ἀπόφασι ν᾿ ἀπαρνηθῇ τὴν ψεύτικη εἰδωλολατρικὴ θρησκεία, μέσα στὴν ὁποία εἶχε μεγαλώσει, καὶ ν᾿ ἀφοσιωθῇ ὁλόψυχα στὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ.

Σὰν μανιακὸς ἔγινε ὁ ἀνήθικος καὶ ἄπιστος πατέρας της, μόλις πληροφορήθηκε πὼς ἡ κόρη του ἔγινε χριστιανή. Τὴν ἀπείλησε πὼς θὰ τὴ σκοτώσῃ. Ἐκείνη ἔμεινε ἀκλόνητη. Τὴν ἐφυλάκισε. Ἡ πίστις της δὲν ἐσαλεύθη. Τὸ ἐδήλωσε καθαρά: Θὰ προτιμοῦσε νὰ πεθάνῃ, παρὰ ν᾿ ἀρνηθῇ τὸν Κύριό της.

Ἡ λύσσα τοῦ πατέρα της ἔφτασε σὲ τέτοιο βαθμό, ὥστε ὁ ἴδιος πῆγε καὶ τὴν ἐπρόδωσε στὸ διοικητὴ Μαρτῖνο πὼς εἶναι χριστιανή, καὶ ζήτησε τὴν καταδίκη της. Ἔκπληκτος ἐκεῖνος γιὰ τὴν ὀμορφιὰ τῆς νέας, προσπάθησε μὲ παρακάλια καὶ χίλιες δυὸ ὑποσχέσεις νὰ τὴν κάμῃ νὰ προσκυνήσῃ στὰ εἴδωλα. Ἐκείνη, σταθερή, ἀφωσιωμένη στὴν πίστι, ἀρνήθηκε. Τότε, γιὰ νὰ τὴν ἐξαναγκάσουν διὰ τῆς βίας, τὴν ὑπέβαλαν σὲ μαρτύρια φρικτά. Οὔτε καὶ τότε ἐδειλίασε. Καὶ ὁ πατέρας της, ποὺ ἡ μανία του τὸν ὡδήγησε ὣς τὸ φοβερὸ σημεῖο νὰ γίνῃ παιδοκτόνος, ἅρπαξε ὁ ἴδιος τὴν κόρη του καὶ τὴν ἀπεκεφάλισε μὲ τὰ δικά του χέρια!

Ἡ μεγαλομάρτυς Βαρβάρα, στεφανωμένη τώρα μὲ τὰ ἄφθαρτα στέφανα τοῦ μαρτυρίου, ζῇ αἰώνια τὴν ἀθάνατη ζωὴ τῶν οὐρανῶν καὶ δοξάζεται μὲ ὕμνους ἀπὸ τοὺς πιστοὺς χριστιανοὺς εἰς τὴν γῆν.

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ

Στὶς 6 Δεκεμβρίου ἑωρτάσαμε τὴ μνήμη τοῦ ἁγίου Νικολάου. Εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγάλους ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας, ποὺ ἀναδείχθηκε κυρίως μὲ τὴ μεγάλη χριστιανική του ἀρετὴ καὶ μὲ τὴ φιλανθρωπική του δρᾶσι.

Γεννήθηκε στὰ Πάταρα τῆς Λυκίας στὰ χρόνια τῶν διωγμῶν ἀπὸ ἐπίσημη χριστιανικὴ οἰκογένεια. Νέος ἀκόμη, ἔμεινε ὀρφανός. Τὴ μεγάλη περιουσία ποὺ ἔμεινε στὰ χέρια του, τὴν ἐχρησιμοποίησε γιὰ νὰ ἀνακουφίσῃ τὴ δυστυχία τῶν φτωχῶν καὶ ἀπροστατεύτων. Οἱ διηγήσεις γιὰ τὴν ἀγάπη του πρὸς τοὺς δυστυχεῖς εἶναι πολλὲς καὶ συγκινητικές. Ὅλη σχεδὸν τὴν πατρική του περιουσία τὴν ἐμοίρασε στοὺς φτωχούς, κι᾿ αὐτὸς ἀφωσιώθηκε μὲ ὅλη του τὴν ψυχὴ στὴ λατρεία τοῦ Κυρίου.

Κινούμενος ἀπ᾿ τὴ μεγάλη του ἐπιθυμία νὰ ἐπισκεφθῇ τοὺς ἁγίους τόπους, ὅπου ἔζησε καὶ ἐδίδαξε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἐταξίδεψε στὰ Ἱεροσόλυμα. Τὸ ταξίδι ἄρχισε μὲ γαλήνη. Ἀργότερα ὅμως σηκώθηκε μεγάλη τρικυμία. Τὰ κύματα ξεσποῦσαν ἀπειλητικά, ὁ ἄνεμος φυσοῦσε ἄγρια, τὸ πλοῖο κι᾿ οἱ ἄνθρωποι κινδύνευαν νὰ καταποντισθοῦν. Τότε ὁ Νικόλαος προσευχήθηκε στὸν Θεὸ μὲ προσευχὴ θερμὴ καὶ μὲ πίστι μεγάλη. Ὁ Κύριος ἄκουσε τὴν προσευχὴ τοῦ ἁγίου. Ἡ τρικυμία σταμάτησε. Ἡ θάλασσα ἡσύχασε. Τὸ ταξίδι συνεχίσθηκε καὶ τελείωσε, χωρὶς νὰ πάθῃ κανένας τίποτε. Ὅλοι ἐδόξασαν τὸν Θεὸ καὶ ἐθαύμασαν τὴν πίστι καὶ τὴν ἀρετὴ τοῦ Νικολάου.

Γυρίζοντας ἔγινε ἱερεύς, καὶ ἀργότερα, ὅταν πέθανε ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῶν Μύρων, οἱ ἐπίσκοποι ἐξέλεξαν τὸν Νικόλαον ἀντικαταστάτην του. Ὡς ἱερεὺς καὶ ἐπίσκοπος ὁ Νικόλαος ἦταν ὑπόδειγμα χριστιανικῶν ἀρετῶν. Ταπεινός, ζηλωτής, ἀφωσιωμένος ὁλόψυχα εἰς τὰ μεγάλα καὶ ἱερά του καθήκοντα, ἔγινε πατέρας τῶν ὀρφανῶν, προστάτης τῶν χηρῶν καὶ τῶν φτωχῶν, στήριγμα κάθε χριστιανικῆς ψυχῆς. Ὑπέστη καὶ διωγμούς. Ὁ ἄγριος χριστιανομάχος Διοκλητιανὸς τὸν κατεδίωξε καὶ τὸν ἔστειλε σὲ ἐξορία. Ἀτρόμητος ὁ Νικόλαος, δέχτηκε τὴν ἐξορία του, ἕτοιμος νὰ χύσῃ καὶ τὸ αἷμα του γιὰ τὴν πίστι τοῦ Χριστοῦ. Ἀργότερα, ὅταν ἔδωσε ὁ Θεὸς νὰ εἰρηνεύσῃ ἡ χριστιανωσύνη καὶ ἦρθε στὴν αὐτοκρατορικὴ ἀρχὴ ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος, ὁ Νικόλαος ξαναγύρισε στὴν Ἀρχιεπισκοπή του. Μυριάδες κόσμου-μὲ ἀλαλαγμοὺς χαρᾶς ἔτρεξαν νὰ τὸν προϋπαντήσουν.

Ἔλαβε μέρος στὴν Α´ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο, ποὺ μὲ θάρρος καὶ σταθερότητα ὑποστήριξε τὴν ἀληθινὴ πίστι. Ἀπέθανε στὰ 330 μετὰ Χριστόν. Ὁ λαὸς καὶ οἱ ἄρχοντες ἔκλαψαν γιὰ τὸ θάνατό του. Ὅλοι τὸν θεωροῦσαν ἅγιο καὶ ὅταν ζοῦσε ἀκόμη. Μετὰ τὸ θάνατό του ἡ Ἐκκλησία τὸν ἀνεκήρυξε καὶ ἐπίσημα ἅγιο. Οἱ χριστιανικὲς γενεὲς τὸν τιμοῦν καὶ τὸν σέβονται. Οἱ ναυτικοὶ τὸν ἔχουν προστάτη. Εἶναι ἀπὸ τοὺς πιὸ ἀγαπητοὺς στὸ λαὸ ἁγίους.

Γ.

ὑπὸ Μ. ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

39. (Συνέχεια)

— Τί νὰ σᾶς πῶ, βρὲ παιδιά, πρόσθεσε... Μ' ὅλο ποὺ ταξιδεύουμε μὲ πρίμο ἀγέρι κι' οἱ κωπηλάτες κάθονται ἄνεργοι στὰ κουπιά τους... θαρρῶ πὼς πᾶμε πολὺ ἀργά... Δὲ βλέπω τὴν ὥρα ν' ἀντικρύσω ἀπὸ μακρυὰ τὴ χιονισμένη κορφὴ τῆς Ἴδης. Ἐξ ἄλλου βαρέθηκα πιὰ νὰ βλέπω μονάχα οὐρανὸ καὶ θάλασσα... κι' ἀπὸ τώρα κι' ὕστερα μιὰ ποὺ θὰ τραβήξουμε πιὰ γιὰ τ' ἀνοιχτὰ τὸ κακὸ θὰ πληθύνῃ...

— Ξέρω ποῦ θὲς νὰ καταλήξῃς, τὸν ἔκοψε ὁ Δημήτρης.

— Ἔ, τί λέτε λοιπόν, εἴσαστε σύμφωνοι; Ρώτησε ὅλο χαρὰ ὁ Γρηγόρης.

— Ξέρω τί θὰ προτείνῃς κι' εἶμαι σύμφωνος μ' ὅλη μου τὴν καρδιά, εἶπε ὁ Δημήτρης.

— Λάβετε τώρα τὸν κόπο νὰ μοῦ ἐξηγήσετε κι' ἐμένα... πρόσθεσε ὁ Μιχαήλ.

— Μὰ δὲ χρειάζεται, θαρρῶ, ἐξήγηση... Μιὰ ποὺ ὁ στρατηγὸς ἀποφάσισε νὰ στείλῃ καράβια γιὰ νὰ δοῦνε τί γίνεται ἐκεῖ κάτω καὶ μιὰ ποὺ στὰ καράβια αὐτὰ θὰ χρειαστῇ βέβαια νὰ μποῦνε καὶ οἱ κατάλληλοι ἄνθρωποι...

— Κατάλαβα... Νὰ τοῦ προτείνουμε νὰ στείλῃ ἐμᾶς... Σύμφωνος. Θὰ δεχτῇ ὅμως;

— Ἐγὼ παίρνω ἀπάνω μου τὴν ὑπόθεση, δήλωσε ὁ Γρηγόρης.

— Ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀποτυχία μας στὴν πρώτη ὑπόθεση ποὺ ἀναλάβαμε, ἂν τὸν καταφέρῃ τώρα, θὰ εἶναι θαῦμα, εἶπε ὁ Μιχαήλ.

— Δὲν τὴν λογαριάζω γιὰ ἀποτυχία, κι' οὔτε καὶ ὁ Νικηφόρος φυσικά, ἀφοῦ εἶχε τόσο εὐχάριστα ἀποτελέσματα γιὰ ὅλους, παρετήρησε ὁ Δημήτρης.

— Τότε ἀλλάζω κάπως τὰ λόγια μου ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀποτυχία σας, διώρθωσε πειρακτικὰ ὁ Μιχαήλ.

Ὡς τόσο ὁ Γρηγόρης τὰ κατάφερε μιὰ χαρά.

Ὁ Δομέστικος τοὺς κάλεσε κιόλας τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωΐ.

— Ὁ κένταρχος Κομητᾶς, ἄρχισε, μοῦ εἶπε τὴν ἐπιθυμία σας. Δὲν ἔχω ἀντίρρηση· σᾶς ἐπαινῶ μάλιστα γιὰ τὸ θάρρος καὶ τὴν προθυμία. Θέλω ὅμως πιὸ πρὶν νὰ σᾶς πληροφορήσω πὼς ἡ ἀποστολὴ εἶναι πολὺ ἐπικίνδυνη καὶ πώς, ἂν φερθῆτε χωρὶς φρόνηση ἢ ἀπὸ κακὴ τύχη πέσετε στὰ χέρια τοῦ ἐχθροῦ, θὰ σᾶς βασανίσῃ σκληρά. Εἶχα σκοπὸ νὰ ζητήσω ἐθελοντὲς γι' αὐτὴ τὴ δουλειά· γι' αὐτὸ ἀκριβῶς δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σᾶς ἀρνηθῶ...

Ὡς τόσο δὲν εἴσαστε οἱ μόνοι· καὶ κάποιοι ἄλλοι, ποὺ ἄγνωστο πῶς ἔμαθαν τὴν ἀπόφασή μου, μοῦ ἔκαναν τὴν ἴδια παράκληση.

— Ἂν ἡ ἐνδοξότης σου, τόλμησε νὰ ρωτήσῃ ὁ Μιχαήλ... Ἂν ἡ ἐνδοξότης σου δὲν ἐμποδίζεται νὰ μᾶς πῇ τὰ ὀνόματά τους...

Ὁ Νικηφόρος χαμογέλασε.

— Ὁ Πέτρος Λογγῖνος καὶ ὁ Δημήτρης Μαυρολέων, ἀποκρίθηκε.

— Μὰ αὐτοὶ ἦσαν μὲ τοὺς συνωμότες.

— Καὶ θέλουν νὰ ξεπλύνουν τὴ ντροπή τους μὲ μιὰ γενναία πράξη... Θὰ προσπαθήσουν μὲ κάθε τρόπο νὰ φανοῦν καλλίτεροί σας.

— Αὐτὸ θὰ τὸ δοῦμε, ψιθύρισε ὁ Μιχαήλ.

Ὁ Νικηφόρος τὸν κοίταξε αὐστηρά.

— Ξέρω τὴν προθυμία σου, εἶπε, μὰ μάθε νἆσαι πιὸ μετρημένος σὰ μιλᾶς καὶ νὰ μὴ καταφρονᾷς τὸν ἀντίπαλό σου πρὶν τὸν γνωρίσῃς... γιατὶ μπορεῖ νὰ πέσῃς ἔξω. Δίνε πάντα ὅλη σου τὴ δύναμη στὸ ἔργο ποὺ ἀναλαμβάνεις, γιατὶ καὶ κεῖνο ἀκόμα ποὺ φαντάζει ἀσήμαντο, εἶναι δυνατὸ νὰ σοῦ παρουσιάσῃ ἀναπάντεχες δυσκολίες.. Δίνε πάντα ὅλη σου τὴ δύναμη, ἄνουρε καὶ γιὰ τὰ ἐπίλοιπα ζήτησε τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ...

Μόλις νυχτώσῃ θὰ ξεκινήσετε.... Εἶναι τρία καράβια μικρὰ καὶ τὰ πιὸ γοργὰ ποὺ βρίσκονται στὸ στόλο... Στὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ θὰ μπῆτε σεῖς. Ὕστερα ἀπὸ λίγο θὰ σᾶς καλέσω γιὰ νὰ σᾶς δώσω τὶς τελευταῖες μου παραγγελίες.

— Θέλουμε στρατηγέ, εἶπε...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΕΝΑΤΟ

Μὲ τὸ σκοτάδι ν' ἀράξουν στὰ βορεινὰ περιγιάλια τῆς Κρήτης, νὰ βγοῦν ἔξω ἂν πετύχουν καλὴ εὐκαιρία καὶ μέρος ἐρημικὸ καὶ προχωρώντας ὡς τὰ χωριὰ τῶν Σαρακηνῶν, νὰ μάθουν, ὅπως μπορέσουν, ἀπὸ κανένα σκλάβο Χριστιανὸ λόγου χάρη, τὰ καθέκαστα καὶ νὰ γυρίσουν ὕστερα ν' ἀνταμώσουν τὸ στόλο στὴ Θήρα τὸ ἀργότερο μετὰ μιὰ ἑβδομάδα.

Αὐτὴ ἦταν ἡ διαταγή. Ἐννέα ἀξιωματικοὶ τοῦ αὐτοκρατορικοῦ στόλου τὴν ἄκουσαν, ὄρθιοι σὲ στάση προσοχῆς μπροστὰ στὸ Νικηφόρο καὶ τὸ Μέγα Δρουγγάριο Μιχαήλ... ἕνας κι' ἕνας, κι' ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς καὶ οἱ τρεῖς μας φίλοι.

Ὁ Πέτρος Λογγῖνος ζήτησε τὸ λόγο.

— Θέλουμε, στρατηγέ μου, εἶπε, νὰ σ' εὐχαριστήσουμε ἐγὼ καὶ ὁ σύντροφός μου Δημήτρης Μαυρολέων γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ μᾶς κάνεις... Οἱ περιστάσεις γιὰ μᾶς τοὺς δυὸ εἶναι κάπως διαφορετικὲς καὶ...

Ὁ Νικηφόρος δὲν τὸν ἄφησε νὰ ἐξακολουθήσῃ.

— Δείξετε πὼς τὴν ἀξίζετε αὐτὴ τὴν τιμὴ κι' εἶναι ἀρκετό.

Αὐτὸς ὅμως ἐξακολούθησε.

— Κι' ἄλλοτε, στρατηγέ μου, ὁ ἀδελφός σου, ὁ Λέων, μᾶς μεταχειρίστηκε γιὰ τέτοια δουλειὰ καὶ θαρρῶ πὼς ἔμεινε εὐχαριστημένος. Τὸ βαθμό μας, ὅπως καὶ ἡ ἐνδοξότης σου, τὸν πήραμε πολεμώντας τοὺς Ἀβαρῖτες... Ξέρουμε καλὰ τὰ φυσικά τους... καταλαβαίνουμε μάλιστα καὶ τὴ γλῶσσα τους... Εἶναι ἀντρεῖοι μὰ καὶ πονηροὶ ὅσο παίρνει καὶ μυρίζονται ἀπὸ μακρυά, σὰν τὴν ἀλεποῦ, τὴν παγίδα.. Φοβοῦμαι λοιπὸν μήπως μερικοὶ ἀπὸ μᾶς εἶναι πολὺ νέοι καὶ δὲν ἔχουν ὅση χρειάζεται πεῖρα γιὰ νὰ τὰ βγάλουν πέρα μαζί τους.

Καὶ λέγοντας τοῦτο ἔρριξε μιὰ ματιὰ κατὰ τὴ μεριὰ ποὺ ἔστεκαν οἱ τρεῖς φίλοι.

Ὁ Νικηφόρος ἔσκυψε τὸ κεφάλι γιὰ μιὰ στιγμὴ σιωπηλός· ὕστερα κοίταξε τὸ Γρηγόρη.

— Τί λὲς ἐσὺ Κομιτᾶ; ρώτησε.

— Τὸ ἴδιο ποὺ εἶπε καὶ ἡ ἐνδοξότης σου στρατηγέ μου... Στὸ ἔργο θὰ δείξῃ ὁ καθένας μας τί ἀξίζει.

Ὁ Νικηφόρος σηκώθηκε ἀπάνω.

— Σκοτείνιασε πιὰ κι' εἶναι καιρὸς νὰ ξεκινήσετε... πρόσταξε ξερά. Τὸ κάθε καράβι θ' ἀκολουθήσῃ δικό του δρόμο... Θὰ τιμήσω ξεχωριστὰ κείνους ποὺ θὰ γυρίσουν πρῶτοι καὶ θὰ μοῦ φέρουν τὶς πληροφορίες ποὺ ζητῶ... Καὶ μὴν ξεχνᾶτε, στὴ Θήρα σᾶς περιμένω... τὸ ἀργότερο μετὰ μιὰ ἑβδομάδα... Πηγαίνετε κι' ὁ Θεὸς ὁ Παντοδύναμος μαζί σας...

(Ἀκολουθεῖ)

Πῶς ἀντικρύζουν τὰ Ἑλληνόπουλα τὶς μεγάλες ἱστορικες μας στιγμές

Σελίδες ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο τοῦ μαθητοῦ Μιχαλάκη Στρούζα

Ὁ Πόλεμος

2ον

Η ΕΠΙΣΤΡΑΤΕΥΣΙΣ

Ἤμουνα ντυμένος πιά, ὅταν ὁ Δημητράκης, ὁ μικρότερος ἀδερφός μου, σταλμένος ἀπὸ τὸν πατέρα, γύριζε μὲ μιὰν ἐφημερίδα στὰ χέρια.

Μαζευτήκαμε ὅλοι γύρω ἀπὸ τὸν πατέρα ποὺ διάβαζε, σοβαρός. Ὁ Ἰταλὸς πρεσβευτὴς εἶχε ξυπνήσει τὸν Ἀρχηγό μας στὶς τρεῖς, ὕστερ' ἀπ' τὰ μεσάνυχτα, γιὰ νὰ τοῦ ζητήσῃ τὴν ὑποδούλωσι τῆς Ἑλλάδας, τῆς γλυκειᾶς μου Πατρίδας. Τί τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἀρχηγός; Μᾶς τὸ εἶχε πολλὲς φορὲς πῇ πρὶν φτάσῃ αὐτὴ ἡ στιγμή. Κάθε Ἕλληνας, κάθε Ἑλληνόπουλο τῆς «Νεολαίας» τὸ ἤξερε καὶ δὲν εἶχε ἀνάγκη νὰ τὸ μάθῃ διαβάζοντάς το ἀπὸ τὶς ἐφημερίδες. Τοῦ ἀπάντησε μὲ ἕνα μεγάλο Ἑλληνικὸ ΟΧΙ!

— Γράφει πουθενὰ γιὰ ἐπιστράτευσι; Ποιὲς ἡλικίες καλεῖ, πατέρα, καὶ ἄστα τ' ἄλλα' τὰ ξέρουμε, ρώτησε διακόφτοντας ἀνυπόμονα ὁ ἀδερφός μου ὁ Γιῶργος, καθὼς ἔδενε τὴ γραβάτα του.

Ὁ πατέρας γύρισε καὶ τὸν κύτταξε στὰ μάτια:

— Μὴν ἀνησυχεῖς, παιδί μου, θὰ πᾶς ἀπὸ τοὺς πρώτους.

— Ναί, παιδί μου, ἐδῶ τὸ γράφει, ἐσυμπλήρωσε ἡ μητέρα μου, σκύβοντας τὸ κεφάλι της πλάϊ στὸν πατέρα καὶ δείχνοντας μὲ τὸ δάχτυλό της μιὰ μεριὰ τῆς ἐφημερίδας. Εἶναι τὸ πρῶτο πρᾶγμα ποὺ εἶδα, καθὼς ἄνοιγε ὁ μπαμπᾶς τὴν ἐφημερίδα, μὰ δὲν εἶχα καρδιὰ νὰ στὸ πῶ.

— Μητέρα, ἄς λείψουν οἱ κλάψες, σὲ παρακαλῶ. Πρέπει νὰ βρῇς καρδιὰ γιὰ ὅλα, τῆς ἀπάντησε ὁ Γιῶργος.

— Ὦ, ἔννοια σου, παιδί μου, τὸ ξέρω. Νὰ πᾶς, νὰ πᾶς μὲ τὴν εὐχή μου, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ μητέρα, κι' ἔφυγε ἄλλη μιὰ φορὰ ἀπὸ τὸ δωμάτιο, σηκώνοντας ἀπὸ τὸ τραπέζι τὰ βιβλία καὶ τὶς σημειώσεις τῆς ἄλγεβρας ποὺ εἶχα ξεχάσει ἐγὼ ἐκεῖ πάνω.

— Μπαμπᾶ, ἐγὼ θὰ πάω σκολειό; Ρώτησε ὁ Δημητράκης.

— Νὰ καθήσῃς ἐκεῖ ποὺ εἶσαι.

— Μπαμπᾶ, νὰ βγῶ στὸ δρόμο νὰ δῶ τί γίνεται; Ξαναρωτᾶ ὁ Δημητράκης.

— Μιχαλάκη, μοῦ λέει ὁ πατέρας, δείχνοντας τὸ μικρὸ ἀδερφό μου: Κύτταξ' ἐκεῖ στὴ Νεολαία νὰ δῇς τί μποροῦμε νὰ κάνουμε γι' αὐτὸ τὸν μπερμπάντη. Γιὰ στολὴ δὲν ἔχω νὰ τοῦ ἀγοράσω. Ὡστόσο κάτι νομίζω πὼς πρέπει νὰ κάνῃ κι' αὐτὸς σήμερα.

— Μπαμπᾶ, πότε θἄρθουνε τὰ ἰταλικὰ ἀεροπλάνα; ξαναλέει ὁ Δημητράκης.

* * *

Βγῆκα στοὺς δρόμους, γραμμὴ γιὰ τὸν τομέα μου.

Ἐπρόσεξα πὼς ἤτανε ἡ πρώτη μέρα ποὺ δὲ μὲ ρώτησε κανεὶς ἀπὸ τὸ σπίτι ποῦ πάω. Καθὼς ἔστριβα τὴ γωνιὰ τοῦ δρόμου γιὰ νὰ κατηφορίσω, γύρισα τὰ μάτια πρὸς τὰ παραθύρια τοῦ σπιτιοῦ μου. Στὸ πρεβάζι τοῦ παραθυριοῦ τῆς τραπεζαρίας εἶδα κάποιο γυναικεῖο κεφάλι νὰ σκύβῃ πρὸς τὸ μέρος μου. Μόλις μ' εἶδε πὼς ἐκύτταζα πρὸς τὰ ἐκεῖ, τραβήχτηκε. Ἤτανε τὸ κεφάλι τῆς μητέρας μου.

Ἡ μητέρα ἀνησυχεῖ καὶ γιὰ μένα, σκέφτηκα, κι' ἔνοιωσα μιὰ δυνατὴ περηφάνεια νὰ κυριεύῃ τὴν ψυχή μου. Εἶμαι μεγάλος πιά. Μπορῶ νὰ κινδυνεύω. Πόσο ἀγαπῶ τὴ μανούλα μου!

Ἐδῶ καὶ κάμποση ὥρα οἱ σειρῆνες εἴχανε σταματήσει νὰ οὐρλιάζουν. Ὁ κόσμος εἶχε ξεχυθῆ στοὺς δρόμους μισοντυμένος καὶ ἀνυπόμονος γιὰ νέα. Μικρὲς-μικρὲς ὁμάδες στεκόντουσαν καὶ συζητοῦσαν γύρω ἀπὸ μιὰν ἐφημερίδα. Στὴ μέση αὐτῶν τῶν ὁμάδων πάντα κάποιος ἐδιάβαζε δυνατά, ἐσχολίαζε κι' ἀγόρευε.

— Τοὺς ἄτιμους! Τοὺς ἄτιμους! Θὰ τοὺς φᾶμε! Ὁ μπάρμπα-Γιάννης νἆναι καλά!

Μ' αὐτὸ τὸ ἐπιφώνημα ἄρχιζε καὶ μ' αὐτὸ τελείωνε κάθε κουβέντα. Ὅλα τ' ἄλλα ποὺ λεγόντουσαν ἀνάμεσα σ' αὐτὰ τὰ στερεότυπα ἐπιφωνήματα, εἴχανε νὰ κάμουν μὲ τὴν παλληκαριὰ τῶν Ἑλλήνων καί, πάλι, μὲ τὴν ἀτιμία τῶν Ἰταλῶν, ἀλλὰ μὲ ἄλλα λόγια.

— Ἔχουνε πολλὰ ἀεροπλάνα αὐτοὶ οἱ ἄτιμοι, ἐτόλμησε νὰ πῇ κάποιος.

— Θὰ τὰ πάρουμε μὲ τὶς πέτρες, ὠρέ! Τί κάθεσαι καὶ λὲς αὐτοῦ, τοῦ ἀπάντησε ἕνα παλληκάρι τοῦ λαοῦ καί, σκαρφαλώνοντας μὲ τὄνα πόδι ἀπάνω στὸ στιβαγμένο τρὰμ τῶν Ἀμπελοκήπων, ἐσυμπλήρωσε φωνάζοντας:

— Ἄλλος γιὰ τὰ παραπήγματαααα!

— Νὰ μοῦ ζήσῃς πατρίδααα! τοῦ ἀποκρίνεται, τώρα, ἐκεῖνος ποὺ ἔλεγε πρὶν γιὰ τὰ πολλὰ ἰταλικὰ ἀεροπλάνα. Καὶ ἡ κουβέντα συνεχίζεται στὸν ἴδιο τόνο:

— Ἀκοῦς τὸν ἄτιμο νὰ μᾶς τὸν ξυπνήσῃ στὶς τρεῖς γιὰ νὰ μᾶς ζητήσῃ νὰ τοῦ παραδώσουμε τὰ σπίτια μας!

— Μολὼν λαβέ!

— Νὰ μᾶς ζήσῃς μπάρμπα-Γιάννη!

Ἀπὸ τ' ἀνοιχτὰ παραθύρια τῶν σπιτιῶν ἀκούγεται τὸ ραδιόφωνο ποὺ μεταδίδει τὸ διάγγελμα τοῦ Βασιλιᾶ καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ μας! Γενικὴ ἐπιστράτευσι.

Ὅλοι βουβαίνουνται γιὰ ν' ἀκούσουν!

Νά καὶ τὸ πρῶτο πολεμικὸ ἀνακοινωθέν! «Ὁ Ἑλληνικὸς στρατὸς ἀμύνεται τοῦ πατρίου ἐδάφους!».

Νά καὶ ὁ ἐθνικὸς ὕμνος!
Νά καὶ ὁ ὕμνος τῆς Νεολαίας!
«Ἐμπρὸς γιὰ μιὰν Ἑλλάδα
νέα!...».

Στὰ μάτια μοὔρχουνται δάκρυα. Δὲν ξέρω γιατὶ θαρρῶ πὼς ἔχω ψηλώσει τοὐλάχιστον μιὰ πιθαμή...

* * *

Στὴ στροφὴ ἑνὸς δρόμου συναντῶ τὸ συνάδελφο φαλαγγίτη καὶ συμμαθητή μου Γιάννη Σπύρου. Φοράει κι' αὐτὸς τὴ στολή του καὶ τραβάει γιὰ τὸν ἴδιο τομέα:

— Πόλεμος!

— Θὰ νικήσουμε!

— Ζήτω ὁ Ἀρχηγός!

— Εἶχες διαβάσει τὸ θεώρημα;

— Ποτὲ δὲν ἤξερα τὸ μάθημά μου καλλίτερα, τοῦ ἀποκρίνομαι. Αὐτὸ πρέπει νὰ μοῦ τὸ πληρώσῃ ἀκριβὰ ὁ σινιὸρ Μουσσολίνι!

— Ἐμένα πάει ὁ πατέρας μου στρατιώτης. Εἶναι ἔφεδρος ἀξιωματικὸς τοῦ μηχανικοῦ...

— Καὶ μένα πάει ὁ ἀδερφός μου, μὰ θὰ πάῃ κι' ὁ πατέρας μου ἂν τὸν καλέσουν, τοῦ λέω.

— Θἄθελες νὰ πήγαινες καὶ σὺ στρατιώτης; Ἐγὼ θἄθελα νὰ πάω ναύτης σ' ἕνα ὑποβρύχιο, μοῦ λέει. Θἄθελα νἆμαι ἀπο τοὺς πρώτους ποὺ θὰ πάρουν πίσω τὸ αἷμα τῆς «Ἕλλης»!

— Κάτι θὰ κάνουμε καὶ μεῖς γιὰ τὸν πόλεμο ἐδῶ ποὺ θὰ μείνουμε, τοῦ ἀπαντῶ. Μὰ τοῦ κρύβω τὸν καημό μου. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς ἐγὼ θἄθελα αὐτὴ τὴ στιγμὴ νἆμαι ἀεροπόρος. Στὸ μέτωπο.

Ἔξω ἀπὸ ἕνα συνοικιακὸ μπακάλικο κόσμος καὶ φασαρία. Τὸ μπακάλικο δὲ θέλει ν' ἀνοίξῃ κι' ὁ κόσμος διαμαρτύρεται. Ὁ λόγος ποὺ δὲν ἀνοίγει τὸ μαγαζὶ εἶναι πὼς τρεῖς ἀπὸ τὸ προσωπικό του ἐπιστρατεύουνται καὶ πὼς κανένας ἀπὸ τοὺς τρεῖς δὲν δέχεται νὰ καθυστερήσῃ γιὰ νὰ πουλήσ- λάδι καί... μακαρόνια στὴν πελατεία!

— Ἔχουμε τὰ δελτία μας ἐδῶ, φωνάζουν οἱ γυναικοῦλες. Πρέπει νὰ ψωνίσουμε. Τί θὰ φᾶμε;!

— Καὶ 'μεῖς ἔχουμε τὰ δελτία μας ἐκεῖ πάνω στὴν Ἀλβανία, ἀπαντᾶ ἕνας ὑπάλληλος τοῦ μαγαζιοῦ βγάζοντας καὶ πετῶντας τὴν ἄσπρη μπλούζα του. Νὰ μὴ φᾶτε ὥσπου νὰ φᾶμ' ἐμεῖς τοὺς μακαρουνάδες!

Ἕνας ἀστυφύλακας προσπαθεῖ νὰ τὰ συμβιβάσῃ. Φωνάζει στὸν κόσμο νὰ κάνῃ ὑπομονή. Τὸ μπακάλικο, τοὺς λέει, θ' ἀνοίξῃ σὲ λίγο μὲ νέο προσωπικό. Μὰ ὁ κόσμος φωνάζει:

— Ἔχουμε δουλειές. Θὰ πᾶμε καὶ μεῖς στρατιῶτες. Ἔχουμε παιδιά...

Γυρίζω καὶ ρίχνω μιὰ ματιὰ στὸ Γιαννάκη:

(Ἡ συνέχεια στὸ ἐρχόμενο)

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἄλλο πάλι κίνημα θὰ γινόταν στὴ Μολδοβλαχία ἀπὸ τὸ Γιωργάκη Ὀλύμπιο, τὸ Φαρμάκη καὶ τοὺς ἄλλους. Κι' ὁ Ὑψηλάντης μὲ τὸ Λεβέντη θὰ κατέβαιναν μέσῳ Τεργέστης στὸ Μωρηᾶ γιὰ ν' ἀρχίσουν τὴν Ἐπανάστασι.

Ρουμᾶνοι, Σέρβοι, Βούλγαροι καὶ Ἕλληνες θ' ἀνατίναζαν μὲ μιᾶς τὸν μουχλιασμένο βράχο στὸν ἀέρα. Ὅλους αὐτοὺς τοὺς κάλεσε ν' ἀγωνιστοῦν κάτου ἀπὸ τὴν ἴδια σημαία. Ἔβλεπε πὼς σ' αὐτὸν εἶχε τώρα πέσει ὁ κλῆρος νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ὄνειρο τοῦ παπποῦλη του καὶ τοῦ πατέρα του, τὸ ὄνειρο τόσων φυλῶν.

Μὲ τὸ σχέδιο αὐτὸ ἦταν φανερὸ πὼς ἡ Ὀθωμανικὴ Αὐτοκρατορία θὰ βρισκόταν σὲ δύσκολη θέσι. Θὰ παρέλυε. Τὰ πολλὰ μέτωπα θὰ τὴν ἀνάγκαζαν νὰ γονατίσῃ. Θἄχανε τὴν ἰσορροπία της, τὴ δύναμί της καὶ καθόλου ἀπίθανο νὰ ἐξαφανιζόταν μονομιᾶς ἀπὸ τὸ πρόσωπο τῆς γῆς. Οἱ Μεγάλες Δυνάμεις θὰ βρίσκονταν ἔτσι μπροστὰ σὲ γεγονότα τρομαχτικά, θὰ ἀναγκάζονταν, θέλοντας καὶ μή, νὰ περιφρουρήσουν τὴν ἀνεξαρτησία τῶν λαῶν ποὺ τὴν κέρδισαν μὲ τὶς φλόγες τοῦ πολέμου. Ἡ ὁμαδικὴ αὐτὴ ἐπανάστασι θ' ἀνάγκαζε κι' αὐτὸν ἀκόμα τὸ σκληρὸ καγκελλάριο τῆς Αὐστρίας, τὸν Μέττερνιχ, νὰ σκύψῃ τὸ κεφάλι καὶ νὰ ὑπογράψῃ τὸ χαρτί, ποὺ θὰ μίλαγε γιὰ τὴν ἐλευθερία τῶν ἐπαναστατημένων λαῶν.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΣ ΟΡΓΑΣΜΟΣ

Περὶ τὸ τέλος Μαΐου τοῦ 1820 ὁ Ὑψηλάντης ἄφησε τὴν Πετρούπολι καὶ πῆγε στὸ Ἀλεξάντερ-μπὰτ τῆς Βαυαρίας. Οἱ πληγές του, ἀξέχαστα σημάδια τῶν πολέμων, τὸν εἶχαν ἐνοχλήσει κάπως ἐκεῖνον τὸν καιρό, καὶ τὰ λουτρὰ ποὺ θἄκανε ἐκεῖ, θὰ τὸν ἀνακούφιζαν λίγο ἀπὸ τοὺς πόνους. Ὕστερα ἀπὸ δυὸ μέρες ἔφτασε στὸν ἴδιο τόπο κι' ὁ Σαμπονᾶς. Πρέπει νὰ παρακολουθήσουμε ξανὰ ἐδῶ τὰ γραφτά του, ποὺ ἔχουν εἰλικρίνεια καὶ αὐθεντικότητα. Ὁ Γάλλος διπλωμάτης ἔφτασε στὴ Βαυαρικὴ πολιτεία ἕνα ἀνοιξιάτικο δειλινό. Φανατικὸς ὅπως ἦταν φίλος τῶν ἱστορικῶν μνημείων, ἐπισκέφτηκε ὅλες τὶς τοποθεσίες, ποὺ εἴχανε μιὰ ὁποιαδήποτε ἱστορικὴ ἀξία. Εἶδε τὸν τάφο τῆς πριγκίπισσας Δελατοὺρετ Ταξὶς ποὺ βρίσκονταν στὰ χείλη μιᾶς μεγάλης σπηλιᾶς καὶ μετὰ προχώρησε στὴν κορφὴ τοῦ βουνοῦ γιὰ νὰ θαυμάσῃ τὸ μεγάλο σταυρὸ ποὺ ἦταν στημένος στὴν κορφή του «φαινόμενος ὡς ἐνδιάμεσόν τι μεταξὺ τῶν βασάνων τῆς γῆς καὶ τῶν ἐλπίδων ἑνὸς ἄλλου μέλλοντος». Ὅταν ἔφτασε κοντὰ στὸ σταυρὸ εἶδε νὰ κάθεται ἐπάνω του ἕνας ἄνθρωπος. Ἀπὸ μακρυὰ δὲν μπόρεσε νὰ τὸν ἰδῇ καλά, γιατὶ ὁ ρωμαντικὸς ἐκεῖνος ἐπισκέπτης ἦταν τυλιγμένος μέσα σ' ἕνα μεγάλο μανδύα. Μπροστά του ἦταν ἀνοιχτὸ ἕνα βιβλίο, στὸ ὁποῖο χάραζε μὲ τὸ κοντύλι τοὺς στοχασμούς του. Μὲ τὰ πρῶτα βήματα ποὺ ἄκουσε ἀναγκάστηκε νὰ κλείσῃ τὸ βιβλίο καὶ νὰ γυρίσῃ τὸ κεφάλι του. «Τὸν παρατηρῶ, γράφει ὁ Σαμπονᾶς. Ἦταν ὁ Ὑψηλάντης. Εἶχα νὰ τὸν δῶ ἀπὸ τὸ συνέδριο τῆς Βιέννης. Τί σημάδια βαθιὰ εἶχαν ἀφήσει αὐτὰ τὰ πέντε χρόνια στὸ πρόσωπό του. Δὲν ἦταν πιὰ ὁ νέος καὶ λάμπων στρατιώτης, ὁ συνηθισμένος στὶς ἐπιτυχίες τῶν σαλονιῶν. Οἱ σκέψεις εἶχαν τώρα αὐλακώσει τὸ μέτωπό του. Ἀλλὰ ἡ ἴδια πάντα ἔξαρσι ἐζωντάνευε τὴ μορφή του».

Μόλις ὁ Ὑψηλάντης εἶδε τὸν Σαμπονᾶ σηκώθηκε καὶ χύθηκε στὴν ἀγκαλιά του.

— Ἀγαπητὲ Ἀλέξανδρε, τοὖπε ὁ Γάλλος διπλωμάτης. Ποιοὶ λόγοι σὲ ἀνάγκασαν νὰ φύγῃς ἀπὸ τὴν Πετρούπολι;

— Οἱ πληγές μου, ἀπάντησε ὁ Ὑψηλάντης. Ἀκόμα ἤθελα νὰ δῶ καὶ μερικὰ δικά μου πρόσωπα. Ἄ φίλε μου! Πέντε χρόνια πέρασαν ἀπὸ τότε ποὺ εἴχαμε στὴ Βιέννη ἐκείνη τὴν συνομιλία. Καὶ νά, ἦρθε τώρα ἡ στιγμὴ γιὰ νὰ σπάσουν τὰ δεσμὰ τῆς πατρίδος μου.

Ἔκατσαν καὶ οἱ δυὸ ἐπάνω στὸ θεόρατο σταυρὸ καὶ συνέχισαν τὴν κουβέντα τους.

— Τὸ γνωρίζω ἀγαπητέ μου πρίγκιπα. Δὲν περιμένετε παρὰ τὴ στιγμὴ αὐτή. Εἶδα τὴν πριγκίπισσα Ἑλένη Σουβαρὼφ, ἡ ὁποία γνωρίζει τὰ σχέδια καὶ τὴν αἰτία ποὺ σ' ἀνάγκασε νὰ φύγῃς ἀπὸ τὴν Πετρούπολι.

(Ἀκολουθεῖ)

ΚΩΣΤΑΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ

43. (Συνέχεια)

Ὁ Ἡφαιστίων ζύγωσε τὸν Ἀλέξανδρο. Ἔσκυψε σιγά, τοῦ ἔπιασε τὸ χέρι.

—Ἀλέξανδρε... τοῦ ψιθύρισε παρακλητικά.

Μὰ ὁ Ἀλέξανδρος εἶχε πιὰ πάρει ἀπόφασι. Σήκωσε τὸ χέρι.

—Πιστοί μου συναγωνιστές, εἶπε, σᾶς εὐχαριστῶ γιὰ τὴν ἀφοσίωσι καὶ τὴ γενναιότητά σας. Καλὰ δουλέψαμε ὡς τώρα μαζί. Δὲν ἔχω κανένα παράπονο. Κουραστήκατε, ἄλλοι θάρθουν στὴ θέσι σας, πιὸ νέοι, πιὸ ξεκούραστοι. Μὲ αὐτοὺς θὰ συνεχίσω τὸ ἔργο μου. Τώρα ἐσεῖς πηγαίνετε στὸ καλό! Ὅσοι δὲν ἀντέχουν πιὰ νὰ μὲ ἀκολουθήσουν ἂς φύγουν! Θὰ πληρώσω ὅλους τοὺς μισθούς σας, θὰ σᾶς δώσω πλούσια δῶρα, νὰ γυρίσετε στὴν πατρίδα σὰν ἄρχοντες.

Εἶπε κι' οἱ παλιοὶ γενναῖοι ἀγωνιστὲς ξέσπασαν σὲ κλάματα.

— Συχώρα μας, εἶπαν, θὰ φύγουμε!

— Στὸ καλό! Στὸ καλό! ἐπανέλαβε ὁ Ἀλέξανδρος καὶ κέντησε τὸ ἄλογό του.

Κεφ. 60.

Τρεῖς μέρες ὁδοιποροῦν κατὰ βορρᾶ. Ποῦ πηγαίνουν; Κανένας πιὰ δὲν ξέρει· μονάχα ὁ Ἀλέξανδρος. Ὅταν ὁ ἀγαπημένος του φίλος, ὁ Ἡφαιστίων, τὸν ρώτησε, ὁ Ἀλέξανδρος ἀποκρίθηκε:

—Ἀργότερα θὰ σοῦ πῶ, ἀργότερα... Ἅμα φτάσουμε... Καὶ σώπασε.

Τὴ νύχτα, τρεῖς ἀγαπημένοι τοῦ Ἀλέξανδρου ἀρχηγοὶ γύρω ἀπὸ μιὰ φωτιὰ στὸ στρατόπεδο, κουβέντιαζαν: Ὁ Ἡφαιστίων, ὁ Κρατερός, ὁ Κλεῖτος.

—Σοῦ εἶπε τίποτα, Ἡφαιστίων; ρώτησε ὁ Κλεῖτος ποὺ ἄρχισε νὰ θυμώνῃ γιατὶ ὁ Ἀλέξανδρος δὲν μπιστευόταν σὰν πρῶτα τοὺς φίλους του, γινόταν κάθε μέρα καὶ πιὸ ἀπρόσιτος καὶ μάζευε γύρω του Πέρσες μεγιστᾶνες ποὺ τὸν προσκυνοῦσαν σὰ Θεό. Ὁ Κλεῖτος ἦταν ἀπότομος, ἄγριος, ἁπλοϊκὸς ποὺ δὲν τοῦ ἄρεσαν τ' ἀνατολίτικα αὐτὰ φερσίματα τοῦ Ἀλέξανδρου.

—Τί 'ναι αὐτά; ἔλεγε συχνὰ δίχως νὰ φοβᾶται. Τί 'ναι αὐτά; Ὁ Ἀλέξανδρος ξεχνάει πὼς εἶναι Ἕλληνας καὶ ντύνεται χρυσᾶ φορέματα, βάζει βραχιόλια καὶ σκουλαρίκια, ἀφήνει νὰ τὸν προσκυνοῦν οἱ ἄνθρωποι σὰν δοῦλοι.

Κι' ἀπόψε ἦταν ἀκόμα περισσότερο θυμωμένος, γιατὶ τοὺς εἶχε διατάξει νὰ ἐξακολουθήσουν τὴν πορεία χωρὶς νὰ τοὺς πῇ καὶ τὸ σκοπό. Ρώτησε λοιπὸν τὸν Ἡφαιστίωνα, τὸν πιὸ ἔμπιστο φίλο τοῦ βασιλιᾶ.

—Σοῦ εἶπε τίποτα, Ἡφαιστίων; Σοῦ εἶπε ποῦ πηγαίνουμε;

—Ὄχι, ἀποκρίθηκε ὁ Ἡφαιστίων μὲ παράπονο. Κάποια μεγάλη ἔγνοια τὸν τυραννάει, μὰ δὲν ξέρω τί....

—Ἔχω ἐμπιστοσύνη στὸ βασιλιᾶ, εἶπε ἥσυχα ὁ Κρατερὸς κι' ἔρριξε καινούργια ξύλα στὴ φωτιὰ γιατὶ τὸ κρύο ἦταν τσουχτερό.

—Κι' ἐγὼ ἔχω ἐμπιστοσύνη στὸν Ἀλέξανδρο! εἶπε ὁ Ἡφαιστίων μὲ τρυφερότητα.

—Ἐγὼ δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη σὲ κανένα! ἔκαμε ὁ Κλεῖτος. Σὲ κανένα!

—Γιατί; ρώτησε ὁ Κρατερὸς ἀνυποψίαστος.

—Ἐγὼ ξέρω! ἀποκρίθηκε ὁ Κλεῖτος καὶ σηκώθηκε.

Καλοκαίρι, ἦταν μέρες ποὺ ἔκαναν πάνω ἀπὸ ἑξῆντα κι' ἑβδομῆντα χιλιάδες μέτρα πορεία. Μιὰ μέρα ἔφτασαν στὴν ξακουστὴ πόλι τῆς Σογδιανῆς, τὴ Σαμαρκάνδη. Ὁ Ἀλέξανδρος ἐγκατέστησε φρουρὰ καὶ προχώρησε ἀκόμα τριακόσια χιλιόμετρα κατὰ βορρᾶ, ἕως τὸν ποταμὸ Ἰαξάρτη. Ἐκεῖ ἔχτισε μιὰ νέα πολιτεία, Ἀλεξάνδρεια πάλι, κι' ἀνέβηκε ἕνα πρωῒ μὲ τὸν ἐπιστήθιο φίλο του τὸν Ἡφαιστίωνα σ' ἕνα ψηλὸ λόφο.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἦταν ἀνήσυχος. Δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ κρατηθῇ. Ἀνέβηκαν γρήγορα τὸ λόφο, κι' ὁ Ἀλέξανδρος μιλοῦσε:

—Ἔχω μιὰ μεγάλη ἀγωνία, ἔλεγε. Ὅταν κινήσαμε ἀπὸ τὴ Βαβυλῶνα καὶ τραβήξαμε πρὸς τὸ νότο φτάσαμε στὸν ὠκεανό. Ὅταν κινήσαμε ἀπὸ τὰ Ἐκβάτανα βορειοανατολικὰ φτάσαμε σ' ἕναν ἄλλον ὠκεανό. Αὐτὰ θἆναι τὰ σύνορα τοῦ κόσμου. Ξέρουμε ἀπὸ τοὺς δασκάλους μας πὼς ἡ γῆ εἶναι ἕνας δίσκος ποὺ πλέει ἀπάνω στὸν ὠκεανό. Ἔφτασα λοιπὸν ἀπὸ δυὸ μεριὲς στὴν ἄκρα τῆς γῆς. Τώρα κίνησα ἀκόμα πιὸ πέρα νὰ βρῶ καὶ τὴν ἄλλην ἄκρα τοῦ κόσμου. Νὰ τὸ μυστικὸ τῆς τελευταίας πορείας. Καὶ τώρα ποὺ θ' ἀνεβοῦμε στὴν κορφὴ τοῦ λόφου, τί θὰ δοῦμε ἄραγε; Ὠκεανό; Ἢ ἀπέραντη καινούργια στεργιά;

Οἱ τρεῖς ἀρχηγοὶ γύρω ἀπὸ μιὰ φωτιὰ κουβέντιαζαν.

Ὁ Ἡφαιστίων δὲ μιλοῦσε. Ὅπως ὅταν βγῆκε ὁ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τὸ μαντεῖο τοῦ Ἄμμωνα ὅμοια καὶ τώρα, ἔνοιωσε μιὰ παράξενη ταραχὴ κοιτάζοντας τὸν Ἀλέξανδρο.

«Δὲν εἶναι ἄνθρωπος τοῦτος, συλλογίστηκε, δὲν εἶναι ἄνθρωπος σὰν ἐμᾶς. Κάποιος θεὸς μεγάλος κατοικεῖ στὸ στῆθος του».

Ὁ Ἀλέξανδρος σώπασε λίγο. Ἔπειτα, βυθισμένος στὶς σκέψεις του, ἐξακολούθησε:

—Ἂν ἐδῶ εἶναι ἡ ἄκρα τῆς γῆς, τότε μένουν ἀκόμα οἱ δυτικὲς ἄκρες. Θὰ γυρίσουμε πίσω, θὰ κάμουμε τὸ γῦρο τῆς Ἀφρικῆς, ὡσότου νὰ βροῦμε τὴν ἄκρα τοῦ κόσμου.

Ὁ Ἡφαιστίων τρόμαξε. Ὡστώρα νόμιζε πὼς ἤξερε καλὰ καὶ τὶς πιὸ μυστικὲς γωνίες τῆς ψυχῆς τοῦ φίλου του. Τώρα ἔβλεπε πὼς ὁ Ἀλέξανδρος δίπλα του ἦταν γεμᾶτος μυστήριο, σὰ Θεός.

Ἔφταναν πιὰ στὴν κορφή. Ὁ Ἀλέξανδρος τινάχτηκε πρῶτος. Μὲ γοργὰ πηδήματα ἔφτασε στὸ ὑψηλότερο σημεῖο. Κοίταξε. Δάγκασε τὰ χείλη.

—Τί εἶναι; Τί εἶναι; ρωτοῦσε ὁ Ἡφαιστίων ποὺ ἔφτανε κι' αὐτὸς λαχανιασμένος.

—Νά, κοίταξε, εἶπε ὁ Ἀλέξανδρος στὸ φίλο του. Ἀπέραντη στεριά' ἡ γῆ δὲν ἔχει ἄκρα.

—Καὶ τώρα; ρώτησε ὁ Ἡφαιστίων μὲ ἀγωνία.

Ἔχουμε καινούργιο στρατό, ἀποκρίθηκε ὁ Ἀλέξανδρος, οἱ παλιοὶ ποὺ μουρμούριζαν ἔφυγαν. Μποροῦμε μὲ τὸ νέο στρατὸ νὰ ἐξακολουθήσουμε τὴν πορεία.

Ὁ Ἡφαιστίων δὲ μίλησε. Μήτε ὁ Ἀλέξανδρος μίλησε πιά. Γύρισαν πίσω στὴ Σαμαρκάνδη.

Κεφ. 61.

Στὴ Σαμαρκάνδη τοὺς περίμεναν πλῆθος ἀποσταλμένοι ἀπὸ ἄγνωστες ἄγριες φυλές, ποὺ κατοικοῦσαν πέρα ἀπὸ τὴν Κασπία καὶ τὸν Καύκασο, πέρα ἀπὸ τὸν ποταμὸ Ἰαξάρτη... Φοροῦσαν προβιές, κρατοῦσαν τσεκούρια, μύριζαν σὰν ἄλογα... Ὁ Ἀλέξανδρος τοὺς κοίταζε συλλογισμένος:

«Τόσο λοιπὸν μεγάλη εἶναι ἡ γῆ! ἔλεγε μὲ τὸ νοῦ του. Καὶ θὰ προφτάσω νὰ τὴν καταχτήσω ὅλη; Δὲν πρέπει νὰ χάνω καιρό. Γρήγορα! Γρήγορα! Νὰ προφτάσω»!

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΑ ΜΕΤΟΠΙΣΘΕΝ

Τὴ δεύτερη μέρα τοῦ πολέμου τὴν περάσαμε σὲ κάποια συνοριακὴ πόλι, λίγα χιλιόμετρα πίσω ἀπὸ τὴ γραμμὴ τοῦ πυρός.

Ὁλόκληρη σχεδὸν τὴ νύχτα τῆς Δευτέρας τὰ ἑλληνικὰ κανόνια μπουμπούνιζαν, βάλλοντας ἐναντίον τῶν ἐχθρικῶν θέσεων. Ἂν ἔβγαινε κανεὶς σὲ κάποια κοντινὴ κορφή, θἄβλεπε σίγουρα τὸ πεδίο τῆς μάχης. Ἡ νύχτα ἤτανε ἥμερη σὰν ἀνοιξιάτικη, ὁ οὐρανὸς ἔναστρος, εἶχε ρίξει δυὸ-τρεῖς ψιχάλες τ' ἀπόγευμα κι' ἡ γῆς μύριζε. Ὁ κόσμος, σύμφωνα μὲ τὴ διαταγὴ τῶν ἀρχῶν, κλείστηκε νωρὶς στὰ σπίτια του καὶ στοὺς δρόμους δὲν κυκλοφοροῦσαν παρὰ οἱ ἐντεταλμένοι «δι' εἰδικὴν ὑπηρεσίαν». Ὅλα ἡσύχαζαν καὶ μονάχα ὁ φλεγόμενος ὀρίζοντας ποὺ κοκκίνιζε ἐλαφρὰ σὲ κάθε ὁμοβροντία τῶν ἑλληνικῶν τηλεβόλων, σ' ἔκανε νὰ νοιώθης πὼς βρίσκεσαι σὲ ἐμπόλεμο ζώνη. Περιπολοῦμε ἀνάμεσα στοὺς δρόμους, βαδίζοντας σιγά. Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ἡ περιπολία εὐρύνεται κι' ἔξω ἀπὸ τὴν πόλι. Πηγαίνουμε ὀχτὼ μαζί. Φαλαγγῖτες καὶ βαθμοφόροι. Παντοῦ, πυκνό, ἀδιαπέραστο σκοτάδι. Πουθενὰ φῶς. Πόρτες καὶ παράθυρα κλειστά. Ἀπὸ μιὰ κοντινὴ πλαγιὰ ροβολᾷ γρήγορα κάποιος. Μέσ' στὸ σκοτάδι δὲ μποροῦμε νὰ τὸν διακρίνουμε. Ὅσω πάει πλησιάζει κοντά, κατὰ τὸ μέρος μας. Ἀνάβουμε ἕναν μικρὸ ἠλεκτρικὸ φανό. Εἶναι στρατιώτης. Τὸν ἀγκαλιάζουμε! Μᾶς ἀγκαλιάζει, ἔρχεται ἀπὸ κάπου! Ἀπὸ τὴ γραμμὴ τοῦ πυρός.

— Γιὰ τὴν ὥρα τίποτε νέο, μᾶς λέει, μὰ τὸ βέβαιο εἶναι ἕνα. Οἱ μακαρονάδες εἶναι ἀνίκανοι νὰ κρατήσουν τὰς θέσεις των. Οἱ δικοί μας εἶναι ἀποφασισμένοι γιὰ ὅλα. Νομίζω πὼς αὐτὸ φθάνει.

Ὁ στρατιώτης χάθηκε πάλι μέσα στὴ νύχτα καὶ συνέχισε τὸ δρόμο του πρὸς τὴν πόλι.

Κάποιος παρατηρεῖ:

— Ἀκούσατε τὸ φαντάρο; Εἶναι ὅλοι ἀποφασισμένοι γιὰ ὅλα! Στὰ λόγια αὐτὰ εἶναι κρυμμένη ἡ Νίκη!

Τὴν ἴδια στιγμὴ ἀντήχησαν γλαφυρότατα τὰ ἑλληνικὰ κανόνια, σὰν νὰ ὑπογράμμιζαν τὴ συνειδητή μας πεποίθησι πρὸς τὴ Νίκη!

Κατὰ τὴ μιά, ὕστερ' ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα, ἀλλάξαμε δρόμο γιὰ νὰ γυρίσουμε πίσω στὴν πόλι. Περνούσαμε ἀπὸ πυκνὰ σύδεντρα καὶ χωράφια μὲ θερισμένα καλαμπόκια. Μιὰ φωνὴ ἀκούστηκε ξαφνικά. Φωνὴ ἔντονη κι' ἀποφασιστική. Φωνὴ ἀνθρώπου ποὺ εἶναι ἕτοιμος!

— Ἄλτ!

Ἄναψα τὸ φανὸ κι' ἔκανα δυὸ-τρία βήματα μπρός.

— Σβῆσε τὸ φῶς καὶ σταμάτα!

Ἀκούστηκε ἡ ἴδια φωνή.

Ἤτανε ἕνας σκοπὸς στρατιώτης. Μᾶς ἀναγνώρισε· ἐμεῖς τὸν ξέραμε κι' ὅλας ἀπ' τὴν πόλι, μᾶς ἔσφιξε τὰ χέρια καὶ εἶπε:

— Θὰ τοὺς φᾶμε, λοιπόν!

Ἕνας συναγωνιστής, νέος δάσκαλος, κάπου 19 χρονῶν, χτύπησε τὸν ὦμο τοῦ στρατιώτη καὶ συμπλήρωσε:

— Καὶ θὰ τοὺς φᾶμε μιὰ γιὰ πάντα! Ἡ Ἑλλάδα δὲν πρόκειται νὰ δώση ἐξετάσεις μαχητικότητος καὶ ἀνδρείας. Ἔχει ἀριστεύσει πρὸ πολλοῦ. Τώρα πρόκειται νὰ δώσουμε στὸ λεφοῦσι τοῦ ἐπιδρομέως ἕνα μάθημα! Μάθημα σκληρό!

— Μπράβο! φώναξε ὁ στρατιώτης!

Ὁ δάσκαλος συνέχισε:

— Μὲ τὰ ὅπλα μας, μὲ τὶς λέγχες μας, μὲ τὴ ζωή μας ἀκόμα, ἀρχίσαμε ἀπὸ χθὲς ν' ἀνοίγουμε τὸν τάφο τῆς βαρβαρότητος.

— Ποῦ πᾶτε τώρα; ρώτησε ὁ σκοπός.

— Κάτω στὴν πόλι, ἀπαντήσαμε.

Κάπου δεκαπέντε στρατιῶτες ἄνοιγαν λίγα μέτρα πιὸ κάτω ἕνα χαράκωμα. Δούλευαν στὰ σκοτεινὰ καὶ σιγοτραγουδοῦσαν ἕνα στρατιωτικὸ ἐμβατήριο.

Ἡ νύχτα ὅσο πήγαινε κρύωνε. Τριγύρω μας σωροὶ ἀπὸ καλαμπόκια. Πέρα ἀνηφόριζαν πρὸς τὸν ἔναστρο οὐρανὸ οἱ σκοτεινοὶ ὄγκοι τῶν βουνῶν. Μακριὰ περνοῦσαν στρατὸς καὶ μεταγωγικά.

Πλησιάσαμε στὸ χαράκωμα! Οἱ στρατιῶτες μᾶς ὑποδέχθηκαν, ἔτσι ὅπως θὰ ὑποδεχόταν τ' ἀδέλφια τους.

— Περιπολία; ρώτησε κάποιος!

— Ναί! ὅ,τι μπορεῖ ὁ καθένας! Ὅλοι κι' ὅλα γιὰ τὴν Ἑλλάδα!

Σιγὰ-σιγὰ ἀρχίσαμε νὰ τοὺς διακρίνουμε μέσ' στὸ σκοτάδι. Ἕνας στρατιώτης ἄφησε τὴν τσάπα του στὸ χαράκωμα καὶ γύρισε πρὸς τὸ μέρος μας.

— Ναί, φώναξε, ὅλα γιὰ τὴν Ἑλλάδα, γιὰ τὴ γῆς ἐτούτη ποὺ τὴν ποτίσαμε μὲ τὸν ἱδρῶτα μας καὶ τὸ αἷμά μας! Θὰ νικήσουμε! Αὐτὸ δὰ τὸ ξέρουν κι' οἱ πέτρες!

Πέρα ἀντήχησε βουερὴ μιὰ καινούργια ὁμοβροντία!

— Γειὰ στὰ χέρια σας! Δῶστέ τους! Λίγες ὧρες ἀκόμα καὶ τὰ ντουφέκια θὰ βροντήσουν καὶ στὰ δικά μας χέρια. Ζήτω ἡ Ἑλλάς! φώναξε ὁ ἄλλος μέσα ἀπὸ τὸ χαράκωμα!

Κι' ἕνας τρίτος ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ αὐτοσχέδιους στίχους, στὸν εὔθυμο σκοπὸ ἑνὸς γνωστοῦ τραγουδιοῦ.

Ἀκόμα δὲν ἀκούσανε καλὰ-καλὰ τὸ βόλι.

Ἕνας τσολιᾶς φτερνίστηκε καὶ σκορπιστήκαν ὅλοι!

Γέλια καὶ ζητωκραυγὲς ἀκούστηκαν μέσ' στὴ νύχτα! Ὁ δάσκαλος ἄναψε κάτω ἀπ' τὸ παλτό του τὸ ἠλεκτρικὸ φανάρι καὶ σημείωσε τοὺς στίχους πίσω ἀπὸ τὸ κουτὶ τῶν τσιγάρων του. Ὕστερα τοὺς ἐπανέλαβε δυνατά. Ἦταν ἀπὸ τὴ Θράκη καὶ τοὺς εἶπε μὲ μιὰ παράξενη προφορά. Τὰ παιδιὰ ξαναγέλασαν. Τοὺς προσφέραμε τσιγάρα καὶ φύγαμε. Ὁ σκοπὸς μᾶς συνώδευσε πάρα κάτω. Ἦταν ἕνας μπαξὲς μὲ συρματοπλέγματα!

— Ἀπὸ δῶ περάστε, μᾶς συνέστησε, καὶ προσέξετε! Εἶναι πλάϊ, δεξιά, μιὰ στάνη. Ἔχει μαντρόσκυλα! Τὸ νοῦ σας!

Κόψαμε δρόμο μέσα ἀπὸ τὸν μπαξέ. Ὅμως φαίνεται πὼς δὲν καταλάβαμε καὶ πέσαμε ἀκριβῶς στὰ μαντρόσκυλα!

— Ἔεε σεῖς! Ποῦ πηγαίνετε;

Ἀκούστηκε κάποια χοντρὴ μπάσα φωνὴ κάτω ἀπὸ 'να καλαμένιο ὑπόστεγο.

Ἦταν ἕνας ἀγουροξυπνημένος τσοπᾶνος γέρος, κάπου 70 χρονῶν! Βγῆκε ἀπὸ τὸ ὑπόστεγο μ' ἕνα κρεμαστὸ φανάρι στὸ χέρι καὶ μᾶς πλησίασε. Χάρηκε σὰν εἶδε τοὺς Φαλαγγῖτες καὶ μουρμούρισε:

— Τί ὥρα εἶναι;

Ὁ δάσκαλος εἶδε τὸ ρολόϊ του καὶ ἀποκρίθηκε:

— Δυόμιση.

— Ὅπου νά 'ναι θὰ ξημερώση, εἶπε ὁ τσοπᾶνος καὶ πρόσθεσε:

— Ἀκοῦτε κανονιές; Δικές μας εἶναι! Οἱ «ἐπίβουλοι» θὰ τρίβουν στὸ χῶμα τὰ μοῦτρά τους! Ἔχω κεῖ πάνω κι' ἐγὼ δυὸ παιδιά. Καλή τους ὥρα. Μὰ τοὺς εἶπα νὰ μὴ γυρίσετε ἂν δὲν γυρίσετε νικητές. Λέω πὼς θὰ τοὺς πετάξουν γρήγορα στὴ θάλασσα. Δὲν χωρατεύει ὁ Ἑλληνικὸς Στρατός!

Ὁ γέρο τσοπᾶνος κάρφωσε τὸ βλέμμα του πέρα στὸν ὀρίζοντα τῶν πρώτων γραμμῶν καὶ τὸν κοίταζε πολλὴ ὥρα, σιωπηλὸς καὶ ἀκίνητος.

Στὸ λίγο φῶς τοῦ κρεμαστοῦ φαναριοῦ τὰ μάτια του ἔλαμπαν φλογερά, γοργοκίνητα, γεμᾶτα πεποίθησι καὶ ἐλπίδα. Σὰν κι' ἐμᾶς ἔβλεπε μέσα του τὴν αἰωνίαν, ἀλύγιστη καὶ κοσμογονικὴ Ἑλλάδα, νὰ ὀρθώνεται θριαμβευτικῶς μέσα ἀπὸ τὸ Δίκαιο, τὴ Δύναμι καὶ τὴν ὑπέρτατη Θυσία!

I. ΓΙΑΝΝΑΚΟΥΔΑΚΗΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΟΝ ΑΓΩΝΑ

Η ΥΨΩΣΙΣ ΤΗΣ ΣΗΜΑΙΑΣ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΕΩΣ ΣΤΟ ΑΡΓΥΡΟΚΑΣΤΡΟ

Ἦταν στὶς 17 Φλεβάρη 1914.

Μοιραία καὶ κρίσιμη χρονιὰ γιὰ τοὺς Βορειοηπειρῶτες! Ὁ ἔνδοξος Ἑλληνικὸς στρατός, ριγμένος ἀπὸ καιρὸ στὴ δίνη τοῦ πολέμου, εἶχε στήσει τὰ περίφημα τρόπαια τῆς νίκης του, σὲ κάθε γωνιὰ τῆς Ἑλληνικῆς γῆς. Ὁ Ἕλληνας τσολιᾶς κι' ὁ φαντάρος, ἀκατάβλητοι σὰν πάντα, ἀγωνιστῆκαν ἀγῶνες σκληρούς. Ὑπόμειναν καρτερικὰ ὅλες τὶς ἀναγκαστικὲς στερήσεις ἑνὸς πολέμου ἀποφασιστικοῦ καὶ θανασίμου.

Χύθηκεν ἄφθονο τὸ Ἑλληνικὸ αἷμα, μὰ ξημέρωσε κάποτε κι' ἡ περιπόθητη αὐγή, ποὺ ὁ θρυλικὸς ἐκεῖνος στρατὸς πάτησε κυριαρχικὰ τὴν δουλωμένην Ἤπειρο, φορτωμένος τὶς δάφνες του!

Μ' ἀλλοίμονο! Ἦταν τόσο διαβατικὴ αὐτή τους ἡ χαρά! Ἡ ἑλληνικὴ κυβέρνησι, ἀναγκασμένη ἀπ' τὶς Μεγάλες Δυνάμεις, παραχωροῦσε καὶ πάλι τὴ Βόρειο Ἤπειρο στὴν ξενικὴ τυραννία!

Οἱ Μεγάλες Δυνάμεις ὑπακούοντας στὴν ἰσχυρὴ πίεσι τῆς Ἰταλίας εἶχαν δεχτῆ κι' αὐτὲς τὸ ἀδίκημα. Ἦταν, βλέπετε, «Μεγάλη Δύναμις» ἡ Ἰταλία καὶ τότε. Εἶχε καὶ τότες ἐπιδείξεις καὶ στρατοὺς καὶ στόλους καὶ φούμαρα! Τὸ Καπορέττο δὲν εἶχε γίνει ἀκόμα, γιὰ νὰ ρίξη τὴ λεοντῆ.

Ἔτσι γινῆκαν, μὲ δυὸ γραμμές, τὰ γεγονότα στὰ διπλωματικὰ παρασκήνια. Ἀλλὰ οἱ Βορειοηπειρῶτες; Αὐτοὶ εἶχαν ρωτηθῆ καθόλου;

Ὄχι, φυσικά!

Ὅταν, ἀπελπισμένοι ἀπ' τῶν ἰσχυρῶν τὴ δικαιοσύνη, ρίξαν γύρω τους ἕνα βλέμμα καὶ βρεθῆκαν μοναχοί,—ἔ, τότες ἡ σκέψι κι' ἡ ψυχή τους πέταξε στὴ μόνη καὶ τὴ στερνὴ παρηγοριά: τὸ ντουφέκι!

Καθένας εἶχε κάτι στὸ σπίτι του. Ἢ ντουφέκι. Ἢ μαχαίρι. Ἢ γιαταγάνι. Ἢ στὴν ἀνάγκη, καὶ ρόπαλο!

Μὲ τέτοιον ὁπλισμό, λοιπόν, καὶ μὲ τέτοιες διαθέσεις ὁ λαὸς τοῦ Ἀργυροκάστρου συγκεντρώθηκε λίγο πιὸ ἔξω ἀπ' τὴν πόλι, κοντὰ στὸν ποταμὸ Δρῖνο, στὶς 17 τοῦ Φλεβάρη 1914.

— Ἐλευθερία ἢ Θάνατος!

Ὁ κόσμος ἔξαλλος ἀπ' τὸν πατριωτικό του ἐνθουσιασμὸ κραύγαζε καὶ πυροβολοῦσε, χειρονομοῦσε κι' ἔκλαιγε καὶ γονατίζοντας, μὲ δακρυσμένα μάτια, φιλοῦσε τ' ἅγιο χῶμα τῆς πατρίδας του!

Αὐτὴ ἦταν ἡ κατάστασι τοῦ κόσμου, ὅταν ἔφθασεν ἐκεῖ ἡ Αὐτόνομη Κυβέρνησι τῆς Βορείου Ἠπείρου, ποὺ εἶχε σχηματισθῆ μόνο καὶ μόνο γιὰ ν' ἀψηφήση τὸ τελεσίγραφο τῶν Δυνάμεων, πρᾶγμα ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ κάνη ἡ Ἐπίσημη Κυβέρνησι τῶν Ἀθηνῶν.

Πρόεδρο ἡ Αὐτόνομη Κυβέρνησι εἶχε τὸν Γ. Ζωγράφο καὶ μέσα στὰ μέλη της ἀριθμοῦσε τρεῖς Μητροπολῖτες: Δρυϊνουπόλεως, Βασίλειος. Βελλᾶς καὶ Κονίτσης, Σπυρίδων. Κορυτσᾶς Γερμανός.

Ὅταν οἱ «ἐπίσημοι» ἔφθασαν στὴν ἀπὸ ἔξαλλο ἐνθουσιασμὸ γεμάτη ἐκείνη συγκέντρωσι, ἀρχίσαν ἀμέσως τὶς διαδικασίες, γιὰ τὴν ἐπίσημη τελετή.

Οἱ «Μεγάλες Δυνάμεις» εἶχαν ὑποδουλώσει τὴ Βόρειο Ἤπειρο, στὰ «χαρτιά» τους καὶ τώρα ἡ Ἑλληνικὴ ἀντρεία, ἐξορμῶντας ἀπ' τὴν ἱστορικὴν ἐκείνη γωνιά, θ' ἀναλάμβανε νὰ πείση τὸν κόσμο, ὅτι δὲν εἶναι πολὺ εὔκολο νὰ χάνη μὲ μιὰν ὑπογραφὴ τὴ λευτεριά του ἕνας τόπος ποὺ τὴν ἀπόχτησε μ' αἷμα πολύ!

Ἔτσι ἄρχισεν ἡ τελετή,—μιὰ τελετὴ ποὺ θύμιζε τὴν Ἁγία Λαύρα, τοῦ Εἰκοσιένα!

Ὕστερ' ἀπ' τὴν τελετή, οἱ ἐλεύθεροι — σκλαβωμένοι τῆς Βορείου Ἠπείρου ὕψωσαν ἐπιβλητικὰ τὴ Σημαία τους,—τὴ γαλανόλευκη Ἑλληνικὴ Σημαία, μ' ἕνα δικέφαλο ἀητὸ στὴ μέση τοῦ Σταυροῦ της!

Ὅλοι τότε γονατιστοὶ μπροστὰ στὸ ἱερὸ αὐτὸ κομμάτι τοῦ πανιοῦ, ποὺ ἔκλεινε μέσα του ὅλη τὴν ἔννοια καὶ τὴν ἰδέα τῆς Πατρίδας, ὕψωσαν τὰ χέρια τους εὐλαβικά. Καὶ μὲ μιὰ φωνή, ποὺ βγῆκε συγχρόνως ἀπὸ χιλιάδες στόματα κι' ἀντήχησε στοὺς γύρω βράχους καὶ σκορπίστηκε στὰ πέρατα τῆς Οἰκουμένης, ἐκραύγασαν:

— Ἐλευθερία ἢ Θάνατος!

Ὁ ὅρκος εἶχε δοθῆ!

Μὲ τὴ Σημαία ἐπικεφαλῆς, ὁλόκληρος ἐκεῖνος ὁ λαὸς οἰστρηλατημένος ἀπὸ πατριωτικὸ ἐνθουσιασμό, τράβηξε γιὰ τ' Ἀργυρόκαστρο. Ὅλοι μαζὺ μπῆκαν στὴν πόλι. Προχώρησαν στὸ Διοικητήριο. Κι' ἐνῷ οἱ καμπάνες τῶν ἐκκλησιῶν σημαίναν χαρούμενα καὶ τὰ τουφέκια τῶν πατριωτῶν ξερνοῦσαν τὸ πυρωμένο τους μολύβι, ἡ Σημαία τῆς λευτεριᾶς ὑψώθηκε ἐπιβλητικὰ στὸν ἱστὸ τοῦ Δημοσίου ἐκείνου Κτιρίου. Τὰ γαλανόλευκα χρώματά της, ποὺ κυμάτισαν στὴν ἀνάλαφρη αὔρα τοῦ δειλινοῦ, ἦταν ἡ σαφέστερη ἀπάντησι τοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ πληθυσμοῦ στὴν ἀνίερην ἐπιμονὴ τοῦ ὕπουλου Ἰταλικοῦ κράτους!

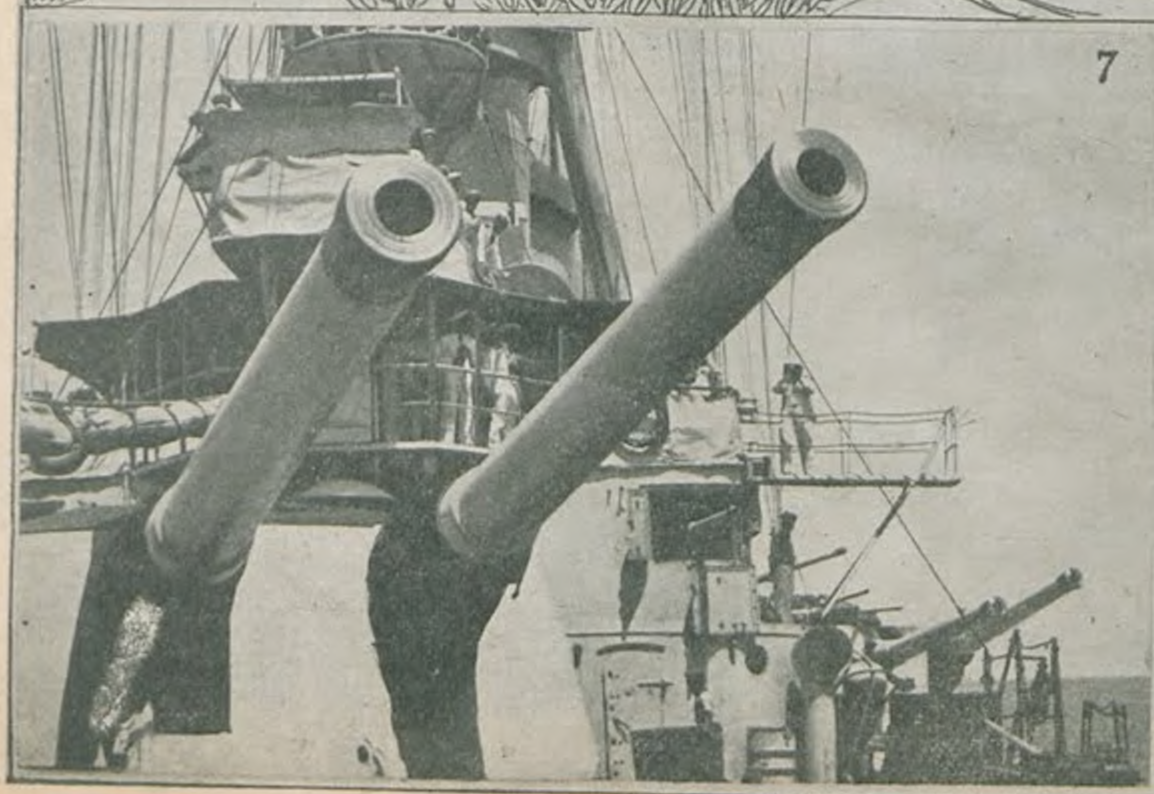
ΗΛΙΑΣ Ι. ΜΠΑΚΟΠΟΥΛΟΣ

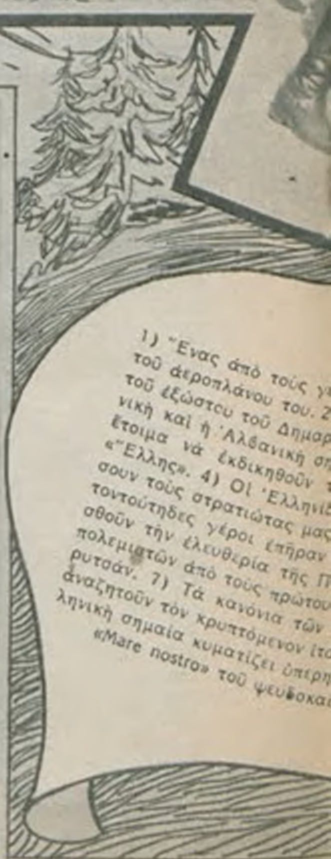

1) Ένας άπό τούς γ
τού άεροπλάνου του. 2
τού έξώστου τού Δημαρ
νική καί ή Άλβανική ση
έτοιμα νά έκδικηθούν
«Έλλης». 4) Οί Έλληνι
σουν τούς στρατιώτας μας
τοντούτηδες γέροι έπήραν
σθούν τήν έλευθερία τής Π
πολεμιστών άπό τούς πρώτου
ρυτσάν. 7) Τά κανόνια τών
άναζητούν τόν κρυπτόμενον ίτα
ληνική σημαία κυματίζει ύπερη
«Mare nostro» τού ψευδοκα

ενναίους 'Ικάρους μας πρὶν ἐπιβῇ
) Μία ἄποψις τῆς Κορυτσᾶς ἀπὸ
χείου, ὅπου κυματίζουν ἡ 'Ελλη-
μαία. 3) Τὰ πολεμικά μας πλοῖα
τὸν ἄνανδρο τορπιλλισμὸ τῆς
ιες ἐργάζονται διὰ νὰ ἐφοδιά-
μὲ μάλλινα. 5) Καὶ οἱ ἑκα-
τὰ ὅπλα γιὰ νὰ ὑπερασπι-
ατρίδος μας. 6) Μία ὁμὰς
ς ποὺ εἰσῆλθον εἰς τὴν Κο-
πολεμικῶν μας εἰς μάχην
λικὸν στόλον. 8) 'Η 'Ελ-
φάνως καὶ εἰς αὐτὴν τὴν
σαρος τῆς Ρώμης.

«Τὰ παιδιά μας εἶναι ἐκεῖνα ποὺ θὰ ἔλθουν κατόπιν καὶ πρέπει ἐκεῖνα νὰ μᾶς ὑπερβοῦν. Ἐκεῖνα θὰ φέρουν τὸν τόπο μας εἰς μεγαλύτερα ὕψη».

Ι. ΜΕΤΑΞΑΣ

✶ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΩΝ ΗΡΩΩΝ ΜΑΣ ✶

Νέο κορίτσι

Ἀγαπητή μου Φαλαγγίτισσα,

Ὅταν ἕνα λουλοῦδι παύσετε νὰ τὸ περιποιῆσθε, νὰ τὸ ποτίζετε καὶ νὰ τὸ σκαλίζετε θὰ σκύψη καὶ θὰ μαραθῆ. Ἔτσι καὶ τὸ παιδί. Μοιάζει πολὺ μὲ τὸν ἀνθό. Χρειάζεται διαρκῆ μέριμνα κι' ἀκατάπαυστη φροντίδα. Μόλις τὸ παραμελήσης, μαραζώνει κι' ἀδυνατίζει γιὰ ὅλη του τὴ ζωή. Σ' ἕναν λαὸ ὅμως δὲν συμφέρει καθόλου νὰ παραμεληθῆ τὸ παιδί, ἔστω καὶ γιὰ μιὰ ὡρισμένη ἐποχή. Θὰ ἔλθη μιὰ μέρα ποὺ ὁ λαὸς ἐκεῖνος θὰ ὑποφέρη καὶ θὰ τραβᾷ τὶς συνέπειες τῆς ἀφροντισιᾶς του γιὰ τὸ παιδί. Ἡ βιολογικὴ καὶ ἡ ψυχικὴ ἐξέλιξι τοῦ παιδιοῦ δὲν μπορεῖ νἄχη σταμάτημα. Δὲν μποροῦμε λοιπὸν σήμερα νὰ ποῦμε: «Εἶναι πόλεμος καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ φροντίσουμε ὅπως πρέπει γιὰ τὸ παιδί!» Μὲ κανένα τρόπο. Ἂν ἕνα σπίτι ἢ ἕνα φόρεμα μπορῆ νὰ δεχθῆ ἀναβολή, ἡ ἐξέλιξι τοῦ παιδιοῦ δὲν δέχεται οὔτε μιὰ μέρα. Ὅταν τὸ παιδὶ ἕνα μῆνα τραφῆ ἄσχημα, βλέπετε ἀμέσως τὰ ἀποτελέσματα στὸ χλωμό του πρόσωπο. Ἂν ἀφεθῆ στὴν τύχη του, θὰ δῆτε καὶ τὴν ψυχή του νὰ ρεμπελιάζη. Γι' αὐτὸ τὸ Κράτος μας σήμερα φροντίζει τόσο πολύ. Εἶναι ὅμως τόσο ἐπιβαρυμένο τὴν ἐποχὴ αὐτή, ποὺ δὲν θὰ ἦτανε ἄσκημα νὰ βοηθήσουμε — ἐκτὸς ἀπὸ ὅλες τὶς προσφορές μας — καὶ γιὰ τὸ παιδί. Μιὰ ἔκκλησι τοῦ μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν μᾶς δείχνει τὸν τρόπο καὶ μᾶς ἀνοίγει τὸ δρόμο νὰ φροντίσουμε καὶ μεῖς ἔμπραχτα καὶ ἄμεσα γιὰ τὰ παιδιὰ τῶν παλληκαριῶν μας, ποὺ ἀγωνίζονται ἐκεῖ ἀπάνω στὰ ἠπειρωτικὰ βουνὰ γιὰ τὴ δική μας τιμή, τὴ ζωὴ καὶ τὴν περιουσία. Γιατὶ ἂν δὲν ἤτανε οἱ πατέρες αὐτῶν τῶν παιδιῶν βρίσκονταν σὲ μεγάλο κίνδυνο τὸ κάθε τι μας πολύτιμο, ἄυλο καὶ ὑλικό. Ἡ τιμὴ τῆς φυλῆς μας καὶ ἡ περιουσία τοῦ λαοῦ μας. Οἱ πατέρες αὐτοὶ ὅμως, ποὺ προσῆλθον ἀμέσως στὴ βιαστικὴ φωνὴ τῆς Πατρίδος, χωρὶς κυριολεκτικὰ νὰ ρίξουν μιὰ ματιὰ πίσω τους, νὰ διευθετήσουν τὰ τῆς οἰκογενείας των, θὰ πολεμοῦν ξένοιαστοι, ὅταν ξέρουν πὼς τὰ παιδιά τους δὲν ἔχουν νὰ πάθουν ἀπὸ τὴν ἀπουσία τους. Ἡ φροντίδα μας γι' αὐτὰ πρέπει νὰ ἀναπτυχθῆ στὸν πιὸ μεγάλο βαθμό.

Ἂς ἀνοίξουμε τὸ σπίτι μας καὶ τὴν καρδιά μας στὰ μικρὰ αὐτὰ πλάσματα καὶ ἂς τὰ κάνουμε μέλη τῆς οἰκογενείας μας, ὡς ὅτου νὰ τελειώση ὁ πόλεμος ποὺ θὰ ἀποκατασταθῆ πάλι ἡ κοινωνικὴ ζωὴ ἤρεμη καὶ δημιουργική, μὲ πιὸ καλὲς μέρες, ὅπως μᾶς ὑποσχέθηκε ὁ καλός μας Ἀρχηγὸς κι' ὅπως πιστεύουμε σ' αὐτή του τὴ διαβεβαίωσι.

Ὅσες ἀπὸ μᾶς μποροῦνε ἂς ἔχουν στὸ τραπέζι τους ἕνα φτωχὸ παιδὶ ἐπιστράτου. Ἕνα πιάτο περισσότερο σᾶς βεβαιῶ πὼς δὲν μᾶς φαίνεται, οὔτε καὶ βαρύνει τὸν προϋπολογισμό μας. Δυὸ κουταλιὲς ἀπὸ κάθε μερίδα φκιάνει τὸ πιάτο τοῦ φτωχοῦ παιδιοῦ. Κανένα ἑλληνικὸ σπίτι δὲν πρέπει νὰ μείνη χωρὶς ἕνα φιλοξενούμενο παιδὶ στὸ τραπέζι. Κι' ὅσες μάλιστα μποροῦν ἂς τὸ κοιμίζουν καὶ στὸ σπίτι τους. Ἂς τὸ φροντίζουν γενικὰ σωματικὰ καὶ ψυχικά.

Ἀγαπημένες μου Φαλαγγίτισσες, σεῖς ποὺ πάντα πρωτοστατήσατε στὸ κάθε καλὸ καὶ ὠφέλιμο, κάνετε τὸ ἔργο σας. Φωτίσετε ὅλους στὸ σπίτι σας ὅτι σήμερα εἶναι ἐπιβεβλημένο σὲ ὅλους μας νὰ κάνουμε θυσίες. Ἀκόμα καὶ νὰ τρῶμε πιὸ λίγο. Καὶ τὴν ἡσυχία μας ἂς θυσιάσουμε γιὰ τὸν κοινὸ σκοπό. Τί ὡραῖο ποὺ εἶναι τὸ συναίσθημα ὅτι ἡμεῖς προσφέραμε ὅ,τι μπορούσαμε γιὰ τὴ Νίκη τῆς ἀγαπημένης μας Πατρίδας, γιὰ τὸ μεγάλωμά της.

Σεῖς οἱ μελλοντικὲς μητεροῦλες, μάθετε ἀπὸ τώρα τὴ δουλειά σας. Πάρετε τὸ μικρὸ φτωχὸ φιλοξενούμενο ὑπὸ τὴν προστασία σας. Ξαπλῶστε τὴν ἰδέα αὐτὴ καὶ θερμάνατε τὶς καρδιὲς μὲ τὴ δική σας φλόγα, ὅπως κάνετε γιὰ κάθε τι ἐθνικό. Ἡ σταυροφορία σας θὰ εἶναι τόσο ἱερή!

Κανένα ἑλληνικὸ σπίτι ἂς μὴ μείνη χωρὶς τὴ χαρὰ τῆς φιλοξενίας ἑνὸς φτωχοῦ παιδιοῦ ἐπιστράτου!

Σ. Καρ.

✶ Ο ΟΒΟΛΟΣ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ ✶

Ὑπάρχουν ἀξίες ποὺ εἶναι πιὸ ἀνώτερες ἀπὸ κτῆμα καὶ ἀπὸ χρῆμα. Ἂν μᾶς ρωτοῦσαν τί θὰ προτιμούσαμε, ξαφνικὰ νὰ χάσουμε ἀπὸ ἀνώτερη ἀνάγκη τὴ ζωή μας ἢ τὴν περιουσία μας, θὰ λέγαμε φυσικὰ ὅλοι μὲ μιὰ φωνή, ὅτι ἡ ζωή μας εἶναι πιὸ πολύτιμη κι' ὅτι μὲ εὐχαρίστησι θὰ δίναμε τὸν πλοῦτο μας καὶ ὅ,τι ἄλλο ἔχουμε γιὰ νὰ σώσουμε τὴ ζωή μας. Ὁ πλοῦτος ξαναγίνεται, ἡ ζωὴ ὅμως ὄχι.

Γιὰ ἕναν ὅμως φυλετικὰ ἀνώτερο ἄνθρωπο καὶ γιὰ μιὰ πολιτιστικὰ ὑψωμένη συνείδησι ὑπάρχει καὶ κάτι ἄλλο πιὸ πολύτιμο ἀπὸ τὴ ζωή. Κι' αὐτὸ εἶναι ἡ τιμὴ τῆς Πατρίδος.

Ἡ ἀξία αὐτὴ ἀποτελεῖ τὸ κορύφωμα τῶν ἀξιῶν τῆς ἀνθρωπίνης ὀντότητος καὶ μόνον ὅταν διατηρῆται ἄσπιλη καὶ ἀμόλυντη νοιώθει τὴν ἐσωτερική του ἀνωτερότητα ὁ ἄνθρωπος. Μόνον τέτοια ἄτομα ἀποτελοῦν τοὺς ἐξαιρετικοὺς λαούς. Δὲν εἶναι σήμερα μεγαλαυχία καὶ μεγαλορρημοσύνη, ἂν ποῦμε πὼς ὁ ἑλληνικὸς λαὸς εἶναι ἕνας ἀνώτερος, ἕνας ἐκλεκτὸς λαός. Πρὶν ἀπὸ τὴν 28 Ὀκτωβρίου ἴσως νὰ μὴ μᾶς πίστευαν οἱ ξένοι ὅταν λέγαμε κάτι παρόμοιο γιὰ τὴν ἀνώτερη πάστα τῆς φυλῆς μας. Τώρα ὅμως, ἐνῷ στὰ χείλη μας ἐσίγασαν τὰ ἐπαινετικὰ λόγια γιὰ τὸ λαό μας, μιλοῦν οἱ πράξεις μὲ μιὰ στεντορεία φωνὴ ποὺ βοᾷ καὶ ἀκούγεται ὡς τοῦ κόσμου τὰ πέρατα. Πράξεις ποὺ χρυσοῦς θρύλους θὰ γράψουν γιὰ τὶς κατόπιν γενεὲς τῆς Ἑλλάδος. Πράξεις ποὺ θὰ χρησιμεύσουν νὰ κεντρίζουν καὶ νὰ προκαλοῦν τὴν μίμησι ἄλλων λαῶν, τὴ μίμησι τῆς ἑλληνικῆς περηφάνειας, τοῦ ἑλληνικοῦ θάρρους, τοῦ ἑλληνικοῦ ἡρωϊσμοῦ. Μὰ καὶ κάτι ἄλλο μιλᾷ σήμερα ἔντονα καὶ δυνατὰ μέσα ἀπὸ τὴν ψυχὴ τοῦ λαοῦ μας. Ἡ αὐτοθυσία! Σὰν σὲ συναγερμὸ σηκώθηκε τὸ σύνολο στὴν ἔκκλησι τοῦ Ἀρχηγοῦ του. Κανεὶς νὰ μὴ μείνη πίσω. Σὰν νὰ πρόκειται νὰ μείνη ἔξω ἀπὸ τὶς λαμπερὲς πόλεις τοῦ Παραδείσου. Νὰ προσφέρη, νὰ δώση καὶ πάλι νὰ δώση! Νὰ ρίξη στὸν ἀγῶνα, τὸν ὑπὲρ τῆς ἐθνικῆς τιμῆς, τὴν ψυχή του, τὴ ζωή του, τὸ αἷμά του, τὸν πλοῦτο του, τὴν ἐργασία του, τὴν καλοπέρασί του, τὸ μπόλικο ψωμὶ τῶν παιδιῶν του, τὸν ὀβολό του.

Μιλῶντας στὸ ραδιόφωνο τὶς προάλλες ὁ ὑπουργὸς τῆς Ἐθνικῆς Προνοίας κ. Ἠλίας Κριμπᾶς σ' ἕναν σύντομο μὰ περιεκτικὸ λόγο ἐτόνισε αὐτὴ τὴ θρυλικὴ ἑλληνικὴ προσφορὰ τῶν ὅλων γιὰ τὴν ἀνώτατη αὐτὴ ἀξία, ποὺ ἀναφέραμε, γιὰ τὴν τιμὴ τῆς Πατρίδος. Εἶπε πολὺ χαρακτηριστικὰ στὴν ὁμιλία του: «Ὁ ὀβολὸς τῆς χήρας τοῦ Εὐαγγελίου ἔγινε σήμερον ἑλληνικὴ πραγματικότης». Ἀλήθεια, πόσα σύμβολα καὶ πόσες παραβολές, πόσα ἀδύνατα καὶ πόσα παραμυθένια δὲν ἔγιναν σήμερα ἑλληνικὲς πραγματικότητες! Ἡ ἑλληνικὴ φυλὴ γράφει σήμερα μιὰ νέα της ἱστορία μ' ἕνα κοντύλι τόσο γερὸ καὶ τόσο ἀτσαλένιο, ποὺ οὔτε χρόνοι, οὔτε ἄνθρωποι θὰ μπορέσουν νὰ τὸ τσακίσουν. Ἱστορία ποὺ κεφάλαιά της ὑπέροχα θὰ εἶναι ὄχι μόνον οἱ ἡρωϊσμοὶ καὶ τ' ἀνδραγαθήματα, ἀλλὰ τὰ ὕψη καὶ οἱ ἀνωτερότητες ὁλόκληρες τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς σ' ὅλες τὶς γωνιὲς τοῦ κόσμου, ὁλόκληρης τῆς ἑλληνικῆς ψυχῆς ποὺ ντύθηκε τὴ λαμπρὴ πορφύρα ὅλων της τῶν ἐνδόξων παρελθόντων γιὰ νὰ βαδίση ἐπιβλητικὴ καὶ φωτοβόλα πρὸς τὸ Μεγάλον της Μέλλον. Γι' αὐτὸ τὸ Μέλλον δουλεύουμε ὅλοι σήμερα — χαρὰ σ' ἐμᾶς! — ἀπὸ τὸν ἀνώτατο τοῦ Ἔθνους μας Ἀρχηγὸ ὡς τὸν ἐλάχιστο τοῦ λαοῦ μας σύντροφο μὲ μιὰ πίστι καὶ μ' ἕνα πεῖσμα ἄγνωστο καὶ σὲ μᾶς τοὺς ἴδιους ὡς τὰ τώρα.

«Ὁ ὀβολὸς τῆς χήρας τοῦ Εὐαγγελίου ἔγινε σήμερα ἑλληνικὴ πραγματικότης!». Γι' αὐτὸ κάθε ἐλάχιστη μας προσφορὰ εἶναι ἕνα ψηφὶ στὸ μεγάλο μωσαϊκό, ποὺ λέγεται σήμερα ἑλληνικὴ Πατρίδα, ἑλληνικὴ Τιμή.

Σ. Κ.

Τῶν κοριτσιῶν

✳ K. Y. A. M. ✳

"Οπως όλες οἱ ὑπηρεσίες, ποὺ ξεπετάχτηκαν τώρα τελευταῖα, μετὰ τὴν 28 'Οκτωβρίου, δηλ. μετὰ τὴν κήρυξι τοῦ πολέμου, ἔτσι βλάστησε καὶ ἡ Κεντρικὴ 'Υπηρεσία 'Αλληλεγγύης Μετώπου, ἁρματωμένη μὲ ἐνθουσιασμὸ καὶ αὐτοθυσία, ὅπως ὅλα τὰ γραφεῖα καὶ τὰ τμήματα ποὺ δημιουργήθηκαν τώρα ποὺ ἡ χώρα μας βρίσκεται σὲ ἐμπόλεμο κατάστασι ἀπὸ τὴν 'Εθνικὴ 'Οργάνωσι Νεολαίας. Θαρρεῖ κανεὶς ὅτι ὅ,τι καταπιαστῇ ἡ ἑλληνικὴ νεότητα κάτω ἀπὸ τὴ ζωογόνο πνοὴ τοῦ 'Αρχηγοῦ της προοδεύει κι' αὐξάνει σὰν νὰ ἔχῃ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. "Εφτασε μιὰ ὀλιγόλογη ἔκκλησί Του γιὰ νὰ φέρῃ τὰ μεγάλα ἀποτελέσματα. «'Ενισχύσατε μὲ ὅ,τι ἔχετε τὴν μεγάλην αὐτὴν προσπάθειαν καὶ μὲ ὅλες σας τὶς δυνάμεις!». "Ετσι εἶπε ἁπλᾶ καὶ λακωνικὰ καὶ μέσα σὲ 5 μέρες μαζεύτηκαν ὄχι χιλιάδες, οὔτε μυριάδες, ἀλλὰ ἑκατομμύρια. Καὶ μάλιστα ἐνῷ συγχρόνως ἐγίνοντο τόσοι ἄλλοι ἔρανοι καὶ τόσες ἄλλες προσφορές. Δέκα μέρες μετὰ τὴν κήρυξι τοῦ πολέμου ἐστάλησαν κιόλας στοὺς ἥρωές μας ἐκεῖ ἀπάνω χιλιάδες κουβέρτες, πουλόβερ, κάλτσες, γάντια, τσιγάρα, κασκόλ, κάπες, σοκολάτες, τσιγάρα, μπισκότα, σῦκα, κουλούρια κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα ὠφέλιμα πράγματα.

Δὲν εἶναι λοιπὸν ἐκπληκτικὸ ὅτι μὲ μιὰ ἀπόφασι τοῦ 'Υπουργοῦ τῆς 'Εθνικῆς Προνοίας καὶ μὲ τὴν ἔγκρισι τοῦ 'Αρχηγοῦ ὡρίστηκε ὡς ἐκτελεστικὸν ὄργανον τῆς Μεγάλης 'Επιτροπῆς Κοινωνικοῦ 'Εράνου ἀκόμα καὶ γιὰ τὴ διάθεσι τοῦ προϊόντος τοῦ ἐράνου αὐτοῦ ἀπὸ τὸ 'Υπουργεῖον 'Εθνικῆς Προνοίας καὶ γιατὶ ἀκόμα μὲ τὴν Περιφ. 'Υπηρ. 'Αλληλεγ. Μετ. τάχθηκε ἐπόπτρια τῶν «Σπιτιῶν τοῦ Στρατιώτη». 'Η Νεολαία σήμερα γεμίζει μὲ τὸ ἀλληλέγγυο καὶ ἑνωτικὸ πνεῦμά της ὁλόκληρη τὴν 'Ελλάδα. Εἶναι εὐτυχισμένη γιατὶ βρέθηκε στὴν ἐξαιρετικὴ αὐτὴ ἐποχὴ καὶ γιατὶ τάχθηκε ἐκτελεστὴς τῶν μεγάλων σκοπῶν τοῦ 'Αρχηγοῦ της.

Τὸ παληό μας φόρεμα

Τί σημασία ἔχει πὼς ἐφέτος δὲν εἴμαστε σὲ θέσι ν' ἀγοράσουμε νέο φόρεμα. Μποροῦμε τὸ παληὸ νὰ τὸ κάνουμε καινούργιο. "Ετσι ἀπαντῶ σ' ἕνα νέο κορίτσι ποὺ μοῦ ἔδειχνε προχθὲς τὸ περσινό του φόρεμα. 'Εφέτος βέβαια ὅλες μας θὰ κάνουμε τὸ ἴδιο, γιατὶ θέλουμε καὶ μεῖς τὶς οἰκονομίες μας νὰ τὶς μεταβάλουμε σὲ ζεστὰ μάλλινα γιὰ τοὺς στρατιῶτες μας.

Α' Σχέδιο.

Τὰ μεγάλα κουμπιὰ θὰ φύγουν. Τὸ ἄνοιγμα θὰ γαζωθῇ καὶ κάτω θὰ μπῇ μιὰ πρόσθετη κουφόμπλετα ἀπὸ τὸ ὕφασμα ποὺ εἶχε τὸ διπλωμένο πρὶν φόρεμα. Τρία νόστιμα κουμπιὰ θὰ στολίσουν τὸ κορσάζ. Μικρὲς τσέπες καὶ γιακᾶς ἀπὸ πικέ. Μανίκια μακρυὰ ἢ κοντά, ὅπως σᾶς ἀρέσει.

Β' Σχέδιο.

Μπορεῖ νὰ μπῇ ἀντὶς γιακᾶ ἕνα γαρνίρισμα ἀπὸ χρωματιστὸ μεταξωτὸ μὲ ὑψηλὸ γιακᾶ. Τὸ ἴδιο καὶ τὰ τσεπάκια. Τὰ μανίκια καθὼς βλέπετε μποροῦν νὰ γίνουν καὶ μακρυὰ καὶ κοντά. "Εχει τότε ἕνα νόστιμο ρούσσικο στίλ.

★ Στὸ φτερούγισμα τῆς δόξας ★

Χαρούμενο, φτερωμένο, πλημμυρισμένο ἀπὸ τὴν λεβεντιὰ τῆς 'Ελληνικῆς φυλῆς, μᾶς ἦρθε τὸ μήνυμα, πάνω στ' ἀραχνένια φτερὰ τῆς 'Ελληνικῆς Δόξης, πετώντας ἀπὸ τὶς θρυλικὲς βουνοκορφὲς τῆς Πίνδου. Γλυκά, ὁλόγλυκα, ἀντήχησαν στὸν μυρωμένο ἀέρα οἱ καμπάνες. Κάθε τους χτύπος καὶ ἕνας παλμός, κάθε τους βούισμα καὶ μιὰ λαχτάρα. Θριαμβευτικὰ ξετυλίγεται ἡ 'Ελληνικὴ Σημαία—ἡ 'Ελληνικὴ Ψυχὴ—γιὰ νὰ κυματίσῃ εὐτυχισμένη κι' ἱερή, ὅπως πάντα, στὸν καταγάλανο οὐρανό. Στὸ κάθε της λίκνισμα ξεπηδάει κι' ἀπὸ ἕνας ὕμνος, ὕμνος ποὺ ζωντανεύει τὶς θυσίες ποὺ γίνονται κάπου μακριά, σὲ αἱματοβαμμένες ραχοῦλες καὶ φέρνει στὶς εὐγενικὲς ψυχὲς τὸ μοσχοβόλημα τῆς Δάφνης ποὺ ξανανθίζει ἐκεῖ ψηλά. Ξαναζοῦν οἱ ἥρωες, ζωντανεύουν οἱ θυσίες, ἡ δάφνη ξαναβλαστάνει καὶ γιγαντώνεται πλάϊ στὴν ἐληά. Τὸ 21 ζωντανεύει, ξαναζῇ τὸ παρελθόν. Ζοῦμε σὲ ὄραμα. Μὰ ὅταν ἡ καρδιὰ μιλᾶ τὰ ὁράματα γίνονται πραγματικότης, ποὺ τὴν ζοῦμε, τὴν νοιώθουμε, τὴν δημιουργοῦμε.

Μιὰ μάνα πηγαίνει γονατιστὴ στὴν «Παναγία τὴν 'Υπαπαντὴ» νὰ προσκυνήσῃ τὴ χάρι της ποὺ ἅπλωσε τὴν ποδιά της καὶ μάζευε τὶς σφαῖρες τῶν ἐχθρῶν, χαρίζοντας τὴ νίκη στὰ παιδιὰ τῆς χώρας ποὺ τὴ δόξασε. Τέτοια εἶναι ἡ πίστι τῆς 'Ελληνικῆς φυλῆς στὴν Παρθένο Μητέρα τοῦ Θεοῦ — τὴν Παλλάδα 'Αθηνᾶ, ντυμένη μὲ τῆς νέας θρησκείας τὰ πέπλα. Οἱ ἐκκλησίες της εἶναι ὁ Παρθενών. 'Αργότερα, σὰν περάσουν χρόνια καὶ χρόνια, ὁ θρῦλος θὲ νὰ περιβάλῃ τὴ σημερινὴ πίστι μὲ τὸ ἀχνό του λυκαυγὲς μὲ τὰ χρυσᾶ ἀστέρια καὶ τὰ πυκνὰ σκοτάδια, καὶ τὸ γονατιστὸ προσκύνημα θὰ γίνῃ δημοτικὸ τραγοῦδι ποὺ θὰ μαγεύῃ τὶς 'Ελληνικὲς ψυχές. Καὶ κάποιες καρδιὲς θὰ εὐλογήσουν τὴ μάνα τοῦ σημερινοῦ πολεμιστῆ ποὺ μὲ τὴν πίστι της στὴ νίκη ἐθέριεψε στὴν καρδιὰ τοῦ ἥρωα τὴν ὁρμὴ τοῦ πολέμου.

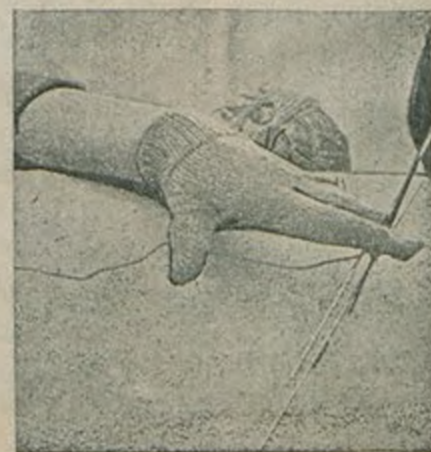
Χαρούμενα παιδιά, παιδιὰ τῆς δημιουργίας τοῦ 36 πηδῶντας μὲ γέλια καὶ ξεφωνητὰ γεμᾶτα ἀγαλλίασι, διαλαλοῦν τὸ πάρσιμο τῆς Κορυτσᾶς καὶ προχωροῦν νὰ σχηματίσουν τὶς Φάλαγγες τῶν νέων Μακεδόνων, ποὺ θὰ δοξάσουν μιὰ μέρα τὴν 'Ελλάδα, τὴν 'Ελλάδα τῆς Αὐγουστιανῆς δημιουργίας. 'Η νίκη τῆς ἡρωϊκῆς φουστανέλλας καὶ τοῦ ἀεροπόρου ποὺ φτερούγισε καὶ πάλι μαζὶ μὲ τὴ γαλανόλευκη στὴν Κορυτσὰ γίνεται γι' αὐτὲς τὶς καρδοῦλες θρῦλος, ὄνειρο ποὺ τὸ βλέπουν μὲ τὰ μάτια τῆς ψυχῆς τους, τὸ θαυμάζουν, τὸ ζηλεύουν. Τὰ πρόσωπά τους τὰ τόσο γελαστὰ μαρτυροῦν καὶ μιὰ κρυφὴ ἐλπίδα κρυμμένη κάτω ἀπὸ τὸ χαμογέλιο. Μόνα τους ὁρκίζονται μέσα τους τὸν πολύτιμον παιδικὸν ὅρκον, νὰ μὴν ἀφήσουν ποτὲ ξένο κατακτητὴ νὰ πατήσῃ τὰ αἱματόβρεχτα χώματα τῆς Νέας 'Ελλάδος καὶ νὰ θυσιασθοῦν εὐπρόσδεκτο θυμίαμα στὸν βωμὸ τῆς Πατρίδος τὸν στεριωμένον σ' αἵματα κι' ὀστᾶ. Εἰλικρινὴς παιδικὴ προσφορὰ στὴν θυσία τῶν ἡρώων μας. Τὴν νοιώθουν τὴ νίκη, γιατὶ ἡ νίκη εἶναι καὶ δική τους, γι' αὐτὸ εἶναι περήφανα, ἐνθουσιασμένα, σοβαρά.

ΑΣΗΜΗΝΑ ΔΕΔΟΥΣΗ

★ Γάντια γιὰ τοὺς στρατιῶτες μας ★

Βαρὺς ἄρχισε ὁ χειμῶνας καὶ μέσα στὶς πόλεις. Φαντασθῆτε λοιπὸν πόσο τσουχτερὸ θὰ εἶναι τὸ κρύο ἐκεῖ ἐπάνω στὰ βουνὰ τῆς 'Αλβανίας! "Αν τὰ δικά μας τὰ χέρια ξυλιάζουν, σκεφθῆτε τὰ χέρια τῶν παιδιῶν καὶ ἀδελφῶν μας ποὺ πολεμοῦν ἐκεῖ ἐπάνω. Τὰ χέρια αὐτὰ ποὺ ἀγωνίζονται γιὰ τὴ νίκη πρέπει νὰ εἶναι ζεστά, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ κρατοῦν καλὰ τὴν θρυλικὴ ἑλληνικὴ ξιφολόγχη ποὺ ἐκτοπίζει καὶ ἀτονεῖ τὸν ἐχθρό. Γι' αὐτὸ ἀνάμεσα στὰ ἄλλα μάλλινα ποὺ ἑτοιμάζετε, βιασθῆτε νὰ πλέξετε καὶ μερικὰ ζευγάρια γάντια.

"Ενα ἀπὸ τὰ διάφορα εἴδη σᾶς δίνουμε γιὰ πρότυπα. Πολλῶν εἰδῶν γάντια ὑπάρχουν. Μὲ δάχτυλα, σὰν ποὺ δείχνει ἡ εἰκόνα μας, μὲ μισὰ δάχτυλα, γιὰ νὰ μποροῦν λέει νὰ καπνίζουν εὔκολα τὰ παλληκάρια μας.

Καὶ χωρὶς δάχτυλα, μόνο μὲ ἀντίχειρα, ὅπως ἦτανε πρὶν ἀπὸ 25 χρόνια τὰ γάντια τῶν κυριῶν. 'Υπάρχουν καὶ ἄλλα, σὰν ἐκεῖνα ποὺ φοροῦν οἱ χιονοδρόμοι, μονοκόμματα πάνω πλεγμένα.

Σεῖς κάνετε ὅ,τι εἴδους θέλετε. Φροντίσετε μόνο νὰ ἔχουν μεγάλο λάστιχο, νὰ εἶναι δηλ. μακρυὰ γιὰ νὰ παίρνουν μέσα τὸ μανίκι τοῦ ἀμπέχονου. Τότε προφυλάσσεται καλὰ ὁ πολεμιστής μας ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὸν ἀγέρα.

Στὴν ἐξήγησι αὐτὴ ποὺ σᾶς παραθέτουμε προσθέσατε παντοῦ 6 - 8 πόντους, γιὰ νὰ γίνῃ τὸ γάντι εὐρύχωρο. Σεῖς σὰν ἔξυπνα κορίτσια βέβαια δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μείνετε κολλημένες στὸ σχέδιο. Αὐτὸ εἶναι μόνο μιὰ μικρὴ ὑπόδειξι.

ὁ κῆπος τῶν

Ἡ Νίκη θἆναι δική μας

Τώρα καὶ λίγες μέρες εἶμαι κι' ἐγὼ ἐπιστρατευμένος! Βέβαια δὲν εἶμαι τόσο μεγάλος ποὺ νὰ φορέσω τὴ στολὴ τοῦ στρατιώτη καὶ νὰ πάω κεῖ πάνω ποὺ ὁ στρατός μας στερεώνει τὰ νέα τρόπαια τῶν Ἑλληνικῶν Θριάμβων, μὰ ἔτσι μὲ τὴ στολὴ τοῦ Σκαπανέως ἐκτελῶ τὴν ειδικὴ ὑπηρεσία ποὺ ὁ Ὑποτομέας μοῦ ἀνέθεσε. Εἶμαι λοιπὸν ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς μικρᾶς περιπόλου ἀπὸ Σκαπανάκια καὶ κάθε βράδυ περιπολοῦμε στὴν συνοικία τοῦ Τομέα μας καὶ ἐπιβλέπουμε τὸ σβήσιμο τῶν φώτων τῶν σπιτιῶν καὶ τῶν καταστημάτων.

Χθὲς βράδυ, καθὼς περνούσαμε κάποιο μικρὸ δρομάκο, εἴδαμε νὰ φωτίζεται ἕνα παράθυρο καὶ δὲν ἦταν καθόλου καλυμμένα τὰ τζάμια του, οὔτε μὲ χαρτὶ οὔτε μὲ πανί. Ἐχτυπήσαμε μιὰ μικρὴ πορτούλα καὶ μᾶς ἄνοιξε μιὰ γρηὰ μὲ κάτασπρα μαλλιά, κυρτωμένη ἀπὸ τὰ χρόνια, ποὺ κρατοῦσε στὰ χέρια της ἕνα πλεκτό. Μέσα στὸ δωμάτιο εἴδαμε ἕνα φτωχὸ κρεββα-

τάκι, ἕνα παληὸ τραπέζι καὶ μιὰ καρέκλα—μιὰ λάμπα πετρελαίου ἐφώτιζε τὸ δωμάτιο.

—Τί θέλετε παιδιά; μᾶς ρώτησε.

—Κυροῦλα, τῆς εἶπα, νὰ σκεπάσετε τὸ παράθυρο γιατὶ φαίνεται τὸ φῶς καὶ ξέρεις τί ἐπικίνδυνο πρᾶγμα εἶναι ἕνα φωτισμένο παράθυρο αὐτὴ τὴν ἐποχή.

—Πλέκω ἕνα πουλόβερ γιὰ τὸ στρατό μας καὶ πρέπει νὰ τὸ τελειώσω. Λίγο ἔχω ἀκόμη καὶ θὰ σβήσω τὸ φῶς. Πέφτω ἐνωρίς. Εἶμαι πολὺ γρηὰ καὶ δὲν μπορῶ νὰ κάμω ἄλλο γιὰ τὰ παιδιά μας, ποὺ πολεμοῦν: μόνάχα νὰ δώσω ἕνα πλεχτό.

—Καὶ γιατὶ δὲν βάζεις λίγο χαρτὶ στὸ παράθυρο; ρώτησα.

—Εἶμαι τόσο φτωχή, μοῦ εἶπε, ποὺ δὲν ἔχω οὔτε χαρτὶ νὰ ἀγοράσω.

Ἐτρέξαμε ὅλοι τότε, πήραμε χαρτὶ καὶ σκεπάσαμε τὸ παράθυρο τῆς γρηούλας, μὰ καὶ μαζὶ ἐσκεπτόμαστε:

Ὅταν ὅλοι δουλεύουμε σὰν τὴ γρηὰ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ἀμφιβάλλη πὼς ἡ Νίκη θἆναι δική μας.

Ο ΜΕΓΑΛΟΣ ΣΚΑΠΑΝΕΑΣ

Γράμματα Σκαπανέων

«Νεολαία» μας,

Τὸ ξέραμε μεῖς πὼς τὸ καλό μας καράβι, τὴν «Ἔλλη», τὸ τορπίλλισαν οἱ φοβιτσιάρηδες οἱ Ἰταλοί. Καὶ τὸ σιγολέγαμε μεταξύ μας τὰ παιδιά. Ποιὸς ἄλλος μποροῦσε νὰ κάνῃ τέτοιο κακὸ πρᾶμα; Νὰ χτυπήσῃ δηλαδὴ στὰ κρυφὰ ἕνα σημαιοστολισμένο καράβι; Μονάχα οἱ μακαρονάδες! Μὰ ἦρθε ἡ σειρά τους! Καὶ πῶς μποροῦσε νὰ μὴν ἔλθῃ; Ἔτσι θ' ἄφινε ἡ Παναγιὰ ἡ Δέσποινα ἀτιμώρητους ἐκείνους ποὺ τόλμησαν νὰ χαλάσουν τὴν ἑορτή της' καὶ τὸ πιὸ σπουδαῖο νὰ χτυπήσουν ἕνα καράβι, ποὺ τίποτα δὲν τοὺς ἔκαμε; «Νεολαία» μας, ἐμεῖς οἱ δυὸ εἴμαστε ἕτοιμοι νὰ κάνουμε ὅ,τι μᾶς διατάξουν οἱ ἀνώτεροί μας. Ἀκόμη νὰ πέσωμε καὶ στὴ φωτιὰ γιὰ τὴ γλυκειά μας Πατρίδα. Τὸ πιὸ μικρὸ ἀδελφάκι μας, ὁ Χρηστάκης, δὲν μπορεῖ νὰ κάνῃ τίποτ' ἄλλο — εἶναι 6 χρονῶν — παρὰ μονάχα νὰ μὴ φοβᾶται σὰν ἔρχονται τ' ἀεροπλάνα. Λυπούμεθα πολύ, «Νεολαία», ποὺ εἴμαστε ὀρφανὰ ἀπὸ πατέρα καὶ δὲν μποροῦμε κι' ἐμεῖς νὰ λέμε μὲ περηφάνεια, σὰν τόσα ἄλλα παιδιὰ τῆς Ε. Ο. Ν.: «Ὁ μπαμπᾶς μας πολεμᾶ στὸ μέτωπο τοὺς Ἰταλούς».

Πειραιεὺς 1-12-40.

Σὲ φιλοῦμε

Πέτρος καὶ Ἀσπασία Νικολαΐδου

Σκαπανάκια

Ὁ κὺρ Μπούλης ἦταν ἕνας ξακουστὸς ἀστυνομικὸς σκύλος. Τὴν εἰκόνα του μὲ τὴν παλληκαρίσια καὶ περήφανη μούρη του, τὴν εἴχανε βγάλει σὲ χιλιάδες ἀντίτυπα τὰ μεγαλείτερα ἐκδοτικὰ καταστήματα ὅλου τοῦ κόσμου.

Τὴ στιγμὴ ποὺ ἀρχίζει ἡ διηγησί μας ἦτανε ξαπλωμένος μὲ τεμπελιὰ σὲ μιὰ πολυθρόνα μὲ τὰ πόδια ἀπάνω. Κάπνιζε κι' ἕνα ποῦρο τῆς Ἀβάνας. Μὲ τὴν ἄκρη τοῦ ματιοῦ του παρακολουθοῦσε τὰ ἰδιότροπα δακτυλίδια τοῦ καπνοῦ ποὺ ἀνεβαίνανε στὸν ἀέρα. Βέβαια κάποιο καινούργιο κόλπο θὰ μελετοῦσε ὁ κὺρ Μπούλης πάλι ὕστερα ἀπὸ χίλια σπουδαῖα κατορθώματά του, ποὺ τὸν εἴχανε κάνει περίφημο σ' ὅλο τὸν κόσμο κι' εἶχε γι' αὐτὰ ὀνομαστῆ — καὶ μὲ τὸ δίκιο του—ὁ Σερλὸκ-Χόλμς τῶν τετραπόδων.

Ἦταν ἡ ὥρα 9, λεπτὰ 23 δευτερόλεπτα 5 καὶ 2/3 καὶ ὁ κὺρ Μπούλης ἄναβε τὸ τρίτο ποῦρο. Ἕνας ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες του, μιὰ μαϊμοῦ ἀπὸ τὶς πιὸ μικροκαμωμένες, μπῆκε μέσα χωρὶς νὰ πῇ λέξι καὶ τοῦ παρουσίασε ἀπάνω σ' ἕνα δίσκο τρία μπιλιέττα.

Μιὰ ἐπιτροπὴ ἀπὸ ἄρχοντους ἦρθε ἀπὸ τὴ Γουρουνούπολι κι' ἤθελε νὰ τὸν δῇ καὶ νὰ τοῦ μιλήσῃ γιὰ μιὰ πολὺ σπουδαία καὶ πολὺ βιαστικὴ ὑπόθεσι. Καὶ νά, ὕστερα ἀπὸ λίγο παρουσιάστηκαν τρεῖς κύριοι' κάνανε βαθειὲς ὑποκλίσεις ἴσαμε τὴ γῆ καὶ προχωρήσανε πρὸς τὴν πολυθρόνα, ὅπου καθότανε ὁ κὺρ Μπούλης.

Ἤτανε κάτι καλοθρεμμένοι χοῖροι, μὲ διπλὲς καὶ τριπλὲς ἁλυσίδες ρολογιῶν κρεμασμένες ἀπάνω στὰ γελέκα τους, φίνες ἁλυσίδες ἀπὸ χρυσάφι 24 καρατιῶν.

Μεγάλα ἀστραφτερὰ διαμάντια στολίζανε τὶς γραβάτες τους.

Ὁ Πρόεδρος τῆς ἐπιτροπῆς ἔβγαλε ἀπὸ τὴν τσέπη του τὸ πορτοφόλι του, ποὺ ἤτανε κι' αὐτὸ στολισμένο μὲ διαμάντια καὶ εἶπε.

—Νὰ ἑκατὸ χιλιάρικα. Εἶναι δικά σας κὺρ Μπούλη, ἂν λάβετε τὴν καλωσύνη καὶ μοῦ δώσετε τὴν ἄδεια νὰ σᾶς ποῦμε μιὰ λέξι.

Ὅταν ὁ κὺρ Μπούλης ἄκουσε αὐτὴ τὴν προσφορά, εἶδε ἀμέσως τὰ ρουθούνια του ποὺ σταμάτησαν νὰ καπνίζουν σὰ φουγάρα κι' οὔτε ἕνα νεῦρο πιὰ τοῦ προσώπου του δὲν κουνήθηκε. Χωρὶς ν' ἀνοίξῃ τὸ στόμα του ἔγνεψε μὲ τὸ χέρι του στὸν κύριο Πρόεδρο τῆς Ἐπιτροπῆς, σὰ νὰ τοῦ ἔλεγε πὼς ἦταν ὅλος αὐτιά.

Ὁ Πρόεδρος ξερόβηξε, ἄναψε μὲ σοβαρότητα τὴν πίπα του καὶ εἶπε.

—Σᾶς πληροφορῶ, κύριε, πὼς κάθε χειμῶνα ὁ νομάρχης μας στὴ Γουρουνούπολι, ἀνοιχτόκαρδος καὶ πολὺ ἄξιος διοικητικὸς ὑπάλληλος, καθὼς καὶ ἡ κυρία του, χαριτωμένη πολὺ καὶ ἀπὸ παλιὰ ἀριστοκρατικὴ οἰκογένεια, συνηθίζουν καὶ δίνουν στὶς πλατειὲς σάλες τῆς Νομαρχίες διαλεχτὲς καὶ περίεργες νυχτερινὲς γιορτές. Τοῦτο τὸ χειμῶνα εἴχαμε χοροὺς καὶ ξεφαντώματα τὸ ἕνα πάνω στ' ἄλλο. Ὁ χορὸς τῶν μασκαρεμένων ὅμως ποὺ δόθηκε (ἐδῶ ὁ κύριος Πρόεδρος κοίταξε τὸ ρολόϊ του) πρὶν ἀπὸ 11 μέρες, 2 ὧρες, 3 λεπτὰ καὶ 59 δευτερόλεπτα ἦταν ὁ περιφημότερος ἀπ' ὅλους. Γιὰ πολὺν καιρὸ ὅλη ἡ Γουρουνούπολι δὲ μιλοῦσε γιὰ τίποτα ἄλλο παρὰ γι' αὐτὴ τὴ μοναδικὴ διασκέδασι. Ποιὸς μποροῦσε νὰ πιστέψῃ πὼς τόση πί-

Σκαπανέων μας

ΞΑΝΑΝΘΙΖΟΥΝ ΟΙ ΔΑΦΝΕΣ

Τῆς δάφνης ξανανθίσαν τὰ κλωνάρια
Ἀπάνω στῆς Ἠπείρου τὶς πλαγιὲς
Τὰ νέα γιὰ νὰ στολίσουν παλληκάρια,
Ποὺ ἀπ' ὅλες τῆς Ἑλλάδος τὶς μεριὲς
Τραβοῦν μ' ὁρμή, μὲ θάρρος καὶ μ' ἐλπίδα
Γιὰ νὰ δοξάσουν τὴ γλυκειὰ Πατρίδα.

Ὁ βάρβαρος ἐχθρὸς τώρα ἂς τὸ μάθη
Κι' ἂς φύγη ντροπιασμένος, ταπεινός!
Ἡ δάφνη στὴν Ἑλλάδα δὲν ξεράθη,
Τῆς Λευτεριᾶς δὲ σβύστη ὁ Αὐγερινός.
Κρατεῖ ἡ Ἑλλάδα κλῶνο ἐλιᾶς, μὰ ξέρει
Νὰ σπέρνη κεραυνοὺς μὲ τ' ἄλλο χέρι.

Σπ. Παναγιωτόπουλος

ΕΞΥΠΝΑ ΚΑΙ ΚΟΥΤΑ

Ὁ νεοσύλλεκτος στὸν λοχία

— Μὲ συγχωρεῖς κὺρ-λοχία νὰ σὲ ρωτήσω κάτι: Ἂν εἶμαι φρουρὸς καὶ πιάση φωτιὰ ὁ στρατῶνας, τί πρέπει νὰ κάνω;
— Νὰ φωνάξης: «Παύσατε πῦρ!».

Ἡ καϋμένη ἡ ψιψίνα

Ἡ γιαγιά: Λιλίκα, βγάλε παιδί μου τὴν γάτα ἀπὸ τὴν κάμαρα! Δὲν μπορῶ πιὰ νὰ τὴν ἀκούω νὰ νιαουρίζη!
Λιλίκα: Μά, γιαγιά μου, ἀφοῦ ἔχεις καθήσει ἐπάνω στὴ γάτα, πῶς νὰ μὴ νιαουρίζη ἡ καϋμένη!

Ἀφοῦ ἦταν καθαρή;

— Τί βρωμισιὲς εἶναι αὐτὲς ποὺ κάνεις, Γιαννάκη; Γιατί γλύφεις τὴν τοῦρτα;
— Μὴ στενοχωριέσαι μαμά, εἶναι καθαρὴ ἡ γλῶσσα μου. Δὲν ἄκουσες ποὺ τὸ εἶπε ὁ γιατρὸς τὸ πρωί;

Ὁ μικρὸς Σκαπανεὺς Γεώργιος Δ. Μυλωνᾶς

κρα θ' ἀκολουθοῦσε ὕστερα ἀπὸ τόση χαρά!

Ἀπάνω στὴ διήγησί του μὲ τὸ πῶς ἔγινε τὸ ἕνα καὶ πῶς τὸ ἄλλο, ὁ κύριος Πρόεδρος τῆς Ἐπιτροπῆς ἄφησε τὴν πίπα του νὰ σβήση. Ἄδειασε λοιπὸν μὲ τρόπο τὴ στάχτη, τὴν ἄναψε πάλι καί, χαμένος μέσα σ' ἕνα σύννεφο ἀπὸ καπνό, ἐξακολούθησε.

Ὅλη ἡ κρέμα ἀπὸ τὴν ἀριστοκρατία τῆς Γουρουνούπολης, ὅλες τέλος οἱ ἐπισημότητες ἀπὸ τὰ ζῶα ποὺ ἔχουνε τέσσερα πόδια ἢ τέσσερα χέρια ἢ λειρὶ κλπ. ἔτρεξαν νὰ πᾶνε ἕνας ἕνας ἢ πολλοὶ μαζὶ ὕστερα ἀπὸ τὸ σχετικὸ κολακευτικὸ κάλεσμα ποὺ τοὺς εἶχε κάνει ὁ Νομάρχης.

Στὴν πόρτα καθὼς ἔμπαινε κανεὶς στὶς σάλλες ποὺ τὶς εἴχανε κάνει σωστοὺς μαγικοὺς κήπους δεχότανε τοὺς καλεσμένους ὁ κ. Νομάρχης καὶ ἡ κυρὰ Νομάρχαινα καὶ οἱ χαριτωμένες μαϊμοῦδες, οἱ κόρες της, ὅλο νιάτα καὶ νοστιμάδα.

Τὰ ἠλεκτρικὰ ἔχυναν τὸ λαμπρὸ φῶς τους ἀπάνω στὰ χρυσοκέντητα μεταξωτὰ ντόμινα καὶ δὲν μποροῦσες νὰ πῆς ποιὸ ἦταν τὸ πιὸ πλούσιο καὶ χαριτωμένο. Μὲ λίγα λόγια ἦταν τρέλλα ἡ γιορτή. Μιὰ τσιγκάνικη ὀρχήστρα μεθοῦσε ὅλο κεῖνο τὸν κόσμο τῶν μασκαράδων μὲ τὴ γλυκειὰ μουσική της.

Κατὰ τὰ μεσάνυχτα ὁ κόσμος μαζεύτηκε στὸν πλούσιο μπουφὲ... μὰ εἶχαν τέτοια ὄρεξι ποὺ ὕστερα ἀπὸ λίγο δὲν ἀπόμεινε τίποτα. Τί κέφι, τί ἀστεῖα, τί τραγούδια ἦταν ἐκεῖνα...

Μὰ νά, ξαφνικὰ τὰ παράθυρα τῆς σάλλας ἄνοιξαν μὲ βία κι' ἕνα τσοῦρμο ἀπάχηδες κρατῶντας τὰ πιστόλια στὸ χέρι ὥρμησαν ἀνάμεσα στοὺς καλεσμένους. Στὴν ἀρχὴ ὁ κόσμος τὰ χρειάστηκε... ἅμα εἶδαν ὅμως πὼς ὁ οἰκοδεσπότης—ὁ κύριος Νομάρχης—εἶχε μείνει ἀτάραχος, οἱ καλεσμένοι ἡσύχασαν πάλι. Κατάλαβαν πὼς ὅλη τούτη ἡ ἱστορία ἦταν ἕνα προσχεδιασμένο ἀστεῖο κι' ἀρχίσανε νὰ γελοῦνε.

Τί περίεργος, τί χαριτωμένος, τί ἀστεῖος ἄνθρωπος ποὺ ἦταν ὁ κύριος Νομάρχης καὶ τί λαμπροὺς θεατρίνους βρῆκε γιὰ νὰ καταφέρη τὸ ἀστεῖο του... Μὰ δὲς τους καλὰ νὰ εἶναι πραγματικοὶ ἀπάχηδες. Τί ἐπιτυχία!

Καὶ νά, σ' ἕνα σφύριγμα τοῦ ἀρχηγοῦ οἱ ἀπάχηδες σχηματίζουν ἕνα κύκλο γύρω ἀπὸ τοὺς καλεσμένους. Ὅλοι γελοῦν, γελοῦν... καὶ γελοῦν ἀκόμα περισσότερο ὅταν οἱ ἀπάχηδες μὲ πολλὴ εὐγένεια τοὺς παρακαλοῦν νὰ λάβουνε τὴν καλωσύνη ν' ἀφήσουνε κατὰ γῆς ὅ,τι πολύτιμο φορᾶνε· ρολόγια, δακτυλίδια, καρφίτσες, βραχιόλια καὶ... πορτοφόλια.

Ὅλοι ἐπροθυμοποιήθησαν νὰ τὰ παραδώσουν γελῶντας γιὰ νὰ μὴ φανοῦν πὼς δὲν ἐκατάλαβαν τὸ ἀστεῖο ἢ δὲν εἶχαν ἐμπιστοσύνη στοὺς ἀνθρώπους τοῦ κυρίου Νομάρχη.

(Ἀκολουθεῖ)

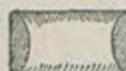

Τοῦτο τὸ χειμῶνα εἴχαμε ξεφαντώματα τὸ ἕνα πάνω στ' ἄλλο.

Γιά νά μαθαίνετε

Τρίγωνον

1η σειρά: Μία τῶν Κυκλάδων, 2α σειρά: Στενὸς συγγενής, 3η σειρά: Τρέξιμο, ἐπὶ ὑγρῶν, 4η σειρά: Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία, 5η σειρά: Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Α. Γ. ΒΑΤΙΔΗΣ

Ἀκροστιχὶς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν λιμένα τῆς Μεσογείου.

1) Εὐαγγελιστής, 2) Πρωτεύουσα ἐνδόξου Εὐρωπαϊκοῦ κράτους, 3) Δίδεται ὡς τροφὴ εἰς τὰ ζῶα, 4) Κράτος τῆς ΒΔ. Εὐρώπης, 5) Ἑλληνικὸν ἀντιτορπιλλικὸν τὸ ὁποῖον ἐβύθισεν Ἰταλικὸν ὑποβρύχιον, 6) Νῆσος τοῦ Α. Αἰγαίου, 7) Τὸ ὄνομα τοῦ Ἀρχηγοῦ μας. 8) Περιφέρεια τῆς Πελοποννήσου.

Γ. ΚΑΡΡΟΤΣΙΕΡΗΣ

Γρῖφος

0 ἢ + φορὰν ὄνοι 11

Μ. Ε. ΜΑΤΣΑΚΗΣ

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΤΟΥ 9ου ΦΥΛΛΟΥ

Σταυρόλεξον: Ὁριζοντίως: 1 Ἰσπανία, 2 Τοῖχος—Ρᾶ, 3 αὐ—Τόνος, 4 Λῆμνος, 5 Ἴδη—Σκηνή, 6 αἶ—ἕν, 7 Αἰτωλία, 8 νὰ—Ἔαρι, 9 Κράνος—ἄς. Καθέτως: 1 Ἰταλία—ἐκ, 2 Σουηδία, 3 πὶ-μὴ-ἴνα, 4 ἀχ—ὅταν, 5 Νότος, 6 Ἰσοσκελές, 7 ἠνία, 8 Ροὴν—ἄρα, 9 πᾶς-ἦν-ἴς. Μεσοστιχίς: Πάγος, Πάδος, Πάθος, Πάλος, Πᾶνος, Παξός, Πάπος, Πάρος, Πᾶτος, Πάφος, Πάχος. Στοιχειόγριφος: Κῦρος—Κύπρος. Κρυπτογραφικόν: Ἰσοκράτης, Ἴσα, Τροία, Ἀσία, Σιτάρι, Κρασί, Ὄσσα, Ἰστός, Κριτής, Κόττα. Γνωρ-ί-ζ-ε-τ-ε: Ἡ τράπουλα, ὁ τυφλός, ὅποιος ἔχει τὸ μεγαλύτερο κεφάλι, ὁ ὅμοιος τοῦ καθενός. Αἴνιγμα: Ὁ παπποῦς, ὁ πατέρας κι' ὁ γυιός. Ποικ. Ἀκροστιχίς: Σικάγο (Σάμος, ΒΙέννη, ΠεΚῖνον, ΣαχΑρα, ΜεσόΓειος, ΒόρνεΟ, ΜιλᾶνοΝ). Οἱ ἀριθμοί: 2+1+2+10+1000+9+5+8+6 = 1043 (διορία, ἐνδύω, Διομήδεια, δεκανέας, κογχύλια, χτένια Πεντέλη, ἐντομοκτόνον, Ἀλέξης). Λεξίγριφος: Πειραιᾶς (Πὶ—Ρέας). Γρῖφος: Οὐ σὺ μὲ λοιδορεῖς, ἀλλ' ὁ τόπος. Ἀκροστιχίς: Γερμανία (Γαλλία, Ἑλλάς, Ρωσία, Μαρόκον, Ἀγγλία, Νορβηγία, Ἰαπωνία, Ἀλβανία). Μεταγραμματισμός: Πάρος—Πάδος. Ἄθροισμα 20: Δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ γίνῃ ἄθροισμα ζυγοῦ ἀριθμοῦ, ἀφοῦ θὰ προσετίθεντο μονοὶ ἀριθμοί, (1, 3, 5, 7, 9) μονὲς φορὲς (πέντε).

Μαγικὴ εἰκὼν

—Τί ἀκαταστασία εἶναι αὐτή; Ποῦ εἶναι ἡ Ἀντωνία;

Ὁ κύριος ζητεῖ τὴν ὑπηρέτριά του, ἡ ὁποία εἶναι ὡστόσο μέσα στὸ δωμάτιο. Τὴ βλέπετε;

Κρυπτογραφικὸν

1234567890	=	Συγκοινωνία...
17890	=	Μνῆμα.
87690	=	Φωτίζει.
52670	=	Ὄχι νεότης.
5732	=	Οἰκ. ζῶον.
267	=	Ἀρχ. θεά.
89690	=	Καταβάλεται ὑπὸ τῶν πολιτῶν πρὸς τὸ κράτος.

Γ. Δ. ΜΑΝΩΛΟΣ

Τὸ αὐγὸ

Ἕνα μικρὸ «θαῦμα» ποὺ μᾶς ἀνεκοίνωσεν ὁ κ. Α. Φ. Παπαγιάννης καὶ μὲ τὸ ὁποῖον μποροῦμε νὰ ἐκπλήξωμε τοὺς φίλους μας:

Παίρνουμε ἕνα αὐγὸ καὶ τὸ βάζομε ἐπὶ πέντε συνεχεῖς ἡμέρες μέσα σὲ δυνατὸ ξύδι. Ἔπειτα καλοῦμε τοὺς φίλους μας καὶ λέμε σ' αὐτοὺς ὅτι μποροῦμε νὰ περάσωμε ἕνα αὐγὸ ἀπὸ τὸ στόμιο ἑνὸς μπουκαλιοῦ, στόμιο ποὺ ἐννοεῖται ὅτι εἶναι πολὺ στενώτερο ἀπ' τὴ διάμετρο τοῦ αὐγοῦ. Ὅλοι θὰ ποῦν ὅτι εἶναι ἀδύνατο αὐτό, γιατὶ ἀπ' τὴν πίεσι τὸ αὐγὸ θὰ σπάσῃ. Τότε παίρνετε τὸ αὐγό σας καὶ σιγὰ-σιγὰ τὸ περνᾶτε στὸ στόμιο τοῦ μπουκαλιοῦ. Καὶ ὅλοι θὰ θαυμάσουν γιὰ τὶς ὑπερφυσικὲς δυνάμεις σας!...

Χρειάζεται προσοχὴ νὰ μὴ καταλάβουν οἱ φίλοι σας ὅτι γιὰ τὸ θαῦμα χρησιμοποιεῖτε ἕνα ὡρισμένο αὐγό, ποὺ ὑπέστη ὡρισμένη ἐπεξεργασία. Γι' αὐτὸ εἶναι καλὸ νὰ ἔχετε 2-3 ἄλλα αὐγά, μὲ τὰ ὁποῖα μποροῦν νὰ δοκιμάσουν ὅσοι θέλουν. Καὶ ὅταν φθάσῃ ἡ σειρά σας νὰ βγάλετε μὲ τρόπο τὸ εἰδικὸ αὐγό..

ΤΟ ΦΙΔΙ

Εἶναι ἕνα παιχνιδάκι εὔκολο καὶ κατάλληλο γιὰ νὰ διασκεδάζῃ τὸ μικρό σας ἀδελφάκι, ποὺ τώρα τὸ χειμῶνα, μὲ τὸ κλείσιμο τῶν σχολείων, μένει ὁλόκληρη τὴν ἡμέρα στὸ σπίτι.

Γιὰ τὴν κατασκευὴ αὐτὴ χρειάζονται δέκα πέντε περίπου στρογγυλοὶ φελλοί, ἕνα μέτρο ταινία (μία λωρίδα πανί), ὀλίγη γόμμα καὶ ἕνα μαχαιράκι.

Θὰ κόψετε στὴν ἀρχὴ τοὺς φελλοὺς στὴ μέση, στὸ μάκρος τους, ὅπως φαίνεται στὴ δεύτερη εἰκόνα τῆς πρώτης σειρᾶς (Α — Β). Οἱ φελλοὶ ἔτσι θὰ διπλασιασθοῦν καὶ θὰ σχηματισθοῦν ἡμικύλινδροι καὶ θὰ «φαγωθοῦν» στὶς ἄκρες (ὅπως στὴν πρώτη εἰκόνα, ἄνω ἀριστερά). Ἔπειτα στρώνετε καὶ τὶς δυὸ ὄψεις τῆς ταινίας μὲ κόλλα καὶ ἐφαρμόζετε τοὺς φελλοὺς ἀπ' τὸ ἐσωτερικό τους μέρος, ἐκεῖ ποὺ εἶναι ἐπίπεδοι (εἰκὼν κάτω ἀριστερά).

Μεγάλη προσοχὴ ὅμως πρέπει νὰ καταβληθῇ γιὰ νὰ μείνῃ μεταξὺ τῶν φελλῶν ἕνα μικρὸ διάστημα (3-4 χιλιοστά). Χωρὶς αὐτὰ τὰ διαστήματα τὸ φεῖδι σας δὲν θὰ ἔχῃ τὴν εὐκινησία ποὺ πρέπει.

Τὴν κατασκευὴ συμπληρώνει ἕνας ἄλλος φελλός, ὁ ὁποῖος σκαλίζεται καταλλήλως μὲ τὸ μαχαίρι καὶ παίρνει τὴ μορφὴ τοῦ κεφαλιοῦ τοῦ ἑρπετοῦ. Μὲ λίγο χρῶμα — πράσινο, καφέ, κίτρινο — τραβᾶτε στὸ τέλος μερικὲς γραμμὲς καὶ σχεδιάζετε μεγάλα στίγματα στὸ σῶμα τοῦ φειδιοῦ.

Ἡ κατασκευή σας εἶναι ἕτοιμη.

Ἂν ἐπιτύχετε, πρέπει τὸ ἑρπετό σας μὲ τὶς κατάλληλες κινήσεις δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ — μὲ τὸ χέρι ἢ μ' ἕνα σπαγγάκι ποὺ δένετε στὸ κεφάλι — νὰ προχωρῇ σπασμωδικά, ὅπως τὸ πραγματικὸ φεῖδι, μὲ διαφόρους ἑλιγμούς.

ΚΑΙ ΛΙΓΗ

ΠΕΤΑΕΙ, ΠΕΤΑΕΙ Η ΠΑΠΙΑ...

Ὁ μάγειρος, ποὺ ὑπαγορεύει τὸν κατάλογο τῶν φαγητῶν τοῦ ἑστιατορίου, εἰς τὸ ἐπιβατικὸ ἀεροπλάνο:

— Ὡραῖα! Γράψε καὶ πάπια κατσαρόλας.

Τί εἶχε...

Ἡ ἐπισκέπτρια ἐξετάζοντας τὸν μικρὸ Πίπη, γυιὸ τῆς φίλης της, ποὺ βλέπει γιὰ πρώτη φορά.

—Ἔχει τὰ μάτια τοῦ πατέρα του, τὸ στόμα τῆς μητέρας του, τὴ μύτη τῆς γιαγιᾶς του...

—Ναί, βεβαιώνει ὁ Πίπης. Ἔχω καὶ τὸ παντελόνι τοῦ μεγάλου ἀδελφοῦ μου.

Τὴν ἔπαθε...

Κάποιος συναντᾶ ἕναν γνωστό του, ποὺ εἶχε νὰ τὸν δῇ ἐδῶ καὶ πέντε χρόνια.

—Εἶμαι ἐνθουσιασμένος ποὺ σὲ ξαναβλέπω. Ἐπίτρεψέ μου λοιπὸν νὰ σοῦ ἐπιστρέψω ἐκεῖνο τὸ ἑκατοστάρικο ποὺ μοῦ εἶχες δανείσει. Νὰ τὸ χρέος μου.

Ἀφοῦ τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του, ὁ ἄλλος ἀπαντᾶ.

—Σ' εὐχαριστῶ πολὺ ἀλλὰ τὸ εἶχα ξεχάσει τελείως.

—Διάβολε! Ἔπρεπε νὰ μοῦ τὄλεγες πιὸ πρίν.

Μουσικὴ καὶ χαρτιά...

Ὁ Μουσικός. — Χθὲς βράδυ ἔπαιζα Σοῦμπερτ δυὸ ὁλόκληρες ὧρες.

Ὁ Χαρτοπαίκτης. — Καὶ ἔχασες;

Διασκεδάζοντας

ΕΥΘΥΜΙΑ

Ἡ ἡλικία

Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου: Τί ἡλικία ἔχετε;

Ἡ κυρία: Χμ!... 52.

Ὁ πρόεδρος: Ὁρκίζεσθε νὰ πῆτε τὴν ἀλήθεια;

Ἡ κυρία: Χμ...Χμ. Ἐγεννήθηκα τὸ 52. Δηλαδὴ τὸ 1852.

Ὁ πρόεδρος: Πρὸ ἢ μετὰ Χριστόν;

Δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος

Ἡ ὑπηρέτρια: Κυρία... Κυρία, ὁ γυιός σας ἔπεσε ἀπὸ τὸ τρίτο πάτωμα!!

Ἡ κυρία: Δὲν πειράζει!! Εἶναι μπολιασμένος...

Κορίτσι καὶ ἀγόρι

—Ἔμαθα ὅτι ἡ κυρία Τερψιθέα γέννησε δίδυμα.

—Μάλιστα! Ἀγόρι καὶ κορίτσι... Ἢ τὸ ἀντίθετο! Δὲν ξέρω σίγουρα;!!

ΤΟ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΜΑΣ

Ὁριζοντίως:

1) Σύμφωνον. 2) Θάλασσα εἰς τὴν ἀρχαίαν γλῶσσαν. 3) Τὸ μαλλὶ τῶν προβάτων. 4) Ἐρρίφθη εἰς τὴν κάμινον (ἀνδρικὸν ὄνομα). 5) Εἶναι τὸ ἀντίθετον τῆς πειθοῦς — Ζῶον (καθαρ.). 6) Κίνησις τοῦ σκακιοῦ — Δὲν διαφέρουν σὲ τίποτα (οὐδ. πληθ.) — ΡΟΣ. 7) Πόλις τῆς Ἀνατολικῆς Μακεδονίας. 8) Σκῦρος (καθ.) — Τὰ γράφουν οἱ ἐφημερίδες — Ἡ Ὀργάνωσίς μας. 9) ΝΙΣ — Δυὸ φορές. 10) Ὄχι ἀστεῖος. 11) Ἀσθένεια. 12) Ἄψητη. 13) Φωνῆεν.

Καθέτως:

1) Σύμφωνον. 2) Δεσποινὶς (ξεν.). 3) Στρατιωτικὸν πρόσταγμα ποὺ προηγεῖται συνήθως τοῦ «Τροχάδην». 4) Ἔγγραφον τὸ ὁποῖον ὑποβάλλομεν εἰς τὰς ὑπηρεσίας τοῦ Δημοσίου συνήθως, διὰ νὰ ζητήσωμεν κάτι. 5) Ἀριθμητικὸν (οὐδ.) — Δικό σου. 6) Συμπερασματικὸν — Ἄνθος — Κραυγάζω. 7) Μᾶς σκεπάζει στὸ κρεββάτι. 8) Γενεὰ (δημ.) — ΑΛΑ — Τρέξιμο ὑγροῦ. 9) Ναυτικὸς Ἀθλητικὸς Σύλλογος — Δῶσε (ἀρχ.). 10) Κλείνουν τὶς πόρτες (ἀρχ. πληθ.). 11) Νεκρός. 12) Τὸ ἰδικόν σου (ἀρχ.). 13) Σύμφωνον.

Γεωγραφικὴ ἀκροστιχὶς

Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Κράτος τῆς ΝΔ. Εὐρώπης.

1) Κράτος τῆς Ἀσίας, 2) Κόλπος τῆς Στερεᾶς Ἑλλάδος, 3) Πόλις τῆς Πελοποννήσου, 4) Παράλιος πόλις τῆς Αἰγύπτου, 5) Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, 6) Ἑλληνικὸν πέλαγος, 7) Χώρα τῆς Ἀφρικῆς.

Α. Γ. ΣΑΝΝΑΣ

Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις. Ἄρτα, νόσος, πόλος, πόνος, Λαῦρα, ἀνά.

ΣΠ. Γ. ΧΑΛΑΣ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΛΑΟΥ

ΟΙ ΔΥΟ ΓΡΗΕΣ ΚΙ' ΟΙ ΔΩΔΕΚΑ ΜΗΝΕΣ

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρὸ ἦταν μιὰ γρηά. Φτωχιὰ καθὼς ἦταν ἡ κακομοίρα, δὲν εἶχε νὰ πάρῃ ξύλα. Κι' ἤτανε μῆνας Γενάρης κι' ἔκανε κρύο πολύ. Μιὰ μέρα λέει: «Δὲν πάω πάνω στὸ βουνὸ νὰ μαζώξω κανένα ξυλαράκι;» Καὶ παίρνει ἕνα σχοινάκι κι' ἕνα σακκουλάκι, κι' ὅπου εὕρισκε κανένα κουτσουράκι τὄβαζε στὸ σακκούλι της, κι' ὅπου εὕρισκε πάλι κανένα ξυλαράκι, τὄδενε στὸ σχοινάκι της. Καὶ καθὼς πάγαινε τὸν ἀνήφορο στὸ βουνό, ἔπιασε μιὰ ψιχάλα. Σ' ἐκεῖνο τὸ βουνὸ ἦταν μιὰ σπηλιὰ καὶ λέει: «Δὲν πάω σ' ἐκείνη τὴ σπηλιὰ νὰ καθίσω νὰ περάσῃ ἡ βροχή;» Κι' ἐπῆγε σ' ἐκείνη τὴ σπηλιά. Καὶ καθὼς μπῆκε μέσα στὴ σπηλιά, βλέπει δώδεκα παλληκάρια, καὶ τοὺς λέει:

—Καλημέρα! παιδιά μου!

—Καλῶς τὴ γρηά, τῆς λένε ἐκεῖνα. Πῶς ἦρθες ἀπ' ἐδῶ, γρηά;

—Ἦρθα, παιδιά μου, νὰ μαζώξω κανένα ξυλαράκι. Καὶ τῆς λένε:

—Κάνει ψύχρα, γρηά, πολλή;

—Ὄχι καὶ τόσο, παιδάκια μου.

—Δὲ μᾶς λές, γερόντισα, τῆς λέν' ἐκεῖνα, ποιὸς μῆνας εἶναι κακός;

—Ὅλοι τίμιοι καὶ καλοὶ εἶναι, παιδιά μου.

Τέλος πάντων τοὺς παίνεψε ὅλους τοὺς μῆνες ἡ γρηά κι' ἐκεῖνοι χαιρόντουσαν ποὺ τοὺς παίνευε.

—Αἴ, θὰ φύγω τώρα, παιδιά μου, τοὺς λέει, νὰ πάω νὰ μαζώξω κανένα ξυλαράκι.

—Δός μας, γρηά, τὸ σακκοῦλι σου, τῆς λέν' ἐκεῖνοι.

Κι' ἡ γρηὰ τοὺς ἔδωσε τὸ σακκοῦλι της, καὶ πᾶν αὐτοὶ καὶ τὸ γιομίζουν ὅλο φλωριά.

Ἀνοίγει τὸ σακκοῦλι της, κάνουν «βροῦ» τὰ φείδια.

Σὰν ἔφθασε στὸ καλυβάκι της, ἀνοίγει τὸ σακκούλι της καὶ τί νὰ ἰδῇ; Ὅλο φλωρὶ γιομάτο. Τότες κάθισε κι' ἄρχισε νὰ περνάῃ καλά.

Ἀπέναντί της καθότανε μιὰ ἄλλη γρηὰ πιὸ φτωχιὰ ἀπ' ἐκείνη. Τὴν ἔβλεπε ποὺ ἔξόδευε ὅλο φλωριά, καὶ μιὰ μέρα τῆς λέει:

Ποῦ τἄβρες ἐσὺ αὐτὰ τὰ φλωριά;

—Μὰ καϋμένη, τῆς λέει ἡ γρηά, σὰν πῆγα πάνω στὸ βουνὸ γιὰ ξυλαράκια, μ' ἔπιασε ἡ βροχή, καὶ μπῆκα μέσα σὲ μιὰ σπηλιά, καὶ βρῆκα δώδεκα παλληκάρια, καὶ μοῦ γιομίσανε τὸ σακκοῦλι φλωριά.

—Δὲ μοῦ λὲς νὰ πάω κι' ἐγώ;

—Νὰ πᾷς, τῆς λέει ἡ γρηά.

Καὶ σηκώνεται καὶ πηγαίνει, βρίσκει τὰ παιδιά, καὶ τὰ χαιρετάει.

—Πῶς ἦρθες ἀπ' ἐδῶ, γρηά; τῆς λέν' ἐκεῖνα.

—Ἦρθα, παιδιά μου, γιὰ κανένα ξυλαράκι.

—Ἀμ ποιὸς μῆνας εἶναι πιὸ καλός, γρηά;

Ὅλοι, κακὸ χρόνο νἄχουνε, παιδάκι μου, ὅλοι μουτζωμένοι εἶναι. Ἐκεῖνοι τῆς γυρέψανε τὸ σακκούλι της. Τὸ παίρνουν λοιπὸν τὸ σακκούλι της καὶ πᾶνε καὶ τὸ γιομίζουν ὅλο φείδια κι' ἀφοῦ τὸ πῆρε τῆς λένε.

—Γρηά, πρόσεξε νὰ μὴν τ' ἀνοίξῃς στὸ δρόμο.

—Καλά, παιδιά μου, τοὺς λέει, καὶ κινάει καὶ πάει στὸ σπίτι της. Κι' ἀφοῦ ἔκλεισε τὶς πόρτες καὶ τὰ παράθυρα, ἀνοίγει τὸ σακκούλι της, κάνουν «βροῦ» τὰ φείδια, τὴν διπλώνουν καὶ τὴν τρῶνε. Καθὼς καταλάβατε καὶ σεῖς, τὰ δώδεκα παλληκάρια ποὺ μέναν στὴν σπηλιὰ ἦταν οἱ δώδεκα μῆνες.

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν.

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως καὶ Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ε.Ο.Ν. κ. Ἰωάννης Μεταξᾶς ἀπέστειλε πρὸς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν τὴν κάτωθι ἐπιστολὴν μαζὶ μὲ ἕνα δλμον ἐκ τῶν κυριευθέντων ὑπὸ τοῦ ἐνδόξου στρατοῦ μας ἰταλικῶν λαφύρων:

«Ἀποστέλλω εἰς τὴν Ε.Ο.Ν. πρὸς φύλαξιν εἰς τὴν αἴθουσαν τελετῶν δλμον, δωρηθέντα μοι ὑπὸ τοῦ ἐνδόξως κατακτήσαντος αὐτὸν Συντάγματος Πεζικοῦ. Τὸ δῶρον αὐτὸ παραδίδω εἰς τὴν Ἐθνικὴν Ὀργάνωσιν Νεολαίας διὰ νὰ τὸ διατηρῇ πάντοτε ὡς ὑπερήφανον δεῖγμα τῶν ὑπερόχων κατορθωμάτων τοῦ Ἐθνικοῦ μας Στρατοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον ὑπηρετοῦν ἄλλως τε καὶ μυριάδες μελῶν της.

Τὸ λάφυρον αὐτὸ ἂς χρησιμεύσῃ εἰς τὸ νὰ ὑπενθυμίζῃ εἰς τὰς ἐπερχομένας γενεὰς τῆς Ε.Ο.Ν. τὴν ὑποχρέωσίν των νὰ εἶναι πάντοτε ἕτοιμοι νὰ ὑπερασπισθοῦν τὰ Ἰδανικά μας, τὴν Τιμὴν καὶ τὴν Ἐλευθερίαν τῆς Πατρίδος μας μέχρι τελευταίας πνοῆς εἰς τὸ πεδίον τῆς τιμῆς παραδειγματιζόμενοι ἀπὸ τὸν ἡρωϊσμὸν τοῦ στρατοῦ μας καὶ τὴν αὐτοθυσίαν τῶν Φαλαγγιτῶν καὶ Φαλαγγιτισσῶν, Σκαπανέων καὶ Σκαπανισσῶν, ποὺ προσφέρουν τὰς ὑπηρεσίας των εἰς τὴν Πατρίδα».

Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κυβερνήσεως
καὶ Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ε.Ο.Ν.
Ἰωάννης Μεταξᾶς

ΕΥΑΡΕΣΚΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Ὁ Ἀρχηγὸς καὶ Γενικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς Ε.Ο.Ν. Ι. Μεταξᾶς διὰ διαταγῆς ἐκφράζει τὴν ἄκραν του εὐαρέσκειαν πρὸς τὴν δύναμιν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Θηλέων Ρεθύμνης, διὰ τὰς ἐξαιρετικὰς Ἐθνικὰς Ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας προσέφερε καὶ προσφέρει εἰς τὸν ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα μας.

Ἐπίσης ὁ Ἀρχηγὸς δι' ἄλλης του διαταγῆς ἐκφράζει τὴν ἄκραν του εὐαρέσκειαν εἰς τὴν δύναμιν τῶν Περιφερειακῶν Διοικήσεων Ἀρρένων καὶ Θηλέων τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀρκαδίας διὰ τὰς ἐξαιρετικὰς Ἐθνικὰς Ὑπηρεσίας τὰς ὁποίας προσέφερον καὶ προσφέρουν εἰς τὸν ὑπὲρ πάντων ἀγῶνα μας.

ΑΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΝΟΣΟΚΟΜΕΙΑ

Φαλαγγίτισσαι τοῦ 5ου Ὑποτομέως τῆς Ὑποδιοικήσεως Ε. Ο. Ν. Βορρᾶ ἐπεσκέφθησαν προχθὲς τὸ 5ον Στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον καὶ διένειμαν ἐκ μέρους τῆς Ὑπηρεσίας Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε. Ο. Ν. Πρωτευούσης διάφορα δῶρα εἰς τοὺς ἡρωϊκοὺς τραυματίας μας. Αἱ ἐν λόγῳ Φαλαγγίτισσαι διενήργησαν μεταξύ των ἔρανον, τὸ προϊὸν τοῦ ὁποίου ἀνερχόμενον εἰς χιλίας δραχμὰς διέθεσαν διὰ τὴν ἀγορὰν γλυκισμάτων καὶ σιγαρέτων, τὰ ὁποῖα ἐμοίρασαν ἐπίσης εἰς τοὺς γενναίους πολεμιστάς μας.

Ἀκολούθως τὰ κορίτσια τῆς Ε.Ο.Ν. ἐτραγούδησαν διάφορα πατριωτικὰ ἄσματα, ὑπὸ τὰς ἐνθουσιώδεις ἐκδηλώσεις τῶν τραυματιῶν μας.

Ὑπὸ ἄλλων συνεργείων τῆς Π.Υ.Α. Μ. συνεχίσθη καὶ χθὲς ἡ διανομὴ εἰς τοὺς ἡρωϊκοὺς τραυματίας μας φρούτων, εἰδῶν ρουχισμοῦ καὶ ἀτομικῆς χρήσεως καθὼς ἐπίσης ἐφημερίδων καὶ περιοδικῶν.

Ἡ Α. Β. Υ. ἡ Πριγκήπισσα Αἰκατερίνη παρηκολούθησε τὴν διανομὴν τῶν δώρων ὑπὸ τῶν Συνεργείων τῆς Π.Υ.Α.Μ. Πρωτευούσης εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ συνεχάρη τὰ κορίτσια τῆς Ε. Ο. Ν. διὰ τὰς περιποιήσεις ποὺ ἐπιδαψιλεύουν εἰς τοὺς ἡρωϊκοὺς τραυματίας μας.

Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ ΤΗΣ Π.Δ.Α.Π.

Ὁ κινηματογράφος τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ἀρρένων Πρωτευούσης τῆς Ε. Ο. Ν. συνεχίζων τὴν προβολὴν μορφωτικῶν καὶ ψυχαγωγικῶν ταινιῶν του, προέβαλε κατὰ τὴν παρελθοῦσαν ἑβδομάδα ὡραίας ταινίας εἰς τὸ ὀρφανοτροφεῖον Χατζηκώστα, εἰς τὸ Ἀναμορφωτικὸν σχολεῖον Ἀρρένων, εἰς τὸν οἶκον Κωφαλάλων, εἰς τὸ Ἐφηβεῖον Ἀβέρωφ καὶ εἰς τὴν Λέσχην Ἐργαζομένου κοριτσιοῦ Καλλιθέας.

ΤΟ ΠΕΡΙΠΤΕΡΟΝ ΤΗΣ Κ.Υ.Α.Μ. ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ἤρχισε λειτουργοῦν εἰς τὴν πλατεῖαν Συντάγματος τὸ Περίπτερον τῆς Ὑπηρεσίας Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε. Ο. Ν.

Εἰς τὸ Περίπτερον τοῦτο θὰ γίνεται δεκτὴ πᾶσα προσφορὰ εἰς χρῆμα ἢ εἰς εἶδος, προοριζομένη διὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς στρατιώτας μας καὶ τὰς οἰκογενείας των.

Ἐπίσης καθίσταται γνωστὸν ὅτι τὸ περίπτερον δίδει εἰς τοὺς ἐπιθυμοῦντας μαλλὶ διὰ τὴν κατασκευὴν μαλλίνων εἰδῶν διὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς πολεμιστάς μας.

ΑΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΙΣΣΑΙ ΤΩΝ ΕΠΑΡΧΙΩΝ ΔΙΑ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟΝ

Ἀπὸ τῆς 15ης μέχρι 30ης Νοεμβρίου τὸ Συνεργεῖον Σταθμοῦ τῆς Ε. Ο. Ν. Θηλέων Φθιωτιδοφωκίδος μετέβαινεν εἰς Σταθμὸν Λιανοκλαδίου ὁσάκις διήρχοντο ἁμαξοστοιχίαι μεταφέρουσαι τραυματίας εἰς Ἀθήνας καὶ στρατιώτας εἰς τὸ μέτωπον καὶ διένειμεν εἰς αὐτοὺς σιγάρα, γλυκίσματα κλπ.

Τόσον εἰς Λαμίαν ὅσον καὶ εἰς τοὺς σχηματισμοὺς Φαλαγγιτισσῶν ζωηροτάτη κίνησις ἐκ μέρους τῶν Φαλαγγιτισσῶν καὶ βαθμοφόρων αὐτῶν ὅσον ἀφορᾷ τὴν κατασκευὴν μαλλίνων εἰδῶν διὰ τὰς ἀνάγκας τῶν μαχομένων στρατιωτῶν μας.

Μετὰ τῆς αὐτῆς ζέσεως καὶ ἐνθουσιασμοῦ εἰργάσθησαν κατὰ τὸ ὡς ἄνω διάστημα αἱ Φαλαγγίτισσαι Ἀμφίσσης, Λιδωρικίου καὶ Ἀμυγδαλιᾶς ἐνεργήσασαι ἔρανον εἰδῶν μεταξὺ τῶν κατοίκων ὑπὲρ τῶν στρατιωτῶν μας.

Η ΨΥΧΑΓΩΓΙΑ ΤΩΝ ΤΡΑΥΜΑΤΙΩΝ ΜΑΣ

Τὸ ἀπόγευμα τῆς παρελθούσης Τετάρτης ἡ Ὑπηρεσία Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε. Ο. Ν. Πρωτευούσης, διωργάνωσε τὴν πρώτην ψυχαγωγικὴν παράστασιν διὰ τοὺς νοσηλευομένους εἰς τὸ 5ον Στρατιωτικὸν Νοσοκομεῖον ἡρωϊκοὺς τραυματίας μας.

Καλλιτεχνικὰ τμήματα καὶ ἡ Χορωδία τῆς Ὑπηρεσίας Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε. Ο. Ν. ἐτραγούδησαν διάφορα πατριωτικὰ τραγούδια καὶ ἐξετέλεσαν ὡραιότατα σκέτς.

Ἐξ ἄλλου ἠθοποιοὶ τοῦ θιάσου Κώστα Μουσούρη εὐγενῶς προσφερθέντες ἔπαιξαν μερικὲς σκηνὲς ἀπὸ τὴν Ἐπιθεώρησιν «Μπράβο Κολονέλλο».

ΔΩΡΑ ΤΗΣ Π.Υ.Α.Μ. ΠΡΩΤΕΥΟΥΣΗΣ ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΣ ΜΑΣ

Ὑπὸ τῆς ὑπηρεσίας Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε. Ο. Ν. Πρωτευούσης, διενεμήθησαν προχθὲς εἰς ἀναχωροῦντας πολεμιστάς μας 7380 πακέτα σιγάρα, 30 ὀκάδες σῦκα, 20 ὀκάδες καρύδια, 15 ὀκάδες ἀμύγδαλα καὶ 600 πορτοκάλια.

Εἰδικὰ Συνεργεῖα τῆς Π.Υ.Α.Μ. ἀσχολοῦνται μὲ τὴν ἐξακρίβωσιν τῶν ἀναγκῶν τῶν ἀπόρων οἰκογενειῶν τῶν ἐπιστρατευθέντων εἰς τὰς ὁποίας παρέχεται κάθε δυνατὴ βοήθεια καὶ προστασία.

Ἄλλο Συνεργεῖον τῆς Π. Υ. Α. Μ. Πρωτευούσης ἀπέστειλε χθὲς περὶ τὰς 200 ἐπιστολὰς τραυματιῶν μας καὶ ἐπεκοινώνησε μὲ ἀρκετὰς οἰκογενείας νοσηλευομένων εἰς τὰ ἐν Ἀθήναις Νοσοκομεῖα ἡρώων μας.

ΑΥΤΑ ΕΙΝΑΙ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Ὁ Φαλαγγίτης τῆς Ὑποδιοικήσεως Βορρᾶ Ἰωάννης Θωμόπουλος ἀνεῦρεν εἰς τὸ Χαλάνδριον πορτοφόλι τὸ ὁποῖον περιεῖχε 3000 δραχμὰς καὶ ἔσπευσεν ἀμέσως καὶ τὸ παρέδωσεν εἰς τὸ ἁρμόδιον Ἀστυνομικὸν Τμῆμα.

Ὁ Διοικητὴς τοῦ Τμήματος συνεχάρη τὸν Φαλαγγίτην διὰ τὴν ἀξιέπαινον πρᾶξιν του.

ΤΙ ΑΠΕΣΤΕΙΛΕΝ Η Κ.Υ.Α.Μ. ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΠΟΛΕΜΙΣΤΑΣ ΜΑΣ

Ἡ Κεντρικὴ Ὑπηρεσία Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. ἀπέστειλεν ἀπὸ τῆς 25ης - 1 Δεκεμβρίου διὰ τοὺς

ΖΩΗ ΚΑΙ ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ ΜΑΣ

Κεντρική Διοίκησις

ἡρωϊκούς μας πολεμιστὰς τὰ κάτωθι εἴδη:

4513 φανέλλες μάλλινες, 4412 ζεύγη κάλτσες, 3436 πουλόβερ, 2268 πακέτα σιγάρα, 872 κασκόλ, 1076 μαντήλια, 192 ζεύγη γάντια, 34 κουκοῦλες 422 σκελέες, 457 πετσέτες, 803 ζωνάρια, 7 ζεύγη ἀρβύλες, 903 ὀκάδες σταφίδα, 447 ὀκάδες φασόλια, 208 ὀκάδες πατάτες, 76 κιβώτια πορτοκάλλια, 200 βιβλία, 826 κουβέρτες, 5 κιβώτια μπισκότα, 101 μπουκάλες κονιάκ καὶ 1 κάπα.

Ὁ κ. ΑΙΜ. ΒΕΑΚΗΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΡΑΔ. ΣΤΑΘΜΟΝ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Καθ' ἑκάστην Παρασκευὴν καὶ ὥραν 7 καὶ 30 μ. μ. ὁ πρωταγωνιστὴς τοῦ Βασιλικοῦ Θεάτρου κ. Αἰμίλιος Βεάκης θὰ ὁμιλῇ πρὸς τὴν Νεολαίαν ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸν Σταθμὸν τῆς Ε. Ο. Ν.

Ἡ ἔναρξις τῶν ὁμιλιῶν τοῦ κ. Βεάκη ἔγινε τὴν παρελθοῦσαν Παρασκευὴν 6ην τρέχοντος μηνὸς καὶ ὥραν 7 καὶ 30 μ. μ. μὲ θέμα ὁ «Τσολιᾶς».

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Ε.Ο.Ν.

Πρὸς τὴν Κεντρικὴν Διοίκησιν Ε.Ο.Ν.
Ἐνταῦθα

Κύριε Διοικητά,

Λαμβάνω τὴν τιμὴν ὁ κάτωθι ὑπογεγραμμένος Σκαπανεὺς (ὑπενωμοτάρχης) τοῦ 1ου Τάγματος Ὑποδιοικήσεως Ἀρρένων Ἀθηνῶν Παναγ. Λ. Βοκοτόπουλος νὰ προσφέρω εἰς τὸν ἔρανον Ἀλληλεγγύης Μετώπου καὶ οἰκογενειῶν τῶν ἐφέδρων μας τὰ κάτωθι εἴδη:

1860 ζεύγη κάλτσες,
65 φανέλλες ἀνδρ. καὶ γυναικεῖες,
15 » παιδικές,
12 κασκορσὲ καὶ
6 ζεύγη γάντια μάλλινα παιδικά.

Μετὰ πάσης τιμῆς εὐπειθέστατος
ὁ μικρὸς συναγωνιστὴς
Π. Λ. Βοκοτόπουλος

Περιφερειακὴν Διοίκησιν Ε.Ο.Ν.
Ἐνταῦθα

Σᾶς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὴν πρόθυμον συμβολὴν κατὰ τὸν χθεσινὸν ἑορτασμὸν ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ τῶν νικῶν τοῦ στρατοῦ μας ἐν Ἀλβανίᾳ καὶ σᾶς συγχαίρομεν διὰ τὴν τελείαν ἐκτέλεσιν τοῦ προγράμματος τῆς Ὀργανώσεώς σας.

Παρακολουθοῦμεν μεθ' ὑπερηφανείας καὶ συγκινήσεως τὴν ἔξοχον δρᾶσιν τῆς Ἑλληνικῆς νεότητος καὶ νομίζομεν καθῆκον ἡμῶν νὰ σᾶς ὑπενθυμίσωμεν ὅτι εἰς ταύτην ἐμπιστεύεται τὸ Ἔθνος τὸ μέλλον καὶ τὰς τύχας του.

Β. Α. Σ. Δ. τῇ 2 Δεκεμβρίου 1940
Βερνάρδος Ἐλευθέριος
Ἀντιστράτηγος

Πρὸς τὸν κ. Ἐπιθεωρητὴν τῆς 8ης Περιφερειακῆς Ἐπιθεωρήσεως τῆς Ε.Ο.Ν.
Ἐνταῦθα

Εἰς ἀπάντησιν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 86)25 ὑμετέρου ἐγγράφου, δι' οὗ προσφέρεσθε νὰ ὀργανώσητε δαπάνῃ τῆς ὑφ' ὑμᾶς Ἐπιθεωρήσεως τῆς Ε.Ο.Ν. τὸ «Σπίτι τοῦ Στρατιώτου» ἐν Καβάλλᾳ, σπεύδομεν νὰ ἐκφράσωμεν ὑμῖν μετὰ τῆς ἀποδοχῆς τὰς θερμὰς εὐχαριστίας καὶ συγχαρητήριά μας διὰ τὸ νέον δεῖγμα τῶν πολυτίμων ὑπηρεσιῶν, ἃς ἡ Ε.Ο.Ν. προσφέρει εἰς τὸν Ἑλληνικὸν Στρατόν.

Ὡς οἴκημα διὰ τὸ «Σπίτι τοῦ Στρατιώτου» ἐν Καβάλλᾳ θέλετε χρησιμοποιήσει τὴν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Δαμιανοῦ ἀριθ. 5 Γαλλικὴν Σχολὴν Ἀρρένων, εὐγενῶς προσφερθεῖσαν ἡμῖν ὑπὸ τῆς ἐνταῦθα Ἀποστολῆς τῶν Λαζαριστῶν, καὶ παρακαλοῦμεν ὅπως γνωρίσητε ἡμῖν τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν θὰ ἀρχίσῃ νὰ λειτουργῇ τὸ «Σπίτι τοῦ Στρατιώτου».

Ἐν Καβάλλᾳ τῇ 2ᾳ Δεκεμβρίου 1940
Βερνάρδος Ἐλευθέριος
Ἀντιστράτηγος

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ Κ.Υ.Α.Μ. ΔΙΑ ΤΟΝ ΣΤΡΑΤΟΝ ΜΑΣ

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν ἑορτῶν τῶν Χριστουγέννων ἡ Κεντρικὴ Ὑπηρεσία Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. θὰ στείλῃ σὲ κάθε μας στρατιώτη, ναύτη καὶ ἀεροπόρο ἀπὸ ἕνα ἀτομικὸ πακέτο, τὸ ὁποῖον θὰ περιέχῃ διάφορα χρήσιμα δῶρα καὶ γλυκίσματα. Ἡ προσφορὰ αὐτὴ θὰ εἶναι μιὰ μικρὴ ἔνδειξις ἀγάπης καὶ εὐγνωμοσύνης τῆς Νεολαίας πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἀγωνίζονται διὰ τὴν τιμὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἀγαπημένης Πατρίδος μας.

ΟΙ ΦΑΛΑΓΓΙΤΑΙ ΚΑΙ Η ΕΛΑΙΟΣΥΓΚΟΜΙΔΗ

Συνεργεῖα Φαλαγγιτῶν τῆς Περιφερειακῆς Διοικήσεως Ε.Ο.Ν. Ἀρρένων Πρωτευούσης ἀρχίζουν ἀπὸ σήμερον τὴν συλλογὴν ἐλαιοκάρπων τῶν κτημάτων τῆς Μονῆς Καισαριανῆς.

Ἐν συνεχείᾳ οἱ Φαλαγγῖται θὰ ἀσχοληθοῦν μὲ τὴν συλλογὴν ἐλαιοκάρπων καὶ ἄλλων ὀργανισμῶν, ὡς ἐπίσης καὶ μὲ τὴν συλλογὴν τοῦ ἐλαιοκάρπου τῶν κτημάτων ἐπιστρατευθέντων γεωργῶν τῆς Περιφερείας Πρωτευούσης.

Η ΑΓΡΟΤΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΔΙΑ ΤΑΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ ΤΩΝ ΣΤΡΑΤΕΥΘΕΝΤΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ ΤΗΣ

Ἡ Ἀγροτικὴ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος ἐκοινοποίησε πρὸς ἁπάσας τὰς ὑπηρεσίας τῆς Τραπέζης τὴν κάτωθι ἐγκύκλιον:

Λαμβάνω ἐπιστολὰς ἐκ τοῦ μετώπου ἀπὸ ὑπαλλήλους τῆς Τραπέζης, ποὺ ἐκδηλώνουν μὲ ἀσυγκράτητο ἐνθουσιασμὸ τὴν πίστι τους στὴν Πατρίδα καὶ τὸν ἱερὸ ἀγῶνα τοῦ Ἔθνους.

Μὲ εὐχαριστοῦν ἀκόμη γιὰ τὰ μέτρα τὰ ὁποῖα ἡ Διοίκησις τοῦ Ἱδρύματος λαμβάνει διὰ τοὺς ὑπαλλήλους της. Τοῦτο μὲ συγκινεῖ ἀκόμη περισσότερον, διότι μαρτυρεῖ τὴν εὐγένειαν τῆς ψυχῆς των, ἀφοῦ καὶ ἐκεῖ ποὺ βρίσκονται — Φρουροὶ τῆς τιμῆς τῆς Ἑλλάδος — δὲν παραλείπουν τὰ αἰσθήματα εὐγνωμοσύνης καὶ σεβασμοῦ πρὸς τοὺς προϊσταμένους των.

Καὶ μέσα εἰς τὶς ὀλίγες των γραμμὲς ἐπικαλοῦνται τὴν προστασίαν μου διὰ τὰς οἰκογενείας των καὶ τίποτε ἄλλο.

Ὑπερήφανος ἀκόμη μιὰ φορὰ γιὰ τὰ ὑπέροχα αἰσθήματα πατριωτισμοῦ καὶ αὐτοθυσίας ποὺ δονοῦν τὶς ψυχὲς τῶν εἰς τὰ μέτωπα ἀγωνιζομένων ὑπαλλήλων τοῦ Ἱδρύματος — αἰσθήματα ποὺ κατακλύζουν τὴν ψυχὴν κάθε Ἕλληνος — παρακαλῶ ἀλλὰ καὶ διατάσσω:

Αἱ οἰκογένειαι τῶν ὑπαλλήλων τῆς Ἀγροτικῆς Τραπέζης τῶν γενναίων παιδιῶν ποὺ ἐκλήθησαν ὑπὸ τὰ ὅπλα ἀποτελοῦν δι' ἡμᾶς τοὺς ἀπομείναντας εἰς τὰς θέσεις μας ἱερὰν παρακαταθήκην τὴν ὁποίαν ἐκεῖνοι μᾶς ἐνεπιστεύθησαν.

Πάντες συνεπῶς οἱ ὑπάλληλοι τῆς Τραπέζης ὀφείλουν νὰ εὑρίσκωνται εἰς ἄμεσον καὶ διηνεκῆ ἐπαφὴν πρὸς τὰς οἰκογενείας τῶν στρατευθέντων ὑπαλλήλων, παρέχοντες εἰς αὐτὰς πᾶσαν προστασίαν.

Ἰδιαιτέρως παρακαλῶ νὰ παρακολουθῆται ἡ ἀποστολὴ εἰς τὰς οἰκογενείας τῶν ἀποδοχῶν τῶν στρατευθέντων, καὶ νὰ μεριμνῶσιν οἱ προϊστάμενοι καὶ λοιποὶ ὑπάλληλοι περὶ τῆς καταστάσεως ἀπὸ ἀπόψεως ὑγείας τῶν μελῶν τῶν οἰκογενειῶν των, ἐρχόμενοι ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν καὶ εἰς πᾶσαν περίπτωσιν ἄμεσοι ἀρωγοὶ καὶ ρυθμισταὶ τῶν ἀναγκῶν των.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 12η Νοεμβρίου 1940
Ὁ Διοικητὴς
Α. ΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΤΩΝ Π.Υ.Α.Μ.

Ἡ Ὑπηρεσία Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. Ἀρκαδίας περισυνέλεξεν ὑπὲρ τῶν ἡρωϊκῶν πολεμιστῶν μας 648.166 δραχ., 13.706 κουβέρτες, 705 πουλόβερ, 3.198 χαρτοφάκελλα, 1.623 ὀκάδες μαλλί, 1.130 πακέτα τσιγάρα, 26.000 ὀκάδες τρόφιμα καὶ 30.000 πορτοκάλλια. Ἐπίσης ἡ Π.Υ.Α.Μ. Λασηθίου 800.000 δραχ., 3.453 κουβέρτες, 40 χιλιάδες ὀκάδες πατάτες, λάδι καὶ διάφορα δημητριακὰ ἀξίας 150.000 δραχμῶν.

Ἡ Π. Υ. Α. Μ. Λαρίσης 166 κουβέρτες, 4.152 ζεύγη μάλλινες κάλτσες, 616 μάλλινες φανέλλες, 192 πουλόβερ, 450 ὀκάδες μαλλί, 500 ὀκάδες φασόλια καὶ διάφορα ἄλλα εἴδη.

Ἡ Π.Υ.Α.Μ. Μεσσηνίας 1.067 πουλόβερ, 369 κουβέρτες, 175 κουκοῦλες, 264 κασκόλ, 563 φανέλλες, 219 ζῶνες καὶ διάφορα ἄλλα εἴδη.

Ἡ Π. Υ. Α. Μ. Ἠλείας 448.000 δραχμές, 3.394 κουβέρτες, 222 μάλλινες φανέλλες, 108 σκελέες, 284 πουλόβερ, 300 χαρτοφάκελλα καὶ διάφορα ἄλλα εἴδη.

ΝΕΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΜΕΤΩΠΟΥ ΤΗΣ Ε.Ο.Ν.

Εἰς τὴν ὑπηρεσίαν Ἀλληλεγγύης Μετώπου τῆς Ε.Ο.Ν. προσέφερον οἱ κάτωθι τὰ ἑξῆς ποσὰ ὑπὲρ τῶν ἡρωϊκῶς μαχομένων στρατιωτῶν μας καὶ τῶν οἰκογενειῶν των:

Ν. Τσαγκάρης 1.000, Γραφεῖον Ἐλέγχου Διαβατηρίων Ἀγγλικῆς Πρεσβείας 1.000, Νικολαΐδου 100, Σ. Πανώριος 100, Μ. Ρούσσου 200, Ι. Σίτη 100, Λεκάκη 150, Ἀργυρίδη 100, Μεγαλοοικονόμου 300, Ἀποστόλη 150, Μπόρος & Σία 100, Παπαμαύρου 100, Καραγιάννης 100, Μαρκάκου 100, Δρακοντοῦ 100, Μούντριχα 100, Ἀθανασιάδου 100, Νίκα 100, Σερέτη 100, Κ. Ἐγγλέζος 100, Γαβαλᾶ 100, Κ. Φωτοπούλου 100, Ἀναστασίου 100, Στεφ. Ἀπέργης 100, Λιβανίου 100, Κ. Χριστοδούλου 100, Σ. Ἀμέδας 300, Τρακάδας 100, Σκιαδᾶς 100, Εὐσάγ. Καϊμοκτίδης 1.000, Γιαννούλης 100, Μάντουκα 100, Ε. Παπαντώνης 100, Βίγκου 100, Κ. Κάνου 100, Βιαγώνης 300, Καραγιαννοπούλου 300, Εὐσταθιάδης 100, Δροσόπουλος 100, Πάλλης 100, Ἐπιφανίδου 500, Ζούκας 200, Βασιλόπουλος 200, Ἀβραάμ 100, Ἀργύρη 100, Α. Μενιδιώτης 100, Σουρίδης 100, Γιαννούλης 100, Κόλλια 100, Στεφανίδης 100, Ἀποστο-

(Συνέχεια στὴ σελίδα 312)

ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟ-

ΤΡΙΤΗ 3 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1940. — Ἡ ἀπὸ ἡμερῶν ἀρξαμένη γιγαντομαχία εἰς τὰ πέριξ τῆς λίμνης Ἀχρίδος ὄρη κατέληξεν εἰς τὴν κατάληψιν τῆς ὀχυρωτάτης θέσεως Πόγραδετς καθὼς καὶ τῆς ὁμωνύμου πόλεως ἡ ὁποία κατόπιν σφοδροῦ βομβαρδισμοῦ κατελήφθη αἰφνιδίως διὰ τῆς ξιφολόγχης.

Αἱ καταληφθεῖσαι θέσεις εἶναι τόσον προνομιοῦχοι, ὥστε διὰ τὸν ἐχθρὸν νὰ θεωρῆται ἡ ἀπώλειά των ὡς ἀνεπανόρθωτος συμφορά.

Ὁ ἐχθρὸς ὀπισθοχωρῶν ἀτάκτως κατὰ μῆκος τῆς λίμνης Ἀχρίδος, ἐγκατέλειψεν ἑκατοντάδας χιλιάδων φυσίγγια, σωροὺς κιβωτίων μὲ χειροβομβίδας, ἀμετρήτους ὅλμους, ἀντίσκηνα καὶ παντοειδὲς ὑλικόν.

Ἐπίσης ἐπὶ τῶν ὑψωμάτων τῆς Ἀχρίδος κατελάβομεν ἄθικτα δύο βαρέα πυροβόλα καὶ πλῆθος φυσιγγίων μυδραλλιοβόλων. Μεταξὺ τῶν συλληφθέντων εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Πόγραδετς καὶ τῆς Ἀχρίδος αἰχμαλώτων, ὑπάρχουν πολλοὶ ἀξιωματικοὶ καὶ ὑπαξιωματικοί.

ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Τὸ χθὲς τὴν νύκτα ἐκδοθὲν ὑπ' ἀριθ. 37 πολεμικὸν ἀνακοινωθέν, ἐν τῷ ὁποίῳ δὲν ἀναφέρεται ἡ κατάληψις τοῦ Πόγραδετς ἔχει ὡς ἀκολούθως:

Εἰς τὸ ἀριστερὸν τοῦ μετώπου τὰ στρατεύματά μας προελαύνοντα ἔθεσαν ὑπὸ τὰ πυρά των τὴν ὁδὸν ἀπὸ Ἁγίων Σαράντα πρὸς Ἀργυρόκαστρον.

Περὶ τὴν Πρεμετὴν τὰ ἡμέτερα τμήματα κατέλαβον νέας θέσεις. Περιῆλθον εἰς χεῖρας των σημαντικὸς ἀριθμὸς αἰχμαλώτων καὶ διάφορα ὑλικά, μεταξὺ τῶν ὁποίων τέσσαρα πυροβόλα.

Ἐπὶ τῶν ὀρέων τῆς Ὀστροβίτσας ἐπιτυχεῖς ἐπιθέσεις μας διέλυσαν ἐχθρικὰ τμήματα. Συνελήφθησαν αἰχμάλωτοι, ἀξιωματικοὶ καὶ ὁπλῖται.

Βορείως τοῦ Πόγραδετς συνεχίζεται εὐνοϊκῶς ὁ ἀγών.

Ἐπίσης ὑπὸ τοῦ Ὑφυπουργείου τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας ἐξεδόθη τὸ ἑξῆς ἀνακοινωθέν:

Ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐβομβάρδισε χθὲς καὶ πάλιν τὴν πόλιν τῆς Κερκύρας εἰς ἣν οὐδεὶς στρατιωτικὸς στόχος ὑπάρχει, μὲ ἀρκετὰς ζημίας εἰς κτίρια καὶ κατάρρευσιν ἑνὸς ναοῦ.

Οἱ Ἰταλοὶ μὲ τὴν ὀλιγοήμερον κατοχὴν τῆς πόλεως Φιλιατῶν, τὰς πρώτας ἡμέρας τοῦ πολέμου, φεύγοντες ἀπήγαγον τοὺς κάτωθι Ἕλληνας: Μιλτιάδην Φραγκίσκον φαρμακοποιόν, Ἀθανάσιον Κέκαν ἰατρόν, Εὐάγγελον Βασιάδην ἔμπορον, Ἀχιλλέα Γουλᾶν ἔμπορον, Ἀλέξανδρον Κομνιανὸν δημοδιδάσκαλον, Σταῦρον Ντοῦρον ἔμπορον, Λάζαρον Παπᾶν καὶ Κωνσταντῖνον Στρατῆν κτηματίας, Δῆμον Θεολόγην ἰδιωτικὸν ὑπάλληλον, Δονᾶτον Βουτζῆν καὶ Βασίλειον Τότσην κτηματίας, Θωμᾶν Καραμπίναν παντοπώλην, Νικόλαον Βαρῖνον, Γεώργιον Βαντζόραν, Βασίλειον Σταύρου ἐμπόρους, Θεολόγον Μενίναν, Ἀθανάσιον Θεολόγην καὶ Θωμᾶν Θεολόγην κτηματίας.

Πάντων τῶν ἀνωτέρω ἡ τύχη ἀγνοεῖται.

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ

Τὸ ἀνακοινωθὲν τῶν ἐν Ἑλλάδι βρεταννικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἀνεκοίνωσε χθὲς τὴν μεσημβρίαν τὰ ἑξῆς:

«Διαρκούσης τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἡ χθεσινὴ ἀεροπορικὴ δραστηριότης ὑπῆρξεν ἀσήμαντος, λόγῳ τῶν καιρικῶν συνθηκῶν, τὰ βομβαρδιστικὰ ἀεροπλάνα τῆς βασιλικῆς ἀεροπορίας ἐπετέθησαν ἐπιτυχῶς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ τῆς νοτιοδυτικῆς Ἀλβανίας, ἡ ὁποία ἐχρησιμοποιεῖτο διὰ τὴν μεταφορὰν ἐχθρικῶν ἐνισχύσεων. Ἡ ἐπίθεσις ἐνηργήθη ἀπὸ μικροῦ ὕψους καὶ παρὰ τὸ ἀντιαεροπορικὸν πῦρ, ἡ ὁδὸς ἐπλήγη, κατεστράφη δὲ μία σημαντικὴ γέφυρα. Προηγουμένως εἶχον βομβαρδισθῆ στρατιωτικὰ κτίρια εἰς τὴν περιοχὴν Τεπελενίου, ἐκ τῶν ὁποίων μερικὰ ἐκρημνίσθησαν. Ἐξ ὅλων τῶν ἐν λόγῳ ἐπιχειρήσεων ὅλα τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπανῆλθον ἄθικτα».

ΤΕΤΑΡΤΗ 4 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1940. — Αἱ πολεμικαὶ ἐπιχειρήσεις ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ μετώπου συνεχίζονται παρὰ τὸ ἐπικρατοῦν δριμύτατον ψῦχος καὶ τὴν καλύπτουσαν τὸ ἔδαφος χιόνα, ἰδίως εἰς τὸ κέντρον.

Μεταξὺ τῶν ὑψωμάτων βορειοδυτικῶς τοῦ Πόγραδετς διὰ μέσου τῶν κορυφογραμμῶν καὶ εἰς μέγα βάθος παραλλήλως τῆς ὁδοῦ πρὸς τὴν Ἐρσέκαν, τὰ στρατεύματά μας πιέζοντα διαρκῶς τὸν ἐχθρόν, λυσσωδῶς ἀνθιστάμενον, καταλαμβάνουν συνεχῶς ἀντικειμενικοὺς στόχους.

Ἐπίσης σφοδρόταται μάχαι συνάπτονται περὶ τὴν Πρεμετὴν ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς κοιλάδος τοῦ Ἀώου καὶ τῆς ὁδοῦ πρὸς τὸ Τεπελένι.

Συνελήφθησαν νέοι αἰχμάλωτοι καὶ περιῆλθεν εἰς χεῖρας μας ἄφθονον ὑλικόν.

ΤΟ ΕΠΙΣΗΜΟΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 38 ἐπίσημον ἀνακοινωθὲν τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

Εἰς τὴν περιοχὴν ΠΟΓΡΑΔΕΤΣ κατελήφθησαν κατόπιν ἐντατικοῦ ἀγῶνος νέα ὑψώματα. Συνελήφθησαν αἰχμάλωτοι καὶ περιῆλθον εἰς χεῖρας μας αὐτόματα ὅπλα, ὅλμοι καὶ τρία πυροβόλα.

Εἰς τὸ λοιπὸν Μέτωπον ἐσυνεχίσθη ὁ ἀγὼν μὲ προόδους τινὰς τῶν στρατευμάτων μας.

Ἡ ἀεροπορία μας ἐβομβάρδισεν ἐπιτυχῶς φάλαγγας καὶ ἀποθήκας εἰς τὰ μετόπισθεν τοῦ ἐχθροῦ. Παρετηρήθησαν μεγάλαι πυρκαϊαί.

Ἡ ἀεροπορία διώξεως συμπλακεῖσα μετὰ τῆς ἀντιπάλου κατέρριψε δύο ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα.

Ἓν ἡμέτερον δὲν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν βάσιν του.

Ἐξ ἄλλου ὑπὸ τοῦ Ὑφυπουργείου Δημοσίας Ἀσφαλείας ἐδόθη πρὸς δημοσίευσιν ἡ κάτωθι ἀνακοίνωσις:

Παρὰ τῆς ἐχθρικῆς ἀεροπορίας ἐγένοντο χθὲς οἱ κάτωθι βομβαρδισμοὶ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας, στραφέντες κατὰ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ.

1) Εἰς Φιλιατρὰ μὲ ἀσήμαντον ἀριθμὸν θυμάτων καὶ ἐλαχίστας ζημίας.

2) Εἰς Πρέβεζαν μὲ μικρὸν ἀριθμὸν θυμάτων καὶ ζημίας εἰς οἰκήματα.

3) Εἰς Λευκάδα μὲ ὀλίγα θύματα καὶ ἀσημάντους ζημίας.

Ἐκ τῶν θυμάτων τῶν χθεσινῶν βομβαρδισμῶν τὰ περισσότερα εἶναι γυναῖκες καὶ μικρὰ παιδία. Αἱ βομβαρδισθεῖσαι πόλεις οὐδένα ἀπολύτως στρατιωτικὸν ἐνδιαφέρον ἔχουν.

ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν ἐν Ἑλλάδι βρετταννικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἀνεκοίνωσεν χθὲς τὰ ἑξῆς:

«Βομβαρδιστικὰ ἀεροπλάνα τῆς Βασιλικῆς Ἀεροπορίας ἐνήργησαν χθὲς λίαν ἐπιτυχῆ ἐπιδρομὴν ἐναντίον σημαντικῶν στρατιωτικῶν στόχων τοῦ Αὐλῶνος. Παρὰ τὴν ἐπικρατοῦσαν κακοκαιρίαν καὶ τὴν παρουσίαν μεγάλου σχηματισμοῦ ἐχθρικῶν ἀεροπλάνων καταδιωκτικῶν, ἡ ἐπίθεσις ἐξετελέσθη ἐπιτυχῶς, ὅλαι δὲ αἱ ριφθεῖσαι βόμβαι ἐθεάθησαν πίπτουσαι ἐντὸς τῆς περιοχῆς τοῦ στόχου. Πυρκαϊὰ ἐξερράγη εἰς τινας μεγάλας οἰκοδομὰς πλησίον τοῦ λιμένος, ταύτην δὲ ἐπηκολούθησαν σειραὶ ἐκρήξεων. Δέσμη βομβῶν ἔπεσε κατὰ μῆκος τοῦ προβλῆτος, ἐπλήγη δὲ ἓν ἀτμόπλοιον. Κατερρίφθη ἓν ἐχθρικὸν ἀεροπλάνον τύπου «Κ. Ρ. 42».

» Εἰς τὴν περιοχὴν τοῦ Ἀργυροκάστρου ἓν τῶν καταδιωκτικῶν μας συνῆψεν ἀερομαχίαν καὶ κατέρριψε φλεγόμενον ἀναγνωριστικὸν ἀεροπλάνον τύπου «Ρ. Ο. 37».

» Ἐξ ὅλων τῶν ὡς ἄνω ἐπιχειρήσεων ὅλα τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπανῆλθον ἄθικτα εἰς τὰς βάσεις των».

Πληροφορούμεθα ὅτι κατὰ τὴν ἐκ τῆς ἐπιδρομῆς ἐναντίον τοῦ Αὐλῶνος ἐπιστροφήν του, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἀγγλικοῦ ἀεροπορικοῦ σχηματισμοῦ ἐδήλωσε τὰ ἑξῆς:

«Ἐπρόκειτο περὶ μιᾶς τῶν καλλιτέρων μας ἐπιδρομῶν. Λόγῳ τῆς νεφώσεως ὑπεχρεώθημεν νὰ κατέλθωμεν χαμηλά, ὅπου μᾶς ἀνέμενον τὰ ἐχθρικὰ καταδιωκτικά. Δὲν εἶχον τύχην ὅμως. Καθὼς κατεδίωκον τὸ ἓν ἐκ τῶν κυμάτων ἐφόδου, ἕτερον κῦμα ἐπῆλθε καὶ ἔρριψε τὰς βόμβας του ἐπὶ τοῦ στόχου. Διεκρίναμεν μεγάλην φλόγα, μὲ ὑψηλὴν στήλην μαύρου καπνοῦ ἄνωθεν αὐτῆς, ἐν μέσῳ μερικῶν κτιρίων. Ἐφαίνετο ὡς νὰ εἴχομεν πλήξει κάτι τὸ πολὺ σημαντικόν. Ὅλαι αἱ βόμβαι μας ἐσημείωσαν εὐστοχίαν. Ἓν τῶν ἐχθρικῶν καταδιωκτικῶν ἐδέχθη τὰ συγκεντρωμένα πυρὰ ἑνὸς κύματος ἀεροπλάνων μας καὶ κατέπεσε καθέτως μὲ καπνὸν ἐξερχόμενον τοῦ κινητῆρος του. Ἡ κεραία τοῦ ἀσυρμάτου μου κατερρίφθη, ὁ ἀρχηγὸς δὲ ἑνὸς σμήνους ἐδέχθη μίαν σφαῖραν ἐπὶ τοῦ κράνους του καὶ αὐταὶ μόνον ὑπῆρξαν αἱ ζημίαι τὰς ὁποίας μᾶς ἐπροξένησεν ὁ ἐχθρός. Ὅλοι ἐπανήλθομεν ἐν τάξει εἰς τὰς βάσεις μας».

ΠΕΜΠΤΗ 5 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1930. — Ἀγὼν ἐκτάκτου σφοδρότητος διεξαγόμενος ἀπὸ πολλῶν ἡμερῶν εἰς τὰ πέριξ τοῦ Πόγραδετς, συνεχίζεται μὲ ἀφάνταστον ἡρωϊσμὸν καὶ αὐτοθυσίαν τῶν ἡμετέρων.

Συνεπείᾳ τῶν ἀκαθέκτων ἐπιθέσεων τῶν στρατευμάτων μας, ὁ ἐχθρὸς ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψῃ μὲ βαρυτάτας ἀπωλείας τὰ βορείως τοῦ Πόγραδετς ὑψώματα, ἀφήσας ἐπὶ τούτων ἑκατοντάδας νεκρῶν καὶ πλῆθος πολεμικοῦ ὑλικοῦ.

Ἀκόμη μεγαλυτέρας σφοδρότητος ἀγῶνες διεξάγονται ἐπὶ τῶν ὑψωμάτων τῆς Ντούνιτσας, εὑρισκομένων εἰς τὴν ἰδίαν περιοχήν.

Ἐξ ἄλλου πρὸς Νότον καὶ πρὸς τὴν θάλασσαν, ὁ ἐχθρὸς κινεῖται ἐν πλήρει συγχύσει ἀπὸ τῶν Ἁγ. Σαράντα πρὸς τὴν Χειμάρραν. Ἡ αὐτὴ σύγχυσις μεταξὺ τῶν ἐχθρικῶν στρατευμάτων παρατηρεῖται καὶ κατὰ τὴν ὑποχώρησίν του ἀπὸ τὸ Ἀργυρόκαστρον καὶ τὸ Τεπελένι, τὸ ὁποῖον εὑρίσκεται ἐντὸς ἀκτῖνος βολῆς τοῦ ἑλληνικοῦ πυροβολικοῦ.

Ἡ ὁδὸς Ἁγ. Σαράντα - Πρεμετῆς - Ἀργυροκάστρου βληθεῖσα ἀγρίως ὑπὸ τοῦ πυροβολικοῦ μας κατεστράφη τελείως εἰς πλεῖστα ὅσα σημεῖα.

Ἡ σημαντικωτέρα ἐπιτυχία τῶν στρατευμάτων ἔγκειται εἰς τὴν κατάληψιν τῆς σπουδαιοτάτης στρατιωτικῆς βάσεως τῆς πόλεως Πρεμετῆς καὶ τῶν πέραν αὐτῆς σπουδαίων ὀροσειρῶν.

Τὰ ἐχθρικὰ στρατεύματα ἀπωθούμενα συνεχῶς κατευθύνονται πέραν τῆς Πρεμετῆς πρὸς τὴν Χειμάρραν.

Τὸ γεγονὸς τῆς καταλήψεως τῆς Ὀστροβίτσας καὶ ἀρκετῶν ὑψωμάτων καὶ χωρίων, ἐδημιούργησε διὰ τὸν ἐχθρὸν εἰς τοὺς τομεῖς τοῦ κέντρου ἀφόρητον κατάστασιν.

Ἡ κατάληψις τῆς Πρεμετῆς, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀποτελεῖ δι' ἡμᾶς σπουδαιοτάτην βάσιν, εἶχεν ὡς ἐπακολούθημα τὴν αἰχμαλωσίαν 500 καὶ πλέον Ἰταλῶν, καὶ νέαν πλουσίαν «συγκομιδὴν» εἰς παντὸς εἴδους πολεμικοῦ ὑλικοῦ, μεταξὺ τοῦ ὁποίου καὶ 6 πυροβόλα.

Κατὰ τὰς ἐπιχειρήσεις περὶ τὴν Πρεμετήν, πείσμονα ἀντίστασιν προέβαλαν τὰ λεγόμενα «Τάγματα θανάτου» τῆς Μεραρχίας Φερράρα, τὰ ὁποῖα ὑπεστήριζαν ἓν δάσος εὑρισκόμενον εἰς τὸ πεδίον τοῦ ἀγῶνος. Τὰ «Τάγματα θανάτου» ὑπέστησαν ἀληθῆ πανωλεθρίαν.

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

Ἐξαιρετικὴ ἐπίσης εἰς ἔκτασιν καὶ ἀποτελέσματα ὑπῆρξεν ἡ δρᾶσις τῆς ἀεροπορίας μας. Ἕλληνες ἀεροπόροι ἐβομβάρδισαν σφοδρῶς ἐχθρικὰς φάλαγγας ἐν πορείᾳ.

Ὁμὰς βομβαρδιστικῶν μας ἐπετέθη ταυτοχρόνως ἐναντίον καταυλισμῶν εἰς Ἐλβασὰν καὶ εἰς τὴν κοιλάδα τοῦ ποταμοῦ Σκούμπη.

Καὶ εἰς τὴν πρώτην ὅσον καὶ εἰς τὴν δευτέραν περίπτωσιν τὰ ἑλληνικὰ βομβαρδιστικὰ ἐπέστρεψαν σῶα εἰς τὰς βάσεις των ἐπιτυχόντα πλήρως τῶν ἀντικειμενικῶν των σκοπῶν παρὰ τὴν ζωηρὰν ἀντίδρασιν τοῦ ἐχθρικοῦ πυροβολικοῦ.

ΤΑ ΕΠΙΣΗΜΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝΤΑ

Ἐκ τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου ἐξεδόθη χθὲς τὴν νύκτα τὸ ὑπ' ἀριθ. 39 πολεμικὸν ἀνακοινωθὲν τῆς 4ης Δεκεμβρίου 1940:

«Σκληροὶ ἀγῶνες ἐπὶ τῆς δυτικῶς τοῦ Πόγραδετς ὀρεινῆς περιοχῆς ἐστέφθησαν ὑπὸ σημαντικῆς ἐπιτυχίας.

»Πείσμων ἀντίδρασις τοῦ ἐχθροῦ εἰς τὴν περιοχὴν βορείως Πρεμετῆς ἐκάμφθη κατόπιν ἰσχυρῶν ἐπεμβάσεων τοῦ πυροβολικοῦ μας. Ἐπὶ τῆς ἑκατέρωθεν τῆς ἁμαξιτῆς ὁδοῦ ζώνης, ὁ ἐχθρὸς ἐνήργησε προσβολὰς δι' ἀρ-

ΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ "ΝΕΟΛΑΙΑΣ",

μάτων ἀποτυχούσας. Κατελάβομεν τὴν Πρεμετήν.

»Ὁ ἐχθρὸς ὑπέστη βαρείας ἀπωλείας. Συνελάβομεν ἄνω τῶν 500 αἰχμαλώτων καὶ ἐκυριεύσαμεν 6 πυροβόλα καὶ ἄφθονον ὑλικόν.

»Ἐπιτυχεστάτη ἐπίσης ὑπῆρξεν ἡ σημερινὴ δρᾶσις τῆς ἀεροπορίας μας. Ἀναγνωρίσεις καὶ βομβαρδισμοὶ σταθερῶν καὶ κινητῶν στρατιωτικῶν στόχων ἐξετελέσθησαν μὲ διαπιστωθέντα ἐπιτυχῆ ἀποτελέσματα. Ἓν ἐχθρικὸν ἀεροπλάνον κατερρίφθη ἐν ἀερομαχίᾳ. Ἅπαντα τὰ ἡμέτερα ἐπέστρεψαν ἄθικτα εἰς τὰς βάσεις των».

Ἐξ ἄλλου τὸ Ὑφυπουργεῖον Δημοσίας Ἀσφαλείας ἐξέδωσε τὴν κάτωθι ἀνακοίνωσιν:

«Ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐβομβάρδισε χθὲς τὴν Πρέβεζαν καὶ τὴν Ζάκυνθον, μὲ ἐλάχιστα θύματα ἐκ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ καὶ μικρὰς ζημίας εἰς οἰκήματα.

» Κατὰ συμπληρωματικὰ τηλεγραφήματα τῶν ἁρμοδίων ἀστυνομικῶν ἀρχῶν, μεταξὺ τῶν ἀπαχθέντων ὑπὸ τῶν Ἰταλῶν ὡς ὁμήρων κατὰ τὴν ὑποχώρησίν των ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ ἐδάφη, περιλαμβάνονται καὶ οἱ κάτωθι Ἕλληνες: Ν. Ἀπ. Σιούτης, Θεοφ. Ἀπ. Σιούτης ἐκ Πυρσόγιαννης καὶ Παντ. Θεοδοσίου ἐκ Γραικοχωρίου Ἡγουμενίτσης. Ἡ τύχη τούτων ἀγνοεῖται».

ΤΟ ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ

Τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν ἐν Ἑλλάδι βρεταννικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἀνακοινοῖ τὰ ἑξῆς:

«Αἱ ληφθεῖσαι ἀναφοραὶ ἐπιβεβαιοῦν ὅτι, ἐκτὸς τῶν δύο ἰταλικῶν ἀεροπλάνων, τῶν καταστραφέντων ὑπὸ τῶν βομβαρδιστικῶν σχηματισμῶν μας τὴν 2αν Δεκεμβρίου, εἶχον καταρριφθῆ καὶ ἕτερα δύο ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα. Εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Πρεμετῆς τὰ καταδιωκτικά μας ἐπετέθησαν ἐναντίον δύο ἐχθρικῶν ἀναγνωριστικῶν ἀεροπλάνων, τύπου «Ρ. Ο. 37» καὶ τὰ κατέστρεψαν».

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 6 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1940.— Τὰ ἑλληνικὰ στρατεύματα ἐξηκολούθησαν καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν τὴν θριαμβευτικὴν προέλασίν των ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ μετώπου, ἀπὸ τῆς θαλάσσης καὶ μέχρι τῶν ὀχθῶν τῆς λίμνης Ἀχρίδος ἐπὶ τῆς Γιουγκοσλαυϊκῆς μεθορίου.

Ὁ ἐχθρὸς ὑποχωρεῖ ἀτάκτως μετὰ μεγάλων ἀπωλειῶν, αὐξάνει δὲ καθημερινῶς ὁ ἀριθμὸς τῶν συλλαμβανομένων αἰχμαλώτων καθὼς καὶ αἱ ποσότητες τῶν περιερχομένων εἰς χεῖρας μας λαφύρων.

Βορειοδυτικῶς τῆς Πρεμετῆς ὁλόκληρος ἰταλικὴ μεραρχία ἐθερίσθη ἀπὸ τὰ ἑλληνικὰ πυρά.

Τὸ σημαντικώτερον ὅμως γεγονὸς εἶναι ὅτι ἡ ἰταλικὴ ὑποχώρησις ἐν τῷ συνόλῳ της κατευθύνεται πρὸς δυσμάς, ἤτοι ὁ ἐχθρὸς ἀπωθεῖται πρὸς τὴν θάλασσαν.

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΑΕΡΟΠΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

Ἡ ἑλληνικὴ βομβαρδιστικὴ ἀεροπορία κατέφερε καὶ πάλιν σοβαρώτατα πλήγματα κατὰ τοῦ ὑποχωροῦντος ἐχθροῦ.

Τὰ ἀεροπλάνα μας κατελθόντα εἰς χαμηλὸν ὕψος ἤρχισαν σφοδρὸν βομβαρδισμὸν ἐναντίον μηχανοκινήτου φάλαγγος τοῦ ἐχθροῦ, καὶ ἡ ὁποία διελύθη καὶ κατεστράφη.

Ἐν συνεχείᾳ ἐβλήθησαν κατ' ἐπανάληψιν διὰ βομβῶν μεγάλου διαμετρήματος στρατῶνες, οἱ ὁποῖοι ἐκαλύπτοντο ἐπὶ πολὺ ἀπὸ πυκνοὺς καπνούς.

Ἐπίσης ἐρρίφθησαν δέσμαι βομβῶν ἐντὸς ἐχθρικῶν χαρακωμάτων ὅπου εἶχον καταφύγει Ἰταλοὶ στρατιῶται.

Ὅλα τὰ ἀεροπλάνα μας μετὰ τῶν πληρωμάτων ἐπέστρεψαν σῶα εἰς τὰς βάσεις των.

Ἄλλος σχηματισμὸς βομβαρδιστικῶν ἀεροπλάνων μας ἐπετέθη ἐναντίον ἄλλης μηχανοκινήτου ἰταλικῆς φάλαγγος, τὴν ὁποίαν κυριολεκτικῶς ἀπεδεκάτισεν.

Ἀπὸ χαμηλοῦ ἐπίσης ὕψους ἐρρίφθησαν μὲ καταστρεπτικὰ ἀποτελέσματα δέσμαι βομβῶν ἐπὶ καταυλισμοῦ τοῦ ἐχθροῦ.

ΤΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝΤΑ

Τὸ ὑπ' ἀριθ. 40 ἀνακοινωθὲν τοῦ Γεν. Στρατηγείου ἀναφέρει τὰ ἑξῆς:

«Ὁ ἀγὼν ἐσυνεχίσθη καὶ σήμερον ἐφ' ὅλου τοῦ Μετώπου. Τὰ στρατεύματά μας ἐσημείωσαν νέας προόδους, ἰδίως εἰς τὸν κετρικὸν τομέα, παρὰ τὴν ζωηρὰν ἀντίδρασιν τῆς ἐχθρικῆς ἀεροπορίας».

Ἐπίσης ὑπὸ τοῦ Ὑφυπουργείου τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας ἀνακοινοῦνται τὰ κάτωθι:

Ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐβομβάρδισε πάλιν χθὲς τὴν πόλιν τῆς Κερκύρας, ἄνευ θυμάτων καὶ μὲ ἐλαφρὰς ζημίας εἰς κτίρια.

ΤΟ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΟΥ ΑΓΓΛΙΚΟΥ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ

Τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν ἐν Ἑλλάδι βρεταννικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἀνεκοίνωσε χθὲς τὴν μεσημβρίαν τὰ ἑξῆς:

«Εἰς λυσσώδη ἀερομαχίαν συναφθεῖσαν χθὲς ὑπεράνω τῶν ἐχθρικῶν γραμμῶν, τὰ καταδιωκτικά μας ἀεροπλάνα, χωρὶς οὐδεμίαν νὰ ὑποστοῦν ἀπώλειαν κατέρριψαν μέγαν ἀριθμὸν ἐχθρικῶν ἀεροπλάνων. Ἑλληνικῆς πηγῆς πληροφορίαι δηλοῦν ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν καταστραφέντων ἐχθρικῶν ἀεροπλάνων ἀνέρχεται εἰς δέκα, ἀναμένεται ὅμως ἐπίσημος διαβεβαίωσις τοῦ γεγονότος.

»Ἐχθρικὰ στρατεύματα, ὑποχωροῦντα ἐσπευσμένως εἰς τὴν περιοχὴν Τεπελενίου — Κλεισούρας, ὑπέστησαν ἐπιτυχῆ ἐπίθεσιν ὑπὸ βομβαρδιστικῶν καὶ καταδιωκτικῶν σχηματισμῶν τῆς βασιλικῆς ἀεροπορίας.

» Εἷς τῶν σχηματισμῶν μας ἐβομβάρδισε τὴν ὁδὸν ὡς καὶ συγκεντρώσεις στρατευμάτων εἰς Κλεισούραν, ἄμεσα δὲ πλήγματα ἐσημειώθησαν ἐπὶ τῶν ὁδῶν τῶν ἀγουσῶν εἰς Τεπελένι καὶ Βεράτιον. Ἄλλαι βόμβαι ἐξερράγησαν πλησίον τῆς ὁδοῦ καὶ μεταξὺ κτιρίων. Δύο ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα ἀπεπειράθησαν νὰ ἐμποδίσουν τὰ βομβαρδιστικά μας.

» Εἰς Τεπελένι ἡ ὁδός, ὡς καὶ μία γέφυρα ὑπεράνω τοῦ ποταμοῦ, ἐβομβαρδίσθησαν. Ἡ γέφυρα διεπιστώθη, ὅτι ἐκαλύφθη ἀπὸ χώματα καὶ λίθους, μόλις ἐξερράγη μία βόμβα. Φάλαγξ φορτηγῶν αὐτοκινήτων ἐβομβαρδίσθη εἰς τὴν αὐτὴν περιοχὴν ὡς καὶ κτίρια βορείως τῆς πόλεως. Ἔξω τῆς παραλίας πλησίον τῶν Ἁγίων Σαράντα, τὰ βομβαρδιστικά μας ἀεροπλάνα ἐπετέθησαν ἐναντίον ἑνὸς ἀντιτορπιλλικοῦ, δύο δὲ ἄμεσα πλήγματα, ὡς καὶ πολλαὶ παρὰ τὸ πλοῖον ἐκρήξεις, ἐσημειώθησαν. Τὸ ἀντιτορπιλλικὸν ἐσταμάτησε καὶ ἔκλινε βραδέως πρὸς τὴν μίαν πλευράν, ὅταν τὸ ἀεροπλάνον μας ἀνεχώρει ἐκεῖθεν. Ὅλα τὰ πληρώματα καὶ τὰ ἀεροπλάνα τόσον τὰ καταδιωκτικά, ὅσον καὶ τὰ βομβαρδιστικά, ἐπέστρεψαν ἄθικτα».

ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 7 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1940.—Ὁ Ἐθνικός μας στρατὸς ἐσημείωσεν ἐν συνεχείᾳ καὶ νέας περιφανεῖς νίκας, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ πλέον σημαντικὴ εἶναι ἡ κατάληψις τῆς κυριωτέρας στρατιωτικῆς καὶ ἀεροπορικῆς βάσεως τοῦ ἐχθροῦ, ἡ κατάληψις δηλαδὴ τῆς πόλεως τῶν Ἁγ. Σαράντα, τὴν ὁποίαν οἱ Ἰταλοὶ εἶχαν μεταβαπτίσει εἰς Ἔντα πρὸς τιμὴν τῆς κόρης τοῦ Ἰταλοῦ δικτάτορος καὶ συζύγου τοῦ κόμητος Τσιάνο.

Κατὰ τὴν εἴσοδόν των εἰς τοὺς Ἁγίους Σαράντα τὰ ἑλληνικὰ στρατεύματα εὗρον ἡμιβυθισμένον καὶ τὸ ἰταλικὸν ἀντιτορπιλλικόν, τὸ ὁποῖον ἐπλήγη προχθὲς ὑπὸ ἀγγλικοῦ τορπιλλοπλάνου.

Ἡ ἑλληνικὴ προέλασις συνεχίσθη σήμερον ἐφ' ὁλοκλήρου τοῦ μετώπου, ἐπιβραδυνθεῖσα κατά τι εἰς ὡρισμένας περιοχὰς συνεπείᾳ τοῦ μεγάλου ὕψους τῶν χιόνων καὶ τοῦ δυσβάτου τοῦ ἐδάφους. Οἱ Ἰταλοὶ ἐστερήθησαν εἰς πλεῖστα σημεῖα τοῦ μετώπου τῶν ὀρεινῶν ὄγκων ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ ἐβάσιζον τὴν ἄμυνάν των, ὡρισμέναι δὲ μεραρχίαι των ὡς ἡ «Ἀρέτσο» καὶ ἡ «Βενέτσια» ὑπεχρεώθησαν νὰ ἐγκαταλείψουν τὰς θέσεις των διὰ ν' ἀποφύγουν πλήρη κύκλωσιν. Ἡ ἐξέλιξις τῆς καταστάσεως δημιουργεῖ ἄμεσον ἀπειλὴν κατὰ τῆς περιοχῆς τῶν ἐν Ἀλβανίᾳ πετρελαιοπηγῶν, διὰ τὴν ἐκμετάλλευσιν τῶν ὁποίων ἡ Ἰταλία ἐδαπάνησε πολλὰ δισεκατομμύρια. Δέον νὰ σημειωθῇ ὅτι αἱ ἀναφερθεῖσαι πετρελαιοπηγαὶ ἀποτελοῦν μίαν τῶν σπουδαιοτέρων πηγῶν ἐφοδιασμοῦ τῆς Ἰταλίας εἰς καύσιμον ὕλην, ὥστε ἡ κατάληψίς των νὰ ἀποτελέσῃ καίριον πλῆγμα κατὰ τοῦ ἐφοδιασμοῦ της.

Οἱ Ἰταλοὶ ἐξακολουθοῦν ὑποχωροῦντες ἐν πάσῃ σπουδῇ πρὸς τὸν λιμένα τῆς Χειμάρρας, ἐπὶ τῆς παραλιακῆς ὁδοῦ, ἥτις ἄρχεται ἐκ τῶν Ἁγίων Σαράντα. Βορειοδυτικῶς τῆς Πρεμετῆς οἱ Ἰταλοὶ ἐπίσης εὑρίσκονται ἐν ὑποχωρήσει, ἀφίνοντες ὄπισθέν των τὸ Ἀργυρόκαστρον παραδεδομένον εἰς τὰς φλόγας. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἡ ὑποχώρησις παρεμποδίζεται σοβαρῶς διὰ τῆς ραγδαίας ἐνεργείας τῆς ἀγγλικῆς καὶ ἑλληνικῆς ἀεροπορίας, αἱ ὁποῖαι ἔχουν καταστρέψει τὰς γεφύρας καὶ τὰς ὁδοὺς εἰς τὰ μετόπισθεν τῶν Ἰταλῶν.

Τὸ ἑλληνικὸν στρατηγικὸν σχέδιον συνίστατο εἰς τὸ νὰ ἀποφευχθῇ κατὰ μέτωπον ἐπίθεσις ἐναντίον τοῦ Ἀργυροκάστρου καὶ νὰ γίνῃ προέλασις πρὸς τὴν Πρεμετὴν πρῶτον καὶ βορειότερον.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν εἰς χεῖράς μας περιελθόντων αἰχμαλώτων ἀνῆλθεν εἰς πολλὰς χιλιάδας, τὸ δὲ ὑλικὸν εἰς ἀνυπολόγιστον ἀξίαν.

Οἱ συλληφθέντες Ἰταλοὶ αἰχμάλωτοι ἀνακρινόμενοι κατέθεσαν ὅτι εἶχον νὰ λάβουν ἄρτον ἀπὸ ἑξαημέρου καὶ ὅτι αἱ νυκτεριναὶ ἔφοδοι τῶν Ἑλλήνων προεκάλουν τὸν πανικὸν μεταξὺ τῶν Ἰταλῶν στρατιωτῶν.

Ἡ κατάληψις τῶν Ἁγίων Σαράντα, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴν σημαντικωτέραν σημερινὴν ἐπιτυχίαν, συνετελέσθη χθὲς πρὸ μεσημβρίας. Τὰ δρῶντα εἰς τὸν παραλιακὸν τομέα ἑλληνικὰ στρατεύματα, τὰ ὁποῖα εἶχον περισφίξει τὴν πόλιν ἀπὸ τριημέρου ἐγκατασταθέντα εἰς τὰς ἐπικαίρους θέσεις Λυκουρέζι καὶ Βρυώνη, εὑρισκομένας εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τοῦ λιμένος, ἔβαλλον ἀπὸ τῆς πρωΐας διὰ τοῦ πυροβολικοῦ των ἐναντίον τῶν ἀπομενουσῶν ἰταλικῶν δυνάμεων. Πρὸ τῆς δυνάμεως αὐτῆς τοῦ πυρὸς καὶ τῆς ἐξελίξεως ἐν γένει τοῦ ἀγῶνος εἰς τὸν νότιον τομέα αἱ ὑπερασπίζουσαι τὴν πόλιν ἰταλικαὶ δυνάμεις ὑπεχρεώθησαν νὰ τὴν ἐγκαταλείψουν ἀφοῦ ἐπυρπόλησαν ἀποθήκας τοῦ πολεμικοῦ ὑλικοῦ των καὶ ἰδίᾳ τῆς ὑγρᾶς καυσίμου ὕλης.

Τὰ ἑλληνικὰ στρατεύματα εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν τὴν 9.40' πρωϊνήν, γενόμενα δεκτὰ μὲ πρωτοφανεῖς ἐκδηλώσεις λατρείας ἐκ μέρους τοῦ πληθυσμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐξῆλθε πρὸς προϋπάντησίν των.

ΤΑ ΕΠΙΣΗΜΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝΤΑ

Ἐκ τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου ἐξεδόθη χθὲς τὴν νύκτα τὸ κάτωθι ὑπ' ἀριθ. 41 Πολεμικὸν Ἀνακοινωθέν:

«Εἰς τὸ ἀριστερὸν τοῦ μετώπου τὰ στρατεύματά μας ὑπερνικήσαντα τὴν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ Μπίστριτσα ἀντίστασιν τοῦ ἐχθροῦ διέβησαν τὸν ποταμόν, κατέλαβον τοὺς Ἁγίους Σαράντα καὶ προώθησαν τὰς γραμμάς των πρὸς Βορρᾶν.

»Ὁ ἐχθρὸς ὑποχωρῶν ἐλεηλάτησε καὶ ἐπυρπόλησε τὴν πόλιν.

» Εἰς τὸν λιμένα ἀπέμεινεν ἡμιβυθισμένον τὸ βομβαρδισθὲν ὑπὸ τῆς ἀεροπορίας ἰταλικὸν ἀντιτορπιλλικόν.

» Εἰς τὸ λοιπὸν μέτωπον συνεχίσθη ἐπιτυχῶς ὁ ἀγών.

» Μεταξὺ τῶν λαφύρων τὰ ὁποῖα περιῆλθον εἰς χεῖρας μας περιλαμβάνονται δύο πυροβόλα».

Τὸ Ὑφυπουργεῖον τῆς Ἀσφαλείας ἐξέδωκε τὴν κάτωθι ἀνακοίνωσιν:

«Ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐνήργησε χθὲς τὰς κάτωθι ἐπιδρομὰς εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς χώρας κατὰ τοῦ ἀμάχου πληθυσμοῦ: Εἰς τὴν Ζάκυνθον ἄνευ θυμάτων καὶ ζημιῶν. Εἰς Ἄρταν, μὲ ἀποτέλεσμα τὸν φόνον ἑνὸς παιδίου 6 ἐτῶν καὶ τὸν τραυματισμὸν 3 ἄλλων. Εἰς πόλιν Δυτικῆς Πελοποννήσου, ἄνευ θυμάτων καὶ ζημιῶν».

ΤΟ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΟΥ ΒΡΕΤΑΝΝΙΚΟΥ ΣΤΡΑΤΗΓΕΙΟΥ

Τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν ἐν Ἑλλάδι βρεταννικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἀνακοινοῖ σήμερον (χθὲς) τὴν μεσημβρίαν τὰ ἑξῆς:

«Ἐπιβεβαιοῦται ἤδη ὅτι κατὰ τὴν [illegible]μαχίαν, ἡ ὁποία διεξήχθη τὴν 4ην [illegible] μεταξὺ σχηματισμοῦ μαχητικῶν [illegible] τῆς βασιλικῆς ἀεροπορίας καὶ [illegible] θμοῦ ἐχθρικῶν μαχητικῶν ἀ[illegible] «Κ. Ρ. 42» καὶ «Γ. 50», ἐν

(Συνέχεια εἰς τὴν «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

ΤΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΤΗΣ "ΝΕΟΛΑΙΑΣ,,

Ἀλβανίᾳ. 8 ἐχθρικὰ ἀεροπλάνα κατερρίφθησαν ὁριστικῶς καὶ κατεστράφησαν, 7 ἄλλα ὑπέστησαν σοβαρὰς βλάβας καὶ ἐθεάθησαν ὑπὸ τῶν πιλότων μας εὑρισκόμενα εἰς δυσχερῆ θέσιν, καὶ ἀρκετὰ ἄλλα ὑπέστησαν ἐπίσης βλάβας.

»Ὅλοι οἱ πιλότοι μας καὶ τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπέστρεψαν ἄθικτα εἰς τὰς βάσεις των».

ΚΥΡΙΑΚΗ 8 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1940.— Ἡ ἑλληνικὴ προέλασις συνεχίσθη καὶ σήμερον μὲ τὴν αὐτὴν σφοδρότητα τῶν προηγουμένων ἡμερῶν καὶ μὲ νέας καὶ συνεχεῖς ἐπιτυχίας.

Παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι ὁ καιρὸς ἐχειροτέρευσε καὶ τὸ στρῶμα τῶν χιόνων ἔγινε παχύτερον, ἡ προώθησις τῶν τμημάτων μας καθ' ὅλον τὸ μῆκος τοῦ μετώπου ἐξηκολούθησε καθὼς καὶ ἡ συντριβὴ τοῦ ἐχθροῦ.

Οἱ ὑποχωροῦντες Ἰταλοὶ ἀναγκάζονται νὰ εὑρίσκωνται διαρκῶς ἐν κινήσει, χωρὶς νὰ τοὺς παρέχεται καιρὸς πρὸς ἐγκατάστασιν γραμμῶν ἀμύνης.

Ἐξ ἄλλου ἡ προσπάθεια τοῦ ἐχθροῦ ὅπως ἐγκαταστήσῃ νέαν γραμμὴν ἀμύνης βαθύτερον ἐντὸς τοῦ ἐδάφους τῆς Ἀλβανίας ἀποτυγχάνει συνεπείᾳ τῶν σφυροκοπημάτων τῆς ἀεροπορίας μας.

Τὰ ἐχθρικὰ τμήματα, καταδιωκόμενα ὑπὸ τῶν ἡμετέρων, ἀπεχώρησαν σήμερον ἐξ ὁλοκλήρου τῆς περιοχῆς βορείως τῶν Ἁγ. Σαράντα, ἐγκαταλείψαντα ἄφθονον ὑλικὸν καὶ σημαντικὸν ἀριθμὸν αἰχμαλώτων, ἀξιωματικῶν καὶ ὁπλιτῶν.

Τὰ ἐξ Ἀργυροκάστρου ὑποχωροῦντα ἐχθρικὰ τμήματα κατευθύνονται πρὸς τὴν περιφέρειαν Τεπελενίου.

Η ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΔΕΛΒΙΝΟΥ

Ἡ ἐξέλιξις τῶν ἐπιχειρήσεων εἰς τὸν νότιον τομέα ἐπιτρέπει τὴν δημιουργίαν τῆς βεβαιότητος ὅτι ἡ πτῶσις τοῦ Ἀργυροκάστρου εἶναι ζήτημα εἰκοσιτετραώρου τὸ πολύ.

Ἡ κατάληψις τοῦ Δελβίνου, πραγματοποιηθεῖσα χθές, διευκολύνει σημαντικῶς τὴν πτῶσιν τοῦ Ἀργυροκάστρου.

ΤΑ ΕΠΙΣΗΜΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝΤΑ

Ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου ἐξεδόθη τὸ ὑπ' ἀριθ. 42 Πολεμικὸν Ἀνακοινωθὲν τῆς 7ης Δεκεμβρίου, ἔχον ὡς ἑξῆς:

«Τοπικοὶ ἐπιτυχεῖς ἀγῶνες εἰς διάφορα σημεῖα ἐφ' ὅλου τοῦ μετώπου. Συνελάβομεν αἰχμαλώτους τινάς, ἐν οἷς καὶ ἀξιωματικοί. Κατελήφθη τὸ Δέλβινον».

Ἐπίσης τὸ Ὑφυπουργεῖον τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας ἐξέδωκε χθὲς τὴν νύκτα τὴν κάτωθι ἀνακοίνωσιν:

«Ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐνήργησε χθὲς εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τῆς Χώρας περιωρισμένης ἐκτάσεως ἐπιδρομάς. Βόμβαι ἐρρίφθησαν εἰς νήσους τοῦ Ἰονίου καὶ εἰς μίαν πόλιν καὶ ἓν χωρίον τῆς Ἠπείρου. Θύματα καὶ ζημίαι δὲν ὑπάρχουν».

Τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν ἐν Ἑλλάδι βρεταννικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἀνακοινοῖ σήμερον (χθὲς) τὴν μεσημβρίαν τὰ ἑξῆς:

«Κατὰ νέαν ἐπίθεσιν ἐναντίον τοῦ Αὐλῶνος, χθές, ἀπὸ μέρους βομβαρδιστικῶν ἀεροπλάνων τῆς βασιλικῆς ἀεροπορίας, στήλη μαύρου καπνοῦ ἀνυψώθη ἀπὸ ἀποθήκην πυρομαχικῶν, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐξερράγη βόμβα. Ἐπίσης βόμβαι ἐξερράγησαν εἰς σημεῖον ὅπου ἦσαν συγκεντρωμένα φορτηγὰ αὐτοκίνητα, καθὼς καὶ μεταξὺ στρατιωτικῶν κτιρίων. Ἐξ ὅλων τῶν ἐπιχειρήσεων αὐτῶν τὰ ἀεροπλάνα μας ἐπέστρεψαν σῶα».

ΔΕΥΤΕΡΑ, 9 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1940.— Ἡ πτῶσις τοῦ Ἀργυροκάστρου, ἡ ὁποία ἀνεμένετο ταχεῖα κατόπιν τῆς ραγδαίας προελάσεως τοῦ στρατοῦ μας καὶ τῆς καταλήψεως τῶν πέριξ αὐτοῦ ὀχυρῶν θέσεων, συνετελέσθη χθὲς τὴν μεσημβρίαν καὶ αἱ πρῶται ἑλληνικαὶ φάλαγγες εἰσῆλθον ἐν θριάμβῳ εἰς τὴν ἀπελευθερωθεῖσαν πόλιν.

Ὁ ὑπερασπίζων τὸ Ἀργυρόκαστρον ἰταλικὸς στρατός, μετὰ τὴν πτῶσιν καὶ τῶν τελευταίων ἐρεισμάτων ἀμύνης του, ἐγκατέλειψε τὴν πόλιν, τραπεὶς εἰς ἄτακτον φυγήν, ἀφοῦ προηγουμένως ἐδήωσε καὶ ἐρήμωσε κυριολεκτικῶς αὐτήν. Τὰ ἑλληνικὰ στρατεύματα κατώρθωσαν νὰ συλλάβουν σωρείαν αἰχμαλώτων, οἵτινες δὲν κατώρθωσαν νὰ ἀκολουθήσουν τὸν κύριον ὄγκον τοῦ ἰταλικοῦ στρατοῦ.

Τὸ ἀνευρεθὲν καὶ κυριευθὲν πολεμικὸν ὑλικὸν παντὸς εἴδους εἰς τὴν πόλιν εἶναι ἀνυπολογίστου ἀξίας. Εἰς τὸ Ἀργυρόκαστρον οἱ Ἰταλοὶ εἶχον συγκεντρώσει ὅλα τὰ ἐφόδια, τὰ ὁποῖα προυτίθεντο νὰ χρησιμοποιήσουν διὰ τὴν κατάκτησιν τῆς Ἑλλάδος.

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΧΗΓΟΥ

Ἅμα τῇ ἀναγγελίᾳ τῆς καταλήψεως τοῦ Ἀργυροκάστρου ὁ κ. Πρόεδρος τῆς Κυβερνήσεως ἀπηύθυνε τηλεγράφημα συγχαίρων τὸν Διοικητὴν τῶν στρατευμάτων, τοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ στρατιώτας, οἱ ὁποῖοι κατέλαβον τὴν πόλιν.

Ἀργότερον ὁ Ἀρχηγὸς ἐπεκοινώνησε προσωπικῶς μὲ τὸν Διοικητὴν τῶν στρατευμάτων, τὸν ὁποῖον συνεχάρη καὶ τοῦ διεβίβασε νὰ σφίξῃ τὰ χέρια τῶν ἀξιωματικῶν καὶ στρατιωτῶν διὰ τὸ λαμπρὸν κατόρθωμά των.

ΤΑ ΕΠΙΣΗΜΑ ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝΤΑ

Ὑπὸ τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου ἐξεδόθη τὸ κάτωθι ὑπ' ἀριθ. 43 ἀνακοινωθὲν ἐπὶ τῶν πολεμικῶν ἐπιχειρήσεων:

«Καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν τὰ Στρατεύματά μας διεξήγαγον ἐπιθετικοὺς ἀγῶνας εἰς διαφόρους τομεῖς τοῦ μετώπου.

» Οἱ ἀγῶνες οὗτοι ἐστέφθησαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας καὶ ἔσχον ὡς ἀποτέλεσμα τὴν κατάληψιν νέων ἐπικαίρων θέσεων ἐντὸς τοῦ Ἀλβανικοῦ ἐδάφους.

»-Κατελήφθη τὸ Ἀργυρόκαστρον».

Ἐπίσης ὑπὸ τοῦ Ὑφυπουργείου Δημοσίας Ἀσφαλείας ἀνακοινοῦνται τὰ κάτωθι:

«Ἡ ἐχθρικὴ ἀεροπορία ἐβομβάρδισε χθὲς τὴν Λευκάδα, ἄνευ θυμάτων καὶ μὲ μικρὰς ζημίας εἰς οἰκήμαατ».

Τὸ Ἀρχηγεῖον τῶν ἐν Ἑλλάδι βρεταννικῶν ἀεροπορικῶν δυνάμεων ἀνεκοίνωσε χθὲς τὴν μεσημβρίαν τὰ ἑξῆς:

«Σχηματισμὸς ἀεροπλάνων τῆς βασιλικῆς ἀεροπορίας ἐπετέθη χθὲς ἐναντίον ἐχθρικῶν πλοίων ἔξω τῶν ἀλβανικῶν ἀκτῶν. Ἄμεσον πλῆγμα κατηνέχθη ἐπὶ τῆς πρώρας ἑνὸς πλοίου, ἐνῷ πολλαὶ ἄλλαι βόμβαι ἔπεσαν ἐγγύτατα αὐτοῦ.

»Ἀεροπορικὴ ἐπίθεσις, ἐνεργηθεῖσα κατὰ τοῦ Αὐλῶνος ὑπὸ κακὰς καιρικὰς συνθήκας καὶ ὑπὸ σφοδρὰν ἀντίστασιν ἐχθρικῶν καταδιωκτικῶν ἀεροπλάνων, ἐστέφθη ὑπὸ ἐπιτυχίας, καθ' ὅσον ὅλαι αἱ βόμβαι ἔπεσαν ἐντὸς τῆς περιοχῆς τοῦ στόχου, τὰ ἀποτελέσματά των ὅμως δὲν ἐξηκριβώθησαν.

»Τὸ ἐχθρικὸν ἀντιτορπιλλικόν, τὸ ὁποῖον εἶχεν ὑποστῇ ἐπίθεσιν ἔξω τῶν ἀκτῶν τῶν Ἁγίων Σαράντα καὶ ἐδέχθη δύο ἄμεσα πλήγματα, ὡς εἶχεν ἀναφέρει τὸ ἀνακοινωθὲν ἡμῶν τῆς 5ης Δεκεμβρίου, ἐκυριεύθη ὑπὸ μονάδων τοῦ Ἑλληνικοῦ ναυτικοῦ. Τὸ ἀντιτορπιλλικὸν εἶχεν ὑποστῇ τόσον σοβαρὰς βλάβας, ὥστε ὑπεχρεώθη νὰ πλεύσῃ πρὸς τὸν πλησιέστερον λιμένα, ὅστις ἦτο ὁ τῶν Ἁγίων Σαράντα».

ΤΑ ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΤΟΥ κ. ΜΕΤΑΞΑ

Ὁ Ἀρχηγὸς ἀπηύθυνε πρὸς τὸν Ἀρχιστράτηγον κ. Ἀλὲξ Παπάγον τὸ κάτωθι τηλεγράφημα:

«Ἀρχιστράτηγον Παπάγον,

Ἐπὶ καταλήψει Ἀργυροκάστρου ἐκφράζω πρὸς ὑμᾶς καθὼς καὶ τὸν ὑφ' ὑμᾶς στρατὸν καὶ ἰδίως τοὺς καταλαβόντας τὸ Ἀργυρόκαστρον, τὰ θερμότατα συγχαρητήρια. Ἑλλὰς πανηγυρίζει

Ἰωάννης Μεταξᾶς
Πρόεδρος Κυβερνήσεως»

Η ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΤΟΥ κ. ΠΑΠΑΓΟΥ

Ὁ Ἀρχιστράτηγος κ. Παπάγος ἀπήντησεν ὡς ἑξῆς:

«Α. Ε. Πρόεδρον Κυβερνήσεως, Ἀθήνας

Ὑποβάλλω θερμοτάτας εὐχαριστίας διὰ τὸ ἐπὶ τῇ καταλήψει Ἀργυροκάστρου συγχαρητήριον Ὑμῶν τηλεγράφημα. Αἱ ἀλλεπάλληλοι νῖκαι τοῦ στρατοῦ μας προσφέρονται Ὑμῖν ὡς ἀνταπόδοσις τῆς πολυμόχθου καὶ πατριωτικωτάτης Ὑμῶν προσπαθείας κατὰ τὴν τελευταίαν τετραετίαν ὑπὲρ τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ Ἀρχιστράτηγος Ἀλὲξ. Παπάγος»

ΣΥΓΧΑΡΗΤΗΡΙΑ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΙΚΗΤΑΣ

Ἐπίσης ὁ Ἀρχιστράτηγος κ. Παπάγος ἐξέδωκε τὴν κάτωθι διαταγὴν «πρὸς ὡρισμένην στρατιωτικὴν μονάδα»:

«Διὰ τὴν νέαν σειρὰν τῶν νικῶν τοῦ ἐνδόξου στρατοῦ μας, τὴν καταλήξασαν εἰς τὴν κατάληψιν τοῦ Ἀργυροκάστρου, ἀπευθύνω εἰς ἅπαντας καὶ ἰδίως εἰς τοὺς καταλαβόντας αὐτὸ θερμότατα συγχαρητήριά μου.

Γενικὸν Στρατηγεῖον

Ὁ Ἀρχιστράτηγος Ἀλὲξ. Παπάγος»

ΑΙ ΕΙΣΦΟΡΑΙ ΠΡΟΣ ΤΗΝ Κ.Υ.Α.Μ.

(Συνέχεια ἀπὸ τὴν σελίδα 309)

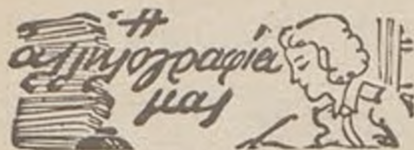
λίδης 100, Λυκίδης 100, Πολίτου 200, Ἀντωνακόπουλος 100, Ὠδεῖον Ἀθηνῶν 500, Ζαχαρῆ 100, Μπίση 1.000, Πρέσσης 100, Κωσταύμη 100, Σκαπετούρη 150, Ἀνδριτσᾶνος 100, Κων)τῖνος 100, Παρασκευόπουλος 100, Σακελλαρίδης 100, Ζαχαρίου 200, Ρέππου 100, Ἀντωνάρου 100, Γκούλης 100, Παντελῆς 400, Δρίτου 100, Κετρίνου 100, Πετρόπουλος 100, Μπουκάκη 200, Σμυρνάκης 100, Τσούπη 100, Μαραγκουδάκη 100, Ἀργυροκούτρης 100, Κοῦκλα 200, Ἀνώνυμος 200, Δαμασκιάδου 150, Τσόγκα 100, Κουτσάκης 300, Μελίδης 250, Γεωργιάδης 100, Μανωλάκη 100, Παπαγγελῆς 100, Παπαδοπούλου 100, Στράδη 100, Στάβαρη 100, Μεταξᾶ 100, Δεγαΐτου 100, Μπαλῆ 100, Σταματόπουλος 100, Παπανικολάου 100, Σώκκαρη 200, Βούλης 200, Λόης 100, Ρενιέρη 100, Σωτηρόπουλος 200, Μελαχροινὸς 100, Κουρακώστας 100, Ἀποστολόπουλος 100, Πήττας 200, Ρ[illegible] 100, Μποσχώνης 150, Ἀβραμίδης
νίου, ἐκ ...ιανώλης 100, Νεγερίδης 500, Ἀ-
Ἐξ ὅλων τ Βερρόπουλος 300, Βράτσος 150,
ἀεροπλάνα Λαιμοῦ 100, Δεμίρης 100, Ἰω-
...πρόζης 200, Ἀργυράκης 200,
ΤΕΤΑΡΤΗ ...ιδᾶτος 100, Γεωργιάδης 100,
πολεμικαὶ ἐπιχει ...θούλης 100, Σταθόπουλος
τώπου συνεχίζοντ... Πρωτοπαπᾶ 100, Σιμάτος 100, Παπαδήμας 200, Μαρῆ 1.000, Γεωργιάδης 100, Φωτεινοπούλου 100, Κρητικὸς 100, Θεοδώρα 100, Μάνου 100, Παπαβιέρου 200, Παπαλεονάρδου 2.000, Ροντομάνη 100, Τσωιόλα 100, Κοσμίδης καὶ Πουζάκης 500, Παζικόπουλος 100, Ξενούλης 100, Βαλιδάκης 100, Σπαθόπουλος 100, Καλαντίδου 100, Ἀδὰμ 100, Σούτσου 100, Φωστηρόπουλος 100, Ἀλεξίου 100, Σοφιανὸς 100, Ριμνοῦ 100, Σταματόπουλος 118, Καπονᾶνος 100, Γερακάρης 100, Κωνσταντόπουλος 100, Ἀλεξανδρᾶτος 500.

Κα Σιστοβάρη 1.000, Τσαντίλης 1.000, Καζῆ 500, Δούσμανη 100, Ἀνδρ. Μεταξᾶς 200, Εὐαγγελίδης 500, Πρεσβυραράκη 100, Παρδάλη 100, Κουρβενέρης 200, Κ. Δημητριάδης 100, Βούρνας 100, Μαγουλᾶς 100, Κοντούκας 100, Δημητρίου Κοπόνου 100, Σινιόσογλου 100, Ἀνώνυμος 100, Σεκῆς 100, Μάρκου Ἰωάννης 150, Κα Βασιλάκη 100, Κα Σκέπερς 100, Κα Σόμπα 100, Κα Σταμπόγλη 100, Κος Νισανιάν 100, Κος Γυφτόπουλος 100, Κα Σαρδελῆ 120, Κα Ρακέδη Ἑλένη, Κα Ζαγκιδρύσλη 100, Ε.Β.Ε.Σ.Κ. 100, Ζ. Κουζούρης 100, Σιμητζόγλου 100, Μπάδα 100, Γικυφᾶ 100, Καραβανοπούλου 100, Ε. Ζουτρόγλου 100, Σακαρετσᾶνος 500, Μαρία Ξενάκη 1.000, Β. Ζανουδάκη 100, Ἰωάν. Κορσάκης 100, Κερετζῆς 100, Τσαλκικοῦ 100, Ξανθόπουλος 100, Δεμίγη 100, Παντελῆ Ἐλευθ. 100, Κατσούλης 1.000, Ἑταιρεία Α.Γ.Φ.Α. 1.000, Ἑταιρία Χριστόπουλος 10.000, Ἑταιρεία Δεκίας 1.000, Κα Γρηγοροπούλου 200, Χατζηχαμπέρη 100, Οἰκονόμου 200, Μιχαηλίδης 500, Κα Κανελλοπούλου 100, Κος Τσάμης 100, Κα Τζίνου 200, Κα Ζωγράφου 100, Κα Κατσάμπαση 100, Κα Ζαμαρίνη 100, Κ. Φωκινοῦ 100, Κατίνα Φουφρῆ 100, Ζαγρέης 100, Βαλαντᾶς 100, Ράζα 100, Κ. Νικολαΐδης 200, Δάβαρης 500, Κ. Γικαλίτου 100, Κ. Ἀστάνου 100, Κ. Μέρτζανη 100, Ἀσπασ. Καρτενίδου 100, Κα Δημητρίου 150, Ἀρσένης 100, Ζικῆς 200, Σοφία Μητροπούλου 100, Ἀμπλιαντῆς 100, Ἑλένη Παναγιωτοπούλου 100, Κος Ταμπάογλου 100, Καριώτου 100, Κατίνης 100, Μαρουσῶ Τριφύλλη 2 ἐσώβρακα καὶ 100 δρχ., Κυριακοῦ 200, Πετράκης 100.

ΕΙΔΗ ΠΡΟΣΕΦΕΡΟΝ ΟΙ ΚΑΤΩΘΙ:

Ματσικόκου 2 κουβέρτες, 2 πουλόβερ, 1 χαλί, Γεωργαντῆς 20 πακέτα τσιγάρα, 7 ζεύγη κάλτσες κ. ἄ., Ρήγας 24 δωδεκάδες κουβέρτες χακί, Πρωτοπαπᾶς 20 κουτιὰ τσιγάρα, 3 ὑποκάμισσα ἀνδρικά, Μάρας 10 ζεύγη κάλτσες, 3 κουβέρτες, Γκέρυσος 2½ ὀκ. βούτυρο, 1½ ὀκ. μέλι, Μασουλάμη 14 κοῦκλες μαλλί, Πειραϊκή — Πατραϊκή 5η προσφορὰ 2 τεμάχια κάμποτ ἀξίας 1.751 δραχ.

(Ἡ συνέχεια τῶν εἰσφορῶν εἰς τὸ ἑπόμενον)

Χειρόγραφα καὶ φωτογραφίες δημοσιευόμενα ἢ μὴ δὲν ἐπιστρέφονται.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ

ΔΥΣΑΝΑΓΝΩΣΤΟΝ. Τὸ πεζογράφημα «Μιὰ κουβέντα δύο σκαπανέων» εἶναι μᾶλλον... φιλολογικὴ διαφήμισι τῶν Κινηματογράφων, ἐκλαμβανομένων ὡς ἐπιχειρήσεων. Πῶς καὶ γιὰ ποιὸ λόγο νὰ δημοσιευθῆ; Ἂν ἀφωροῦσε τοὐλάχιστον τὸ Ἑλληνικὸ θέατρο, ποὺ περνᾷ ἀληθινὰ δύσκολες ἡμέρες ἐξ ἀφορμῆς τῶν πολεμικῶν συνθηκῶν, θὰ μποροῦσε νὰ κολασθῆ τὸ πρᾶγμα. Ἀλλὰ τοὺς Κινηματογράφους! Εἶναι πάντοτε γεμᾶτοι καὶ πάντοτε θησαυρίζουν. Διερωτώμεθα ἀκόμη, γιὰ ποιὸ λόγο νὰ βάλετε, ἀντὶ ὑπογραφῆς μιὰ περιπεπλεγμένη τζίφρα; ΑΓΓ. Ν. ΜΟΣΧΟΝ. Δὲν πρέπει νὰ γίνεται διάκρισις στὶς σελίδες τοῦ περιοδικοῦ. Ὅλες εἶναι οἱ ἴδιες κι' ὅλες διαβάζονται μὲ τὴν ἴδιαν ἀγάπη καὶ τὸ ἴδιο ἐνδιαφέρον. Ἂν ἔχῃς ὡρισμένη προτίμησι, λυπούμεθα, ἀλλὰ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σ' εὐχαριστήσωμε. Τὸ «Μιὰ μέρα αὐγουστιάτικη» δὲν ἐδημοσιεύθη εἰσέτι λόγῳ ἐλλείψεως χώρου. Ναί, χίλιες φορὲς ναί! Θὰ νικήσωμε τὸν Ιταμό ,τὸν δειλό, τὸν μικρόψυχο ἐχθρό μας. Θὰ τὸν νικήσωμε, θὰ τὸν ταπεινώσωμε καὶ θὰ τοῦ ἐπιβάλωμε τοὺς ὅρους τῆς εἰρήνης μὲ τὴν ξιφολόγχη στὸν σκληρό του τράχηλο. — ΝΙΤΣΑΝ ΓΙΑΤΡΑΚΟΥ. Μᾶς γράφεις: «Ἄχ! πῶς ἤθελα νὰ ἤμουν ἀγόρι γιὰ νὰ ὑπηρετήσω τὴν πατρίδα μου. Ἀλλὰ δὲν πειράζει! Καὶ κορίτσι ποὺ εἶμαι θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ γιὰ νὰ τὴν βοηθήσω». Κι' ἐμεῖς συμπληρώνομε: Ἡ συμβολή σου ὡς κοριτσιοῦ θὰ εἶναι ἐξ ἴσου σημαντική. Ὅπως στὴν ἐποχὴ τῆς εἰρήνης, ἔτσι καὶ στὴν ἐποχὴ τοῦ πολέμου ὑπάρχουν δουλειές, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ γίνουν παρὰ μόνον ἀπὸ γυναῖκες. Ἡ πρότασί σου, γιὰ τὴν προκήρυξι διαγωνισμοῦ, εἶναι εὐγενής, ἀλλ' ὄχι καὶ ἐφαρμόσιμος, λόγῳ τῶν δυσκόλων περιστάσεων. Αὐτὸ θὰ γίνῃ ἄλλως τε αὐθορμήτως. Τὸ ποίημα «Τὸ καλοκαῖρι» πολὺ πρόχειρα γραμμένο. Ἰδοὺ ἡ δευτέρα στροφή:

Κι' ὑποσχέται διακοπές,
ποὺ περιμένουν ὅλοι,
ποὺ θὰ γεμίσουν οἱ ἐξοχὲς
καὶ θὰ ἀδειάσῃ ἡ πόλι.

Εἶπες ποτέ σου: «Μοῦ ὑποσχέσαι ὅτι θὰ ρθῇς;». Πῶς λοιπὸν τὸ ἔγραφες «ὑποσχέται». Τὸ πεζογράφημα «Τὸ γαϊδοῦρι τοῦ Μπουριντάν» θὰ δημοσιευθῇ.—Β. ΜΗΤΡΟΚΟΛΙΑΝ. Σχετικῶς μὲ τὸ πεζογράφημα «Οἱ μικροὶ ἥρωες» μᾶς γράφετε «μὴ εἴπητε ὅτι εἶναι μακροσκελές, οὔτε ὅτι εἶναι γραμμένο καὶ ἀπὸ τὰς δύο σελίδας». Πῶς ὅμως νὰ μὴ τὸ ποῦμε, ἀφοῦ καὶ μακροσκελὲς εἶναι — δέκα πυκνογραμμένες σελίδες μεγάλου σχήματος — καὶ γραμμένο στὶς δύο ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ; Περιμένομε κάτι ἄλλο συντομώτερο καὶ γραμμένο σύμφωνα μὲ τὶς ὑποδείξεις, τὶς ὁποῖες ἐπανειλημμένως ἔχομε δώσει ἀπὸ τὴ στήλη αὐτή.— ΝΙΚ. Γ. ΑΛΑΒΑΝΟΝ. Τὸ πεζογράφημα «Οἱ δύο πόλεμοι» εἶναι γραμμένο καὶ στὶς δύο ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ. Δημοσιεύομεν ἐδῶ ἕνα μικρό, ἀλλὰ χαρακτηριστικὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ ἐν λόγῳ πεζογράφημά σου:

«Εὐθὺς ἀμέσως, ὅταν ἀντήχησε τὸ ἐγερτήριο τοῦ Ἔθνους σάλπισμα, θυμήθηκαν τὸ καθῆκον τους, τὸν σκοπὸ ποὺ τοὺς εἶχε ὁρίσει ὁ μεγάλος τους Ἀρχηγὸς καὶ φάνηκαν Ἑλληνόπουλα... φάνηκαν Ἑλληνίδες. Ἔτρεξαν... κουράστηκαν... κρύωσαν ... ξενύκτησαν... χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν γιατὶ μέσα τους ἡ φλόγα ἡ ἄσβεστη τόσων καὶ τόσων ἐνδόξων γενεῶν ἄναψε τὴν πυρκαϊὰ ποὺ λέγεται: ΠΙΣΤΙΣ... ΚΑΘΗΚΟΝ.

Ἔδρασαν μὲ τοὺς ἄξιους ἀρχηγούς των πίσω αὐτοί, μακρυὰ ἀπ' τὸ καπνὸ καὶ τὸν θόρυβο τῆς μάχης, δίνοντας τὴν ἐλευθερία στὸ στρατὸ νὰ κοιτάξῃ μόνο τὸ μέτωπό του, μόνο τὸν ἐπιτιθέμενο ἐχθρὸ τοῦ γένους μας, τὸν μυσαρὸ δολοφόνο τῆς «Ἕλλης» καὶ νὰ τὸν τιμωρήσῃ μὲ τὴν βοήθεια τῆς προσβληθείσης μητέρας τοῦ κόσμου, ἥσυχος γιὰ τὸ σπίτι του, γιὰ τὴν γυναῖκα του, τοὺς γονεῖς του, τὸ παιδί του». ΑΝΥΠΟΓΡΑΦΟΝ, φαλαγγίτην 9ου τάγματος. Ἀπορρίπτεται διότι εἶναι ἀνυπόγραφον, ἀλλὰ καὶ ἄτεχνον. Ἡ σατυρικὴ ποίησις ἔχει καὶ αὐτὴ τὶς ἀξιώσεις της, τὶς δυσκολίες της καὶ τὴν... ἔμπνευσί της.— ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ Δ. ΣΚΑΡΑΜΑΓΚΑΝ. Εἶναι ὡραῖο, ἀλλ' ἔχει μετρικὰ σφάλματα. Πρόσεξε τὸ τελευταῖο τετράστιχο. Δὲν θὰ - ἀργήσῃ. Ἐπίσης τὸν τρίτο στίχον μὲ πλεονάζουσες συλλαβές. Διόρθωσέ το καὶ ξαναστεῖλε το. Θὰ τὸ δημοσιεύσωμε.— ΔΡΑΚΟΝ. Ἰδοὺ τὸ ποίημά σου:

Ω ΕΛΛΑΣ

Ὦ Ἑλλάδα χρυσὴ
δοξασμένη πατρίδα
μὲ γυμνὸ τὸ σπαθὶ
ἕνα βράδυ σὲ εἶδα.

Μ' αἷμα εἶχε βαφτεῖ
κι' εἶχε γίνει πορφύρα
βασιλιάδων τρανῶν
ἡ σεμνή σου χλαμύδα.

Ὦ Ἑλλὰς σ' εἶχα δῆ
στὰ βουνὰ τῆς Ἠπείρου
μὲ γυμνὸ τὸ σπαθὶ
ἐναντίον σιδήρου.

Τῶν φρατέλων στρατοὺς
ἡ σπαθιά σου σκορποῦσε,
γιατ' ἀντρίκια καρδιὰ
μέσ' στὰ στήθια χτυποῦσε.

Ὦ Ἑλλάδα γλυκειὰ
σ' εἶχα δῆ ἕνα βράδυ.
κι' ἡ φτωχή μου καρδιὰ
ἐξανάνιωσε πάλι.

ΗΛ. ΣΑΡΑΝΤΟΠΟΥΛΟΝ. Γιατὶ καὶ στὶς δύο ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ; Σὲ κάθε τεῦχος συνιστοῦμε νὰ γράφετε μόνον στὴ μιὰν ὄψι. Καὶ ὅμως τὸ διαβάσαμε. Παρατηροῦμε: ἀπαρίθμησις γεγονότων χωρὶς τὸν ἀπαιτούμενον ἐνθουσιαστικὸν παλμόν.— ΑΓΓΕΛΟΝ ΙΩΑΝΝΟΥ. Τὸ «Σκοπὸς» δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ δημοσιευθῇ διὰ τοὺς λόγους, ποὺ εὐκόλως μαντεύεις. Εἶναι μεταπολεμικὸ καὶ τώρα... τώρα κι ἡ Μοῦσα πρέπει νὰ κρατῇ ξιφολόγχη! Πάντως σοῦ σημειώνομε ὅτι εἶναι ἐμπνευσμένο, ἀνθρώπινο καὶ μετρικῶς ἄψογο. Πρόσεξε τὸν στίχο: «μένει ὁ σκοπὸς γιὰ τοῦ καθῆκον τὸ χατῆρι». Στεῖλε μας ἄλλο ἐπίκαιρο.— ΝΙΚΟΝ ΜΠΟΧΛΟΓΥΡΟΝ. Δὲν εἶναι ὥριμο. Πρόσεξε: «ποὺ τὴν ψηλή σου ἔννοια εὐτυχῶς» - «Κυλάγανε τὰ χρόνια μὲ ἀγωνία». Καὶ ἄλλα.—ΔΗΜ. ΠΑΠΑΝ. Ὁ τελευταῖος στίχος τῆς τρίτης στροφῆς τὰ χαλᾶ ὅλα:

θὰ τοῦ τὸ πῶ στ' αὐτάκι.

Α. ΚΑΡΑΣΤΕΡΓΙΟΝ. Περιμένομε κάτι καλύτερο.—ΤΑΚΗΝ ΜΠΑΡΑΚΛΗΝ. Δυστυχῶς οὔτε τὸ ἕνα οὔτε τὸ ἄλλο.—ΜΑΝΟΝ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΙΔΗΝ. Τὸ δημοσιεύουμε στὴν στήλη αὐτή:

ΣΤΟΥΣ ΗΡΩΑΣ ΜΑΣ ΤΗΣ ΚΟΡΥΤΣΑΣ

Θὰ εἶν' ἀθάνατη ἡ δόξα ποὺ κερδίσατε
ἀδέλφια, μὲ τὸ Ἑλληνικὸ σας αἷμα
καὶ ἡ μεγάλη μάνα, ἡ Ἑλλάδα μας,
θὰ σᾶς κοιτᾷ μὲ περηφάνειας βλέμμα.

Σαυραετοί, ἀστροπελέκια, ἡμίθεοι
τὸ μαρτυράει ἡ Μορόβα, οἱ Γαλάζιοι Βράχοι
πρώτη στῆς λευτεριᾶς τὸ πρόσταγμα
σᾶς ἐμψυχώνει ἡ Γαλανόλευκη στὴ μάχη.

Θὰ εἶν' ἀθάνατη ἡ δόξα ποὺ κερδίσατε
Βωμὸ θὰ κτίσῃ ἡ μεγάλη μας πατρίδα,
σὲ σᾶς ποὺ μὲ τὰ λιονταρίσια στήθεια σας
στήσατε στὸν ἐχθρὸ ἀπέραστη ἀσπίδα...

ΜΑΝΟΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΙΔΗΣ

ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΧΑΡΑΜΗΝ. Αἱ πνευματικαὶ ἀσκήσεις ἐδόθησαν στὸν ἁρμόδιο συντάκτην.— ΓΙΩΡΓΟΝ ΚΑΛΟΓΙΑΝΝΗΝ. Σὲ παραπέμπομε στὴν ἀπάντησίν μας πρὸς τὸν Γιάννην Λεοτσίνην, τεῦχον 8 (11) τῆς 23 Νοεμβρίου τρ. ἔτους.—Ι. ΜΑΡΚΟΜΑΝΩΛΑΚΗΝ. Καλό, ἀλλά... διὰ τὰς ἡμέρας εἰρήνης.—ΕΥΑΓΓ. ΓΕΑΔΗΝ. Ἄλλο σάτιρα κι' ἄλλο λίβελλος. Στοὺς λιβέλλους τοῦ Ντοῦτσε ἂς ἀπαντοῦμε μὲ τὴν ἀξιοπρέπεια, ποὺ χαρακτηρίζει τὴ φυλή μας. Ἔπειτα, ἂς μὴ ξεχνοῦμε ὅτι: ὅσα λέγονται δὲν γράφονται. Π. χ. «τοὺς κάλυψε μιὰ βρῶμα» κ.λ.π. Ἀπαλλάξατε τὰ σατιρικὰ ποιήματά σας: «Ἡ καταδίκη τοῦ Μουσσολίνι» καὶ «Ἐρωτηματικὸν» ἀπὸ μερικὲς τομηρὲς ἐκφράσεις, ποὺ μᾶλλον τὰ ζημιώνουν καὶ στείλατέ τα πάλι. — ΓΕΩΡΓΙΟΝ Ν. ΠΙΝΗΝ. Ἰδοὺ τὸ ποίημά σου:

ΑΕΡΑ

Ἐκεῖ ψηλὰ στὴν Ἤπειρο
στὰ βράχια τὰ περίσσια
στέκουν Τσολιάδες σὰν ἀετοί,
ἴσιοι σὰν κυπαρίσσια,

ποὺ μὲ τὴν πρώτη διαταγὴ
ὁρμοῦν σὰν λεοντάρια.
καὶ μὲ τὸ διάβα παίρνουνε
κοτρώνια καὶ λιθάρια.

Μὲ σιδερένια τὴν καρδιὰ
βροντοφωνοῦν «ἀέρα»
καὶ ἀπωθοῦνε τὸν ἐχθρὸ
ἀπὸ τὴν Πίνδο πέρα.

Αὐτοὶ εἰς τὴν Πατρίδα μας
τὴ Νίκη θὰ χαρίσουν,
σελίδες δόξας λαμπερὲς
ἀθάνατες θ' ἀφήσουν.

Γ. Α. ΜΑΝΩΛΟΝ. Αἱ ἀσκήσεις ἐδόθησαν στὸν ἁρμόδιο συντάκτην.—ΝΙΚ. ΚΙΟΖΕΝ. Θὰ γίνῃ ἡ σχετικὴ ὑπόδειξις. Ὄχι, πρὸς τὸ παρόν.—ΓΕΡ. Κ. ΚΟΡΟΛΗΝ. Ἰδοὺ τὸ ποίημά σου:

ΕΜΠΡΟΣ! Η ΝΙΚΗ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΗ ΣΑΣ

Ἐμπρός! παιδιὰ τῆς Ἐργατιᾶς ἐσήμανε ἡ ὥρα
τοῦ γδικιωμοῦ τῶν ἄτιμων τῆς «Ἕλλης» δολοφόνων,
μὲ βιὰ ζωστῆτε τὰ σπαθιά, ἁρπάχτε τὰ τουφέκια
καὶ δεῖξτ' ὅτι εἶστε διάδοχοι ἡρωϊκῶν προγόνων.

Ἐμπρός! γενναῖοι ἀκρῖτες μας, τσολιάδες καὶ φαντάροι
χυμήξατε σὰ λέοντες καὶ τοὺς ἐχθροὺς ξεσκίστε.
Καὶ σεῖς ἀετοὶ ἀτρόμητοι, λεβέντες μας Ἰκάροι
ὁρμᾶτε κατ' ἐπάνω τους τὶς μπόμπες σας καὶ ρίξτε.

Ἐμπρός! ὁρμᾶτε Ἕλληνες, κρατῶντας τὴ σημαία
τὴ δοξασμένη. Ἐμπρὸς παιδιὰ καὶ ὁ Θεὸς μαζί σας.
Ἐμπρός! ὁρμᾶτε γίγαντες καὶ μὲ καρδιὰ γενναία
τοὺς ἄνανδρους τσακίσατε. Η ΝΙΚΗ ΕΙΝΑΙ ΔΙΚΗ ΣΑΣ.

ΓΕΡ. Κ. ΚΟΡΟΛΗΣ

ΑΛΙΚΗΝ ΔΑΡΙΓΟΥ. Μπράβο σου! Βεβαίως καὶ θὰ νικήσουμε. Αὐτὸ δὰ ἔλειπε! Ν' ἀφήναμε νὰ μᾶς καθυποτάξουν ἄλλοι καὶ τὸ χειρότερο αὐτοὶ οἱ ἄλλοι νὰ εἶναι οἱ Ἰταλοί! Ποιοί; Ἰταλοί! Ἄνθρωποι κατωτάτης ποιότητος, ἑτερόφωτοι, ταπεινοί, θρασεῖς καὶ δειλοί.— ΓΕΩΡΓΙΟΝ ΚΑΤΑΠΟΤΗΝ. Ἀλήθεια, ποῦ ἀλλοῦ θὰ μποροῦσες νὰ διαθέσῃς ἐπωφελέστερα τὸ περιεχόμενο τοῦ κουμπαρᾶ σου; Εὖγε!

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΠΝΕΥΜ. ΑΣΚΗΣΕΩΝ

Ν. ΓΙΑΤΡΑΚΟΝ. Θὰ δημοσιευθῇ κάτι.— Δ. ΛΑΣΠΙΑΝ. Τὸ σταυρόλεξό σου κακῶς χωρίζεται σὲ 4 μικρότερα.—Ρ. Ε. ΝΤΟΚΟΝ. Καλὸ ὡς σταυρόλεξο, ἀλλὰ ἔχει δύσκολες σχετικῶς λέξεις (Σίδνεϋ, Κίελον, Μίδας κλπ.).— Μ. Ε. ΚΑΤΣΑΚΗΝ. Ἐλήφθησαν. Περιμένουμε κάτι τὸ ἐπίκαιρον.—Π. ΚΑΝΕΛΛΗΝ. Δὲν παρουσιάζουν ἐνδιαφέρον.—Α. Ν. ΜΟΣΧΟΝ. Ἐλήφθησαν ὅλα τὰ ἀποσταλέντα. — Γ. Β. ΚΟΥΡΕΜΠΑΝΑΝ. Ἀπορρίπτονται.— Π. ΚΑΣΤΑΝΙΔΗΝ. Μὴ γράφετε ἀπὸ τὶς δύο ὄψεις τοῦ χαρτιοῦ.—Ι. ΜΑΡΚΟΜΑΝΩΛΑΚΗΝ. Ἐγκρίνονται.— Τ. ΣΑΝΔΡΟΝ. Ἐγκρίνονται.— Σ. Α. ΣΗΦΟΓΙΑΝΝΑΚΗΝ. Θὰ δημοσιευθοῦν.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἀλλάσσουν διεύθυνσιν νὰ μᾶς ἐσωκλείουν εἰς τὴν ἐπιστολὴν των δραχμὰς 5 δι' ἔξοδα ἀλλαγῆς τοῦ πλακιδίου των.

Τύποις: «ΠΥΡΣΟΥ» Α. Ε.

